

Những Tháng Ngày Tuổi Trẻ

Contents

Những Tháng Ngày Tuổi Trẻ	2
1. Chương 1: “buổi Chiều Cuối Tuần Gặp Sét Đánh.”	2
2. Chương 2: “không Phải Tiểu Mỹ Nhân Đây Sao?”	5
3. Chương 3: “có Lên Giường Cũng Là Tôi Nằm Trên!!”	8
4. Chương 4: “hoá Ra Tên Cậu Là Jaejoong!!”	9
5. Chương 5: “là Vợ Cậu Hả? Sắp Sinh Rồi Sao?!”	11
6. Chương 6: “quên Lấy Thẻ Học Sinh Rồi!!”	13
7. Chương 7: “nếu Nấu Mì Mà Cho Viagra Vào Thì Mì Có Dừng Thẳng Lên Không?”	15
8. Chương 8: “không Lê Hôm Qua Anh Quá Sức Nên Làm Đau Em?”	16
9. Chương 9: “đưa Dao Trổ Đây, Tôi Phải Giết Chết Tên Khốn Này!”	17
10. Chương 10: “nếu Đang ‘ây Ấy’ Đến Nửa Chừng Mà Bị Quấy Rầy Thì Sau Có ‘lên’ Nổi Không?”	19
11. Chương 11: “tư Thế Này Cũng Được Lắm. Càng Dễ Cho Chúng Ta “thân Mật”	20
12. Chương 12: “jaejoong À, Mày Nhất Định Bị Ngốc Rồi!”	21
13. Chương 13: “chúng Ta Vừa “thân Mật” Xong, Chẳng Lê Em Lại Muốn Phủ Nhận?”	23
14. Chương 14: “hôm Nay Tâm Trạng Tốt Nên Mới Giúp Anh.”	24
15. Chương 15: “thôi Bỏ Đi, Ai Bảo Em Là Vợ Anh, Đàn Ông Tốt Thì Phải Biết Nghe Lời Vợ!”	26
16. Chương 16: “yah Kim Jaejoong! Không Làm Khó Anh Không Chịu Được Sao?”	27
17. Chương 17: “em Quên Hết Chuyện Ngày Hôm Qua Rồi Sao?”	29
18. Chương 18: “phim Này Tôi Đặc Biệt Vì Cậu Mà Tìm, Cho Nên Cứ Vui Vẻ Thương Thức Nhé.”	31
19. Chương 19: “đúng Là Không Cho Người Ta Cơ Hội Mà.”	32
20. Chương 20: “ai Cho Phép Anh Hôn Tôi..!”	33
21. Chương 21: “gọi Jung Yoonho Là Thoải Mái Nhất!”	35
22. Chương 22: “hoá Ra Những Điều Tôi Nhớ Về Anh Là Nhiều Đến Thế...”	36
23. Chương 23: “cười Cái Gì? Bị Thương Ở Chân Chứ Có Phải Ở Đầu Đầu?”	38
24. Chương 24: “kim Jaejoong! Anh Thích Em, Làm Sao Bây Giờ? Anh Yêu Em, Phải Làm Sao Đây?”	39
25. Chương 25: “cậu Định ‘lật Ngược Tình Thế’ À? Không Có Cơ Đây!”	41
26. Chương 26: “không Có Phụ Nữ Mặc Áo Ngủ Trong Phòng Anh Sao?”	42
27. Chương 27: “nếu Cậu Không Yên Tâm, Có Thể Bảo Yoonho Hyung Thoát Y Trước Mặt Cho Tổ Xem.”	43
28. Chương 28: “yah! Park Yoochun! Tôi Muốn Giết Anh!”	45
29. Chương 29: “junsu, Quay Về Lại Tiếp Tục Hát Cho Tổ Nghe Nhé!”	46
30. Chương 30: “thật Tốt, Có Thể Ngửi Thấy Mùi Hương Của Em...”	47
31. Chương 31: “jaejoong, Anh Yêu Em, Muốn Được Ở Bên Em. Anh Không Muốn Buông Tay.”	49
32. Chương 32: Jae? S”agapo? Taboo	51
33. Chương 33: Yoon? S”agapo? Taboo	52
34. Chương 34: “biết Làm Sao, Ngày Trước Tôi Có Theo Ngành Báo, Hơn Nữa... Nước Miếng Của Yoonho Tôi Cũng Ăn Không Ít.”	54
35. Chương 35: “tôi Có Người Yêu Rồi. Tôi Rất Yêu Người Ấy, Muốn Sống Với Người Ấy, Tuy Rằng Người Ấy Là Con Trai.”	55

36. Chương 36: “nếu Yoonho Muốn Chia Tay Với Cháu Thì Bác Bảo Anh Ấy Tự Đến Mà Nói, Nếu Không, Cháu Có Quyền Giữ Im Lặng.”	56
37. Chương 37: “yoonho... Chờ Em Quay Về, Sau Đó Anh Kể Chuyện Cổ Tích Cho Em Nghe Được Không?”	58
38. Chương 38: “jaejoong, Anh Đến Kể Chuyện Cổ Tích Cho Em Nghe Đây.”	59

Những Tháng Ngày Tuổi Trẻ

Giới thiệu

Chỉnh sửa: An MinhỔ trong mắt anh chỉ có emLà em như biển sâu đảo nhỏ. . . .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-thang-ngay-tuoi-tre>

1. Chương 1: “buổi Chiều Cuối Tuần Gặp Sét Đánh.”

Trên thế gian này, làm sao có nhiều sự trùng hợp như vậy. Nhưng việc Kim JaeJoong không may đụng phải Jung YoonHo, không thể không nói là trùng hợp, à không, phải gọi là duyên phận mới đúng. Nhắc tới lần đầu gặp nhau của hai người, nói theo cách đặc biệt thì là không hay ho, còn nói theo cách thông thường thì cũng xem như là chuyện khôi hài.

Nếu dùng lời của Kim JaeJoong thì là, “Ra đường quên xem giờ, không cẩn thận đâm phải phân chó.”

Thực ra, chuyện nào có thể trách ai, muốn trách thì trách ông trời cho hai người gặp mặt. Thế nên chỉ có thể nói, chuyện này ư, đều là số mệnh định sẵn rồi.

Kỳ thật cũng không có gì, thời điểm là một buổi chiều cuối tuần hết sức bình thường. Được rồi, lại dùng lời của Kim JaeJoong thì là “Một buổi chiều gặp sét đánh.” Địa điểm là một tiệm café khá sang trọng. Nhân vật chính là Kim JaeJoong và Jung YoonHo, à quên, còn có bạn gái của Jung YoonHo, đây mới là nhân vật mấu chốt.

Lúc đó, Jung YoonHo đang cùng bạn gái uống café, đương nhiên, cho dù đến tiệm chỉ để nói chuyện chia tay thì cũng phải gọi món gì mà uống. Có điều Jung YoonHo bộ dáng nhàn nhã ung dung, còn cô gái đối diện thì không có thoải mái được như vậy, gương mặt cứng ngắc khiến Jung YoonHo tưởng đấy là cái pho tượng. Jung YoonHo uống hết ly cà phê rồi chẹp miệng, lúc này mới ngẩng đầu nhìn người trước mặt, bắt đầu chú tâm quan sát.

“Ừm.. Mặt.. duyệt, phấn trát nhiều quá, màu son quá đậm, nước hoa quá nồng rất gay mũi, nhưng mà, dáng chuẩn đấy, cũng xem như mỹ nhân đi.. chắc chắc..” Nói đến đây có lẽ sẽ có người hỏi, sao đến lúc chia tay mới quan sát bạn gái chứ?

Nhắc tới hai chữ “bạn gái”, thực ra cô gái này cũng chỉ mới xuất hiện ngày hôm qua thôi. Tuy rằng Jung YoonHo đạo đức không hẳn là tốt lắm, nhưng bằng thân phận, địa vị, vẻ ngoài của hắn, số lượng con gái tự dâng mình lên cửa nhà hắn đương nhiên rất nhiều. Dùng lời của Jung YoonHo thì là, “Đưa đến miệng rồi, không nhận chính là đồ ngốc, còn nữa, nếu lãng phí tâm ý của người ta là không đúng, làm người phải có lương tâm chứ.”

Cứ như thế, Jung YoonHo với quan niệm về sự “tự bi” của mình, lại thêm tâm hồn “thiện lương”, thường lấy thân báo đáp để không phụ tấm lòng của các cô gái. Tuy có chút thiếu đạo đức, nhưng cũng không phải lạm giao. Yêu cầu của Jung YoonHo cũng cao đó nha, thân hình, khuôn mặt, khí chất, phẩm vị, đều phải đủ tiêu chuẩn mới được duyệt. Cho nên, muốn lên giường của hắn tưởng dễ nhưng cũng không dễ đâu. Huống chi hắn còn thích sạch sẽ, cũng không phải dạng đào hoa chuyên đi lừa gạt tình cảm, chỉ là nếu có người vừa mắt thì vui vẻ chút thôi.

Mà mọi người cũng biết, để được lên giường của Jung YoonHo, trừ bỏ những điều kiện bên trên, còn một điều kiện quan trọng nữa. Đó là: Tình một đêm? Chấp nhận. Gắn bó lâu dài? Xin lỗi, không được rồi.

Còn lần này, tuyệt đối là do ngoài ý muốn, thử nghĩ Jung YoonHo hẳn là ai mà lại thành ra như thế? Nếu không phải ngày hôm qua cùng Park YooChun say sưa không biết trời đất, hiện tại hẳn làm sao phải ở đây mà giải quyết hậu quả? Nghĩ đến Park YooChun, Jung YoonHo liền giận đến nghiến răng, Park YooChun cậu chờ đó, xong chuyện này tôi sẽ đi tìm cậu xử lý, xem xem có chỉnh chết cậu không.

Tên Park YooChun này chuốc say hẳn thì cũng xem như xong đi, cứ nhiên lại kiếm đâu ra một đứa con gái cho hẳn, cả hai đều say, xảy ra chuyện cũng không quá lạ. Cho nên, thay vì gọi là ‘bạn gái’, gọi ‘tình một đêm’ thì đúng hơn, mà chia tay lần này cũng nên gọi là đàm phán.

Haizz... Bị ai... Thật là bị ai quá... Jung YoonHo còn đang bận xót thương mình thì cô gái đối diện lên tiếng. “Dù ngày hôm qua cả hai chúng ta đều say, nhưng dù sao tôi vẫn không phải hạng con gái dễ dãi, vậy nên, anh hãy bồi thường cho tôi đi.”

Bồi thường? Nói mới dễ nghe làm sao, cũng chỉ là đòi tiền thôi, chẳng có gì mới mẻ cả. Đang lúc Jung YoonHo suy nghĩ xem phải trả lời như thế nào, từ phía bàn bên cạnh truyền đến một câu.

“Bồi thường? Khốn, nói trắng ra còn không phải là muốn tiền đi? Sao dạo này con gái đều như vậy chứ, đến lý do cũng giống hệt nhau.”

Đã nói đây là duyên phận mà. Thanh âm người này không lớn không nhỏ, vừa vặn đủ cho hai người ngồi bên này nghe thấy. Jung YoonHo ngẩng đầu xem sắc mặt cô gái kia, khi nghe thấy hai tiếng “bồi thường”, rõ ràng mặt có tối đi một chút.

Jung YoonHo chậm rãi nói: “Bồi thường? Cô muốn bao nhiêu?” Cô ta vừa nghe, liền hưng phấn, nhưng chưa kịp mở miệng thì phía bên kia đã bay tới một câu.

“Đầu óc của cậu ngâm nước hay là bị va vào đá ảnh hưởng thần kinh rồi? Cậu vẫn muốn bồi thường cho cô ta hả? Nếu tiền nhiều đến thế thì đem đến hiếu kính tôi đi. Không phải chỉ là tình một đêm thôi sao? Nếu không phải anh tình em nguyện thì điều này làm sao xảy ra chứ hả? Cũng không phải chiếm đoạt cái gì của cô ta, nói bồi thường, chính cậu cũng lên tiếng đòi bồi thường được. Cô ta đảm bảo vốn biết cậu hay lấy tiền mà giải quyết cho xong việc, hoặc biết cậu là kẻ coi tiền như rác, vớ được cậu đương nhiên sung sướng rồi. Mà cô ta muốn bao nhiêu, hả?” Jung YoonHo không kịp được gạt đầu, đúng là tri kỷ nha, quả thực mình cũng coi tiền như rác mà.

Quay sang muốn nhìn xem bộ dáng người này như thế nào, nhưng đối phương đang mãi nói chuyện điện thoại, nhìn không thấy mặt, Jung YoonHo âm thầm thấy đáng tiếc. Tranh thủ lúc quay đầu cũng liếc cô gái kia một cái, thấy cô ta sắc mặt cứng đờ, khiến Jung YoonHo vô cùng tốt bụng thay cô ta lo lắng không biết liệu phần trên mặt cô ta có vì thế mà rơi xuống hay không.

Hít sâu một hơi, cô ta mở miệng nói, “Hai vạn, tôi cũng biết anh không thích bận tâm những chuyện này. Tôi lấy tiền, vậy coi như xong.” Jung YoonHo nghĩ thầm, hai vạn thì hai vạn, giải quyết sớm một chút thì càng đỡ một đầu. Ừ, xong việc phải đổi số di động mới được. Park YooChun, phiên toái này đều do cậu mà ra.

“Cậu bị ngốc đúng không? Muốn tiền cậu cho luôn hả? Dù có nhiều tiền cũng đừng có phung phí như vậy. Cô ta làm sao không đi ‘bán mình’ đi. Mà thế này cũng có khác gì đâu chứ.” Đương nhiên, đây vẫn là lời người ngồi bên bên, ngừng một chút rồi lại nói tiếp, “Nước hoa nồng đến mức cách hai trăm mét còn ngửi thấy, phần thì không khác gì bột mì đắp lên mặt, còn son môi, nhìn như vừa uống máu ấy. Cô ta có thể đi bán không chừng tôi cũng có thể, mà giá còn cao hơn. Nếu may mắn gặp được bà nhà giàu nào thì đời này không phải lo gì nữa. Còn nữa, tôi nghĩ ngực cô ta cũng là đồ giả đấy.” Nghe đến đó, Jung YoonHo rất phối hợp hạ ánh mắt xuống vòng 1 của cô gái kia. Kết luận là: Uhm, không tồi, cũng lớn đấy, lại còn phập phồng nữa =.=

Đúng lúc này, cô gái kia xô ghế đứng lên, hướng bàn bên cạnh đi tới, vỗ mạnh vào mặt bàn. Tiếng động lớn khiến người xung quanh đều quay lại nhìn, mà người kia bị giật mình nên đánh rơi điện thoại, về mặt có chút hoảng hốt nhìn về phía người vừa tới. Đến khi đó Jung YoonHo mới nhìn rõ diện mạo của cậu ta.

Tóc đen rũ xuống mày, mắt to, mũi thẳng, môi nhỏ xinh, da trắng, nếu được chạm vào chắc sẽ rất thích. Tuy gương mặt có chút giống con gái, nhưng khí chất rất mạnh mẽ, tuyệt không có chút nữ tính nào. Trên người là áo sơ mi và quần jeans, trang phục khá thoải mái, xem ra tuổi cũng không quá lớn.

Uhm, tuy là con trai nhưng diện mạo không tồi, tiếng nói cũng khá êm tai, phỏng chừng khi rên rỉ hẳn cũng dễ nghe lắm, nếu đi bán chắc bán được giá tốt. Jung YoonHo cao hứng nghĩ thầm. Hừ, nói xem, còn tưởng tượng được đến thế, cũng không nhìn xem đang là thời điểm nào chứ.

Chắc chắn không cần nói cũng biết, đúng, người con trai đó chính là Kim JaeJoong.

Kim JaeJoong ngẩng lên nhìn người vừa xông đến trước mặt, tuy trang điểm khá kỹ nhưng vẫn không giấu được tuổi, nên mở miệng nói, “Bà chị, có việc gì thế?”

Cô ta vốn thấy những người xung quanh nhìn lại đã muốn hạ giọng, nhưng vừa nghe thấy hai tiếng “bà chị” liền lại trở nên tức giận. Con gái mà, điều kiêng kị nhất chính là tuổi tác, huống chi còn bị người ta kêu “chị”. “Tôi hỏi, cậu nói xong chưa, chúng tôi bên này đang nói chuyện, cậu lại nói xen vào.”

Kim JaeJoong nghe xong, quay đầu nhìn Jung YoonHo, lại quay qua nhìn cô gái này, cúi đầu nghĩ nghĩ, nhất thời hiểu ra. “Nhưng mà bà chị, tôi đang nói chuyện điện thoại, chị làm sao phải bức xúc đến vậy?” Nói rồi còn chớp chớp mắt, vẻ mặt vô tội nói, “Hay là, bị tôi nói trúng rồi?”

Jung YoonHo nhin không được, nhất thời bật ra một tiếng cười, xong liền ra vẻ hối lỗi nói. “Thật xin lỗi, hai người cứ tiếp tục đi.”

Cô ta nhìn Jung YoonHo, rồi lại nhìn Kim JaeJoong nói, “Được lắm, hai người thông đồng với nhau có phải không?”

“Í, bà chị, tôi không có quen anh ta, bà chị đừng có nói bừa nhé.” Kim JaeJoong nhìn YoonHo thì hẳn không lên tiếng, ung dung tự tại uống cà phê, còn chép môi nữa chứ.

“Này, bà chị này đang nói với anh đấy. Chúng ta không quen nhau, đúng không?” Kim JaeJoong có chút khó chịu, xem chừng cô gái này không phải loại người dễ chọc. Đừng có đổ lỗi lên đầu cậu chứ.

Cô ta thấy Jung YoonHo không nói gì, nghĩ rằng hẳn ngầm chấp thuận, liền lớn tiếng nói, “Nhóc, nhìn xem râu của cậu còn chưa mọc, nếu đi bán, không sợ người khác chê cười sao?” Kim JaeJoong vừa nghe liền phát hỏa, vốn đang nói chuyện điện thoại lại bị cắt ngang, còn bị người ta mắng, lập tức đáp lại.

“Tôi nói này bà chị, tôi bán hay không đến lượt chị quản à? Nếu chị muốn cứ đi bán cũng không ai thềm ngăn cản đâu. Trải qua tình một đêm đi đòi bồi thường, hừ, cũng chẳng khác nào đi bán.” Nói xong liền đứng lên đánh giá một lượt rồi quay qua Jung YoonHo, “Người thế này mà anh cũng nhìn vừa mắt được?” Lại quay đầu nói tiếp, “Mà cũng đúng, bà chị nên tranh thủ tuổi còn trẻ nên đi kiếm chác ít nhiều, đến khi già rồi lại không ai muốn đâu. Chị bảo tôi nói đúng không, hả bà chị?” Kim JaeJoong cũng có chút ngịch ngợm, hai tiếng “bà chị” còn được đặc biệt nhấn mạnh.

“Cậu... cậu...” Thừa dịp cô ta đang tức giận nói không nên lời, Kim JaeJoong nói tiếp, “Cái gì mà “cậu” với chả “tôi”? Bà chị, không có việc gì thì bà chị cứ tiếp tục đòi bồi thường đi, tôi còn có việc.” Lại quay qua Jung YoonHo nói, “Còn anh, chuyện của mình không giải quyết được thì cũng đừng lôi tôi vào chứ. Đến bạn gái của mình mà cũng quản không được nữa. Hai người nói chuyện gì thì cũng là chuyện của hai người, không liên quan đến tôi.”

Nói xong liền không thềm để ý đến cô gái kia, thản nhiên ngồi xuống tiếp điện thoại gọi đến. “Alô? Ừ, không có gì, tự nhiên gặp phải người dở hơi thôi, cũng giống trường hợp của cậu đó. Thật không hiểu làm sao mấy người lại tìm được loại con gái “đặc biệt” như vậy nữa...”

Chúng ta thử quay đầu lại xem cô ả kia đang làm gì..

Cô ta tức giận đến mức không còn để ý đến ánh mắt của những người xung quanh, đảo mắt tìm kiếm thứ gì đó. Vừa quay đầu liền thấy trên bàn có tách cà phê chưa uống, cô ta liền cầm lấy xoay người đi về phía Kim JaeJoong. Nghe thấy tiếng nện gót giày JaeJoong liền ngẩng đầu, thấy cô ta chuẩn bị lấy cà phê hắt vào người cậu.

Nói thì chậm, sự việc xảy ra thì nhanh. Chỉ thấy Kim JaeJoong lấy tốc độ sét đánh trốn qua một bên. Chỉ buồn cho tách café kia nếu chưa được uống thì cũng coi như xong đi, lại còn không phát huy hiệu quả như chủ nhân muốn nữa chứ. Kim JaeJoong trốn được liền đắc ý, “May mình thân thủ nhanh nhẹn, nếu không về nhà thể nào cũng bị mắng.”

Có hai câu nói, thứ nhất là “Nhân định không bằng trời định”, thứ hai là “Làm người đừng quá vội đắc ý.” Kim JaeJoong còn đang đắc ý vì không bị dính café, nhưng không ngờ lúc lùi ra sau lại dẫm trúng chân người phục vụ. Mất trọng tâm, vừa vặn hướng Jung YoonHo bổ nhào đến. Kết quả, Kim JaeJoong ngã luôn vào lòng Jung YoonHo. Chú ý, là “ngã vào lòng” đó nha.

Kim JaeJoong vừa ngẩng mặt lên thì nhìn thấy gương mặt của Jung YoonHo. Tóc đen, làn da nâu khỏe mạnh, mắt một mí sâu và đen rất mê người, thêm đôi môi mỏng quyến rũ, nói chung ngũ quan tinh xảo.

Kim JaeJoong quên mất mình đang nằm trong lòng người ta, rất nghiêm túc mà đánh giá người trước mắt. Ừm, không tồi đâu, bộ dạng được lắm, rất quyến rũ. Hương vị trên người cũng rất dễ chịu, mùi hương thanh nhẹ, thích thật. Đánh giá xong còn gật gật đầu ra vẻ vừa lòng.

Jung YoonHo trong lòng đương nhiên vô cùng cao hứng, được ôm vào lòng nhé, lại còn là mỹ nhân, thân thể vừa mềm vừa thơm, tuy là con trai nhưng hần cũng không phản đối. Nhìn thấy Kim JaeJoong đang mơ màng, liền mở miệng trêu chọc, “Thế nào còn không đứng dậy? Cậu thích được tôi ôm thế này à?” Nghe thấy tiếng, Kim JaeJoong mới nhận ra tình hình hiện tại, mặt có chút đỏ, liền thoát ra khỏi người Jung YoonHo.

Thấy đối phương vẻ mặt xấu xa đang nhìn mình, Kim JaeJoong xấu hổ liền lớn tiếng, “Ôm.. ôm cái đầu anh! Anh phải vinh hạnh lắm vì được ôm tôi đấy!” Rồi quay sang cô ả kia, “Này bà chị, bà chị cũng quá đáng lắm, trách không được người khác không cần mình.” Nói xong JaeJoong vội vã tính tiền rồi đi, miệng vẫn còn lẩm bẩm. “Hôm nay xui quá đi mất, bực cả mình!”

Jung YoonHo nhìn dáng vẻ đầy bức bối của Kim JaeJoong lúc rời đi, liền cảm thấy người này nếu trêu chọc sẽ rất vui. Liền rút séc ra, quăng một câu, “Cầm tiền đi đi, đừng có làm phiền tôi nữa” rồi vứt séc cho cô ta, nhanh chóng thanh toán tiền cà phê, rồi đi nốt.

Tuy vùng tiền qua cửa sổ, nhưng Jung YoonHo vẫn thật cao hứng, chẳng nào cũng là tiêu tiền, đây không phải lần đầu, nhưng hôm nay còn được xem kịch hay, xem như cũng là có chút bù đắp. Vì thế Jung YoonHo vui vẻ lái xe đi tìm Park YooChun tính sổ.

Đây, chính là câu chuyện về lần đầu gặp nhau của Kim JaeJoong và Jung YoonHo. Xem như cũng có chút khôi hài.

Chỉ là hai người lúc ấy đều không ngờ, sau này bản thân sẽ cùng đối phương dây dưa quyến luyến đến rất nhiều năm.

2. Chương 2: “không Phải Tiểu Mỹ Nhân Đây Sao?”

Ừm, để giới thiệu về Jung YoonHo một chút.

Jung YoonHo, giới tính nam, 21 tuổi.

Biết rồi biết rồi, mọi người chắc muốn nói, kẻ đào hoa tiêu tiền không cần nghĩ như hần hần là công tử nhà giàu nào đó đi. Haha, rất thông minh! Đúng thế. Bằng không mọi người cho đây là cái thể giới gì?

Đây, chính là một thể giới phũ phàng như vậy đó =.=

Jung YoonHo, giới tính nam, năm nay mới 21 tuổi, là đại công tử của một tập đoàn đa quốc gia, thế hệ thứ 2, sau còn một em trai tên là Shim ChangMin, hiện đang du học ở Anh.

Cậu bé Shim ChangMin này, là khi Jung YoonHo 6 tuổi, sau khi em trai mới 1 tuổi bị bệnh qua đời, hắn liên tục đòi ba mẹ phải tìm em cho hắn. Theo như mẹ Jung nhớ lại, Jung YoonHo tuy mới 6 tuổi nhưng đã rất có phong phạm đại ca, nói với Shim ChangMin lúc ấy mới 3 tuổi, “Này nhóc, từ nay anh là anh của em. Đi. Cùng anh về nhà.” Thử nghĩ xem, đứa bé 3 tuổi thì đã biết gì, nghe thấy hai tiếng “về nhà” đương nhiên gật đầu như diên. Nhưng Jung YoonHo lại cho rằng Shim ChangMin vì sự quyến rũ của mình nên mới theo về nhà. Nói xem, mới 6 tuổi đã biết đến “quyến rũ”, trưởng thành còn có thể không phong lưu sao, chắc chắn..

Có điều Jung YoonHo thực sự rất yêu thương Shim ChangMin, hắn nói hắn quên không được ánh mắt của ChangMin lúc ấy, so với ánh mắt của nai con Bambi của hắn rất giống nhau.

Ai, có chút lạc đề rồi, lại nói về Jung YoonHo. Tập đoàn đa quốc gia nhà hắn lĩnh vực kinh doanh rất phong phú, từ thực phẩm, kỹ thuật số, thời trang đến truyền thông... Haizz, tóm lại là rất đa lĩnh vực. Nhưng nếu mọi người cho rằng Jung YoonHo là cái loại không học vấn không nghề nghiệp mà chỉ biết phá gia chi từ thì hoàn toàn sai. Hắn ta rất thông minh.

Đừng thấy người ta mới 21 tuổi mà đã vội khinh thường. Jung YoonHo đã hoàn tất chương trình tu nghiệp ở Australia rồi mới trở về, chuẩn bị tiếp quản công ty. Haizz, biết là luôn dùng lời người khác sẽ rất nhảm, nhưng như thế mới đảm bảo tính chân thực chứ =.= Ví dụ như chuyện này, nếu dùng lời của Park YooChun sẽ là, “Chẳng qua ở nước ngoài chơi chán mới về. Cái gì mà ”trở về tiếp quản công ty“? Thối!”

Lúc trước cũng nói qua rồi, Jung YoonHo vốn là kẻ phong lưu, lại thêm vẻ ngoài khiến con gái mê mẩn. Chính là ba hắn biết rõ năng lực của hắn, nên đối với chuyện đó cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Tục ngữ nói cũng thật đúng nha, làm người không phong lưu thật là phí hoài tuổi trẻ.

Có điều, cho dù Jung YoonHo thật sự thông minh, nhưng sau khi gặp phải Kim JaeJoong, phỏng chừng đã gặp phải vấn đề lớn nhất trong đời.

Uhm, lại giới thiệu Kim JaeJoong.

Kim JaeJoong, giới tính nam, năm nay 18 tuổi, hiện đang là học sinh cấp 3, thành tích học tập rất tốt. Cậu là nghệ thuật sinh chuyên ngành báo chí, lại còn làm lớp trưởng. Diện mạo thì.. không nói chắc mọi người cũng biết. Gia đình dù không phải giàu có như nhà Jung YoonHo, nhưng cũng xem như khá giả. Ba mẹ đều là luật sư, trên còn có một anh trai tên Kim HeeChul, 22 tuổi, cũng là luật sư.

Nếu hỏi Kim gia thừa cái gì, thì câu trả lời sẽ là, Mỹ nhân. Mẹ Kim cũng là một đại mỹ nữ, nếu không làm sao có thể sinh ra Kim HeeChul và Kim JaeJoong như thế kia.

Ba mẹ đều là luật sư, Kim JaeJoong vốn có thể sẽ đi theo ngành luật. Có điều JaeJoong không biết làm sao mà không có tí di truyền nào về mặt này, nên không dám học. Vì thế mà trong nhà xảy ra khá nhiều tranh cãi, cuối cùng cũng là Kim HeeChul buông một câu.

“Một nhà bốn người đều là luật sư, còn không chán sao. Xem tiền đồ của JaeJoong, tương lai phải là tiết mục tiêu khiển của nhà chúng ta mới đúng.”

Cả nhà gật đầu đồng ý, chỉ có Kim JaeJoong đen mặt. Quả không hổ danh Kim luật sư, chuyện gì cũng nói được, lại nói ra theo kiểu cay độc nữa chứ, đến Kim JaeJoong qua miệng Kim HeeChul cũng biến thành tiết mục giải trí luôn.

Từ sau sự kiện gặp phải Jung YoonHo kia, Kim JaeJoong rất chi là ung dung tự tại trải qua một tháng. Chỉ là một ngày ngẫu nhiên nhớ đến, trước hết thấy chuyện thật là hoang đường, sau lại trở nên tức giận. Có điều sau này hắn sẽ không gặp lại tên đó, thôi cũng cho qua đi. Chính là không phải có câu nói “Ghét của nào trời trao của ấy” hay sao, mà Kim JaeJoong lại không nhớ?

Kết thúc cấp 3, chính là thời điểm thi vào trường đại học. Kim JaeJoong vốn học tốt, lại là nghệ thuật sinh, cho nên khá nhàn nhả không giống những học sinh cấp 3 khác đang ra sức học hành thời điểm nước sôi lửa bỏng này. Lại một cuối tuần nữa đã đến, Kim JunSu mới rủ Kim JaeJoong ra ngoài đi dạo, bảo là ở nhà quá buồn chán.

Nhân vật Kim JunSu này, vì đây là truyện BL nên giới tính cũng là nam, là trúc mã kiêm chân sai vặt của Kim JaeJoong từ bé đến lớn. Cũng là nghệ thuật sinh như Kim JaeJoong, nhưng học ngành thanh nhạc.

Kim JaeJoong rất thích nghe Kim JunSu hát, giọng của cậu ta thực sự rất hay.

Từ nhỏ Kim JaeJoong vốn đã không phải là đứa trẻ chỉ biết an phận suốt ngày ở nhà, lại còn là con trai, nên suốt ngày đi gây sự. Khi 5 tuổi thì bên cạnh có hàng xóm mới chuyển đến, kết quả, Kim JaeJoong 5 tuổi quen Kim JunSu 5 tuổi. Quan hệ hai nhà cũng rất tốt. Sau một lần “hợp tác” trêu chọc một đứa trẻ to xác ở cùng khu dân cư, hai đứa bé liền trở nên thân thiết, bắt đầu khoảng thời gian niên thiếu đầy vui vẻ.

Hai đứa trẻ học cùng trường tiểu học, hơn nữa còn ngồi cùng bàn. Một lần vào tiết sinh học, thầy giáo nói học sinh nên quan sát côn trùng trong tự nhiên. Kết quả là, ngày hôm sau Kim JaeJoong cùng Kim JunSu bắt một con rết đem đến. Thầy giáo thấy hai đứa trẻ quan sát con rết vô cùng chú tâm tỉ mỉ, liền cao hứng đi tới.

“Các con quan sát được gì rồi? Có kết luận chưa? Nói cho thầy biết được không?”

“Thưa thầy, con rết có rất nhiều chân. Nếu như nhổ hết...” Kim JaeJoong suy nghĩ thật lâu mới mở miệng nói.

“Sẽ biến thành sâu.” Kim JunSu bên cạnh thành thành thật thật tiếp lời.

“Nhưng mà con rết thành con sâu, vẫn còn rất nhiều lông. Nếu như nhổ hết...”

“Sẽ biến thành giun.”

“Cho nên kết luận của chúng con là, con rết có thể biến thành sâu, rồi biến thành giun. Thầy, chúng con nói có đúng không?”

Gặp phải mấy học sinh có năng lực tưởng tượng “mạnh mẽ” đến như vậy, thầy còn có thể nói gì, chỉ biết đen mặt nhìn hai đứa nhỏ trước mắt. May mà tiếng chuông báo tan học kịp thời vang lên, cứu cho thầy một bàn thua. Nhưng cũng không thể đổ lỗi cho JaeJoong và JunSu, dù sao tuổi vẫn còn nhỏ vốn đang ở giai đoạn phát triển nhận thức, không thể vội vã gò ép được.

Dù sao, mối quan hệ giữa Kim JaeJoong và Kim JunSu vẫn là rất khó giải thích cho mình bạch.

Lại quay lại với hai người đang đi dạo trên đường.

Thời điểm Kim JaeJoong cùng Kim JunSu đang tự hỏi nên đi đâu, phía trước liền chạy tới một người, trên tay ôm một đồng giấy. Vừa nhìn thấy hai thiếu niên đi tới liền xông đến trút hết đồng giấy trong tay vào lòng hai người, nhân lúc nạn nhân còn bối rối đã vội vã bỏ chạy xa. Hai người bị bất ngờ, đến lúc phục hồi tinh thần lại liền nhìn xuống mớ giấy trong tay, hình như là quảng cáo gì đó. Kim JunSu cầm lấy một tờ đọc to lên.

“Đêm khuya vắng vẻ, bạn có tịch mịch không? Có tâm sự hay không? Đêm dài quanh quẽ bạn sẽ nhớ đến ai? Trong lòng có xao động bất an hay không? Chỉ cần gọi đến số 091xxxxxxx, từ nay về sau đêm khuya của bạn sẽ không còn cô đơn nữa.”

“Á, hóa ra là quảng cáo “chuyện đó”. Đúng là xúi quẩy, làm sao lại gặp trúng chuyện này chứ.” Kim JaeJoong nhất thời hiểu ra.

“Í, JaeJoong ah, có nên gọi đến số đó xem thế nào không? Dù sao chúng ta cũng đang rất buồn chán.” Kim JunSu bộ dáng hứng thú nghiên cứu tờ quảng cáo.

“Tớ thèm vào, muốn gọi thì cậu gọi đi, tớ không có hứng thú. Mà JunSu ah, cậu không sợ bị nhiễm HIV hả? Thứ quảng cáo này, khẳng định là ai cũng có thể “dùng”. Kim JaeJoong về ghé tẩm nhìn tờ quảng cáo, như thể nó dính vi khuẩn HIV.

“Ha... nói cũng đúng... Nhưng mà ai bảo muốn cái này thì đúng là...” Kim JunSu nhanh chóng mất hết hứng thú.

“Thôi đừng có nói nữa, kiếm cái thùng rác mà quảng thứ này đi. Ôm một đồng lại khiến người ta hiểu nhầm, còn tưởng đâu chúng ta là cái loại đó.”

“A, phải.” Hai người quay đầu tìm thùng rác, vừa mới thấy một cái thì một thanh âm trầm thấp đầy quyền rũ vang lên.

“Ai, đây không phải tiểu mỹ nhân ư, xinh đẹp như vậy lại “đi bán” sao? Có cần anh đến ủng hộ không?” Đúng rồi, đoán không sai. Người này chính là Jung YoonHo.

3. Chương 3: “có Lên Giường Cũng Là Tôi Nằm Trên!!”

Kim JaeJoong quay người, nhìn thấy Jung YoonHo phong nhã đứng tựa cửa xe, trong tay phát phơ một tờ giấy. Nhìn kỹ, tờ đó giống hệt đồng quần áo cậu đang ôm trong tay.

Jung YoonHo cũng không ngờ lúc này có thể gặp lại Kim JaeJoong. Hắn vừa từ ngân hàng đi ra, chuẩn bị lên xe thì phát hiện trên cửa xe bị gài tờ quảng cáo, lại đúng thời điểm nhìn thấy cái màn trút giấy bỏ chạy kia. Nhận ra tiểu mỹ nhân một tháng trước ở quán café, liền lập tức cảm thấy hứng thú.

Kim JaeJoong nghe Jung YoonHo nói vậy, mặt đỏ bừng, vô duyên vô cớ bị xem thành cái loại người kia. Kim JunSu bên cạnh thì còn mãi nhìn Jung YoonHo, nói với Kim JaeJoong, “Này, anh ta cũng đẹp trai thật.” Kim JaeJoong lập tức trừng mắt, “Đẹp trai cái con khỉ! Đẹp trai bằng tớ à?”, sau đó lại quay qua Jung YoonHo.

“Aiii, đây không phải tên phong lưu háo sắc hay sao? Lại đi bàn chuyện bồi thường nữa à? Lần này có được cô nào khá khẩm hơn không?”

Bất chợt ngữ khí của Jung YoonHo nói ra mấy câu xong, cũng không thấy YoonHo nói gì, Kim JaeJoong liền âm thầm đắc ý. Hừ, cũng không hỏi xem Kim ông nội nhà người có người trong nhà làm gì đi, tuy ta không theo ngành luật sư nhưng cũng có chút di truyền đấy chứ.

Chỉ thấy Jung YoonHo ung dung đi tới, dừng ở trước mặt, hắn mang theo cả mùi hương thanh nhẹ như lúc trước.

“Anh... anh... muốn làm gì hả?” Nhìn người trước mặt, Kim JaeJoong không khỏi lắp bắp.

Chỉ thấy Jung YoonHo một tay vòng lấy eo Kim JaeJoong kéo sát vào lòng, chú ý chú ý, là ‘kéo sát’ đó nha! YoonHo vừa ôm vừa âm thầm cảm nhận vòng eo mảnh dẻ của JaeJoong, aiii, cảm giác quả không tồi. Cứ thế, YoonHo vừa trình diễn tư thế ‘ôm’, một tay còn nâng cằm JaeJoong lên, từ từ đưa mặt lại gần, cuối cùng dừng bên tai JaeJoong.

Chắc mọi người muốn hỏi, Kim JaeJoong không phải vốn rất ương ngạnh sao, tại sao không phản ứng? Aii, vì cậu ta còn đang bận choáng váng mà.

YoonHo thổi nhẹ vào tai JaeJoong, rõ ràng cảm thấy người trong lòng run run, qua khoé mắt nhìn thấy JaeJoong mặt đỏ bừng.

Nhẹ nhàng mở miệng nói, “Nhìn thấy em rồi, anh làm sao còn tâm trí tìm người khác, trong tim của anh đều là em, đây là số phận cho anh gặp lại em, em nói xem, nếu hai ta không có chuyện gì xảy ra, có phải hay không thực có lỗi với ông trời?” Nói xong còn cắn nhẹ lên vành tai JaeJoong.

Kim JaeJoong thấy đau mới bật người phản ứng, vội vàng đẩy YoonHo ra, hồi tưởng tư thế vừa rồi khiến mặt càng đỏ, trông rất đáng yêu. Lại quay qua YoonHo mà mắng:

“Anh... anh cứ nhiên cần tôi? Đồ... đồ biến thái!” Vừa nói vừa nhìn xung quanh, sợ có người chú ý đến màn vừa rồi.

Thấy phản ứng của JaeJoong, YoonHo như mở cờ trong bụng, nghĩ thầm ‘Đùa người này thật là vui’. Thế nên hắn tiếp tục trò chơi của mình, “Làm sao vậy, cưng? Em không thích à? Lần trước còn nhiệt tình lắm mà!” Nói xong còn hướng JaeJoong nháy mắt.

Nghe thấy hai từ ‘nhiệt tình’, Kim JaeJoong lại nhớ tới cái ôm ngoài ý muốn lần trước, mặt lại thêm đỏ. Nắm chặt tay, cố gắng kiềm chế mong muốn xông lên cho tên kia một đấm =.=

“Ai... ai là cưng nhà anh? Biến thái! Tôi... tôi không biết anh!”

Xong rồi xong rồi, Kim JaeJoong bình thường miệng lưỡi lợi hại cứ nhiên hôm nay lại lắp bắp. Kim JunSu như thế nghĩ nghĩ, lại hồi tưởng tư thế ám muội vừa rồi của hai người, liền mở miệng hỏi: “Í, JaeJoong, đây là bạn trai của cậu à? Làm sao tớ lại không biết? Sao cậu không nói với tớ chuyện này, chúng ta thân thiết như thế cậu còn ngại tớ sẽ kỳ thị sao?” Nói rồi còn hích JaeJoong một phát, “Anh ta cũng đẹp trai nhỉ, tìm ở đâu thế? Lâu chưa?”

Kim JaeJoong càng nghe càng giận, liền quát Kim JunSu, “Cậu biến đi! Đã bảo tớ không quen hẳn ta. Ai là bạn trai chứ??”

Mà YoonHo lại không sợ chết tiếp tục tiến lên ôm JaeJoong. “Cưng à, hoá ra em tên là JaeJoong. Cái ôm lần trước em nhiệt tình quá khiến anh quên hỏi tên em, aiii, ngẫm lại thì kỷ ức vẫn còn rất mới mẻ đâu.” Nói xong còn len lén cười.

Kim JaeJoong đẩy YoonHo ra, quăng cho hắn một cái nhìn đầy khinh bỉ.

Nhưng mấy chữ ‘nhiệt tình’, ‘cái ôm’ này, lại khiến cho Kim JunSu há hốc mồm.

“JaeJoong, không ngờ cậu lại “thoáng” như vậy. Không biết tên cũng lên giường được? Tình một đêm à nha...” Nhìn nhìn Jung YoonHo, lại hỏi tiếp, “Cậu ở trên hay ở dưới? Cảm giác thế nào?”

Trong ba người có mặt ở đây, Jung YoonHo phải phi thường cố gắng mới không bật cười ra tiếng, Kim JaeJoong thì tức giận không nói nên lời, mà Kim JunSu thấy Kim JaeJoong không nói gì lại tự động lý giải là vì “nằm dưới” nên ngượng không dám nói. Nên Kim JunSu tiếp tục mở miệng, “Cậu nằm dưới hả? Thôi quên đi, nằm dưới cũng được. Nhưng mà có đau không? Tớ nhớ mấy bạn nữ cùng lớp có nói ‘nằm dưới’ đau lắm.. có thật không?”

Nghe đến đó Jung YoonHo rốt cuộc không nhịn được liền bật cười, nói với Kim JunSu một câu, “Nhân lực tốt lắm!” lại cười tiếp. Thấy YoonHo nói chuyện với mình, Kim JunSu cao hứng bắt chuyện.

“Chào anh, tôi là Kim JunSu, bạn thân của JaeJoong. Anh tên gì? Nhìn anh lớn hơn chúng tôi, có phải gọi hyung không? Mà anh thật là bạn trai của JaeJoong à?”

Kim JaeJoong bị hai người bỏ qua một bên, lại nghe thấy mấy từ “bạn trai của JaeJoong” rốt cuộc liền bạo phát.

“Cậu có im đi không hả Kim JunSu! Cậu đi chết đi! Không thì im miệng lại! Cái gì mà ‘bạn trai’? Tôi không quen hẳn ta! Mà có lên giường thì cũng phải là tôi ‘nằm trên’! Biết chưa hả???”

Sau đó quay sang Jung YoonHo nói, “Còn anh nữa, biến thái! Anh... anh tránh xa tôi ra. Tôi lặp lại lần nữa, Tôi.không.quen.anh! Lần sau gặp lại cũng không cần tỏ ra quen biết! Nếu không coi chừng tôi kiện anh tội quấy rối!!”

Nói xong ném hết đồng quảng cáo trong tay, kéo Kim JunSu bỏ đi. Mà JunSu bị lôi đi còn giờ tay chào YoonHo. Nhưng đi chưa được mấy bước, Kim JaeJoong đã bị người kéo lại. Tưởng vẫn là YoonHo, JaeJoong không thèm quay lại liền quát, “Nói xong rồi còn không để yên nữa hả? Buông ra!” Thế nhưng sau lưng lại truyền đến thanh âm của một phụ nữ trung niên, “Đồng chí, đương nhiên còn chưa xong.”

4. Chương 4: “hoá Ra Tên Cậu Là Jaejoong!!”

Kim JaeJoong nghĩ nghĩ, không đúng nha, giọng của ‘biến thái’ sao đột nhiên trở nên già như vậy. Vì thế xoay người nhìn về phía Jung YoonHo. Có điều Jung YoonHo về mặt vô tội, hướng sang phía bên cạnh Kim JaeJoong mà bĩu môi. JaeJoong nét mặt đầy khinh thường nhìn sang, hoá ra là hai bác gái và một bác trai trung niên đeo băng đô trên tay. Bác trai trung niên đang cầm tờ quảng cáo mà JaeJoong nãy vứt cả đồng xuống, chăm chú đọc.

Bác gái A: “Đồng chí, đây không phải chỗ tùy tiện vứt đồ đâu.”

Bác gái B: “Đồng chí, hai người tuổi cũng chưa lớn, nhưng cũng phải biết bảo vệ môi trường chứ.”

Bác trai xem xong mẫu quảng cáo, lại nhìn Kim JaeJoong và Kim JunSu, một lát sau mới mở miệng nói, “Tuổi còn nhỏ sao đã đi làm cái việc này rồi, đúng là xã hội này ngày càng đi xuống. Lại còn vứt rác bừa bãi nữa. Phá hoại môi trường, nhiễu loạn trị an, phạt tiền 300 đồng.”

Hiểu lầm to rồi, đã đụng phải đội trật tự trị an, còn bị hiểu nhầm thành người làm nghề ‘đó’ nữa chứ. Vì thế JaeJoong lập tức biện giải, “Các bác, quảng cáo này không phải của chúng cháu.”

“Không phải của các cậu? Chính mắt tôi thấy cậu vứt đi!” Bác gái A nói.

“Này... đúng là chúng cháu vứt, nhưng mà...” Kim JunSu còn chưa nói xong đã bị bác gái B cắt ngang, “Do các cậu vứt thì không phải của các cậu còn của ai được nữa?”

“Là chúng cháu vứt đồ nhưng đồng quảng cáo này không phải của chúng cháu, vừa mới có người vội vàng chạy tới nhét vào tay chúng cháu rồi chạy mất. Cho nên mấy tờ giấy này là chúng cháu vứt nhưng không phải của chúng cháu.” Một câu này của Kim JaeJoong toàn “của chúng cháu” với “không phải của chúng cháu” làm mấy bác gái bác trai ông hết cả đầu.

Ngẩn người nửa ngày, rốt cuộc bác trai kia cũng hiểu ra, hỏi, “Hai cậu bảo là người khác tới nhét vào tay, vậy chứ người giờ ở đâu?”

“Chạy mất rồi!” Kim JaeJoong và Kim JunSu đồng thanh.

“Vậy hai cậu thế nào lại không chạy?” Bác gái A.

“Còn chưa kịp chạy.” Kim JunSu nhỏ giọng đáp.

“Thế hoá ra là cùng một nhóm. Thôi đừng lằng nhằng nữa, hai cậu mau nộp tiền phạt đi.” Bác gái B.

“Ai nha, chúng cháu không liên quan gì mà, không phải một nhóm đâu ạ! Thật mà, chúng cháu còn là học sinh.” Nói xong JaeJoong lấy thẻ học sinh ra. “Không tin các bác cứ xem đi ạ.”

Mấy bác gái bác trai thay nhau xem xong liền nói, “Hoá ra vẫn còn là học sinh, thế thì càng không thể làm mấy chuyện như vậy, phải chăm lo học tập chứ. Hai cậu nếu không nộp tiền thì chúng tôi sẽ đến tận trường báo cáo ban giám hiệu.”

Thật sự là đường cùng == JaeJoong đành cùng JunSu lục túi lấy tiền, nhưng tìm hết túi rồi vẫn không đủ 300 đồng. Hai người đi chơi vốn không mang tiền, mà cũng đâu ngờ gặp phải loại chuyện này chứ.

“AAAA! Sắp phát điên rồi.” Nhìn thấy Jung YoonHo đứng bên, vẻ mặt vui sướng khi người gặp hoạ, vì thế JaeJoong vội vã nói, “Là anh ta, anh ta hồi nãy có thấy, có thể làm chứng cho chúng cháu!”

JaeJoong kích động kéo YoonHo qua, “Cái này không phải của tôi với JunSu, anh cũng thấy đúng không? Mau nói cho họ biết đi!”

Thấy YoonHo không có ý giải thích gì, JaeJoong liền giận, “Anh nói đi chứ, nãy giờ anh ở đây thấy hết còn gì!”

Lúc này Jung YoonHo mới chậm rãi nói, “Chính cậu vừa bảo tôi làm như không quen biết nhau, giờ còn kêu cái gì nữa.”

Lại quay qua mấy bác gái, “Các bác cứ tiếp tục đi ạ, cháu cái gì cũng không biết.”

“Anh... anh...” Kim JaeJoong nghe xong nhất thời nghẹn lời, ‘Anh.’ nửa ngày cũng không biết là ‘Anh.’ cái gì.

Hồi lâu, chùng chùng như đã xem đủ dáng vẻ giận dữ của JaeJoong, YoonHo lúc này mới hắng giọng, nở nụ cười mê người đối với mấy bác gái nói, “Các bác, hai cậu này nói thật đấy ạ, thứ này vốn không phải của họ.”

Bác trai có chút nghi ngờ, “Không phải cậu vừa nói không biết sao?”

“Thật xin lỗi, đây là hai em của cháu.” Vừa nói vừa nắm chặt tay Kim JaeJoong, tuy JaeJoong không nguyên ý, nhưng vì YoonHo đang thay cậu giải thích nên cũng không phản kháng. “Là cháu định dọa chúng

thôi. Em cháu tuổi còn nhỏ, không biết xã hội hiểm ác khó lường thế nào nên muốn giáo huấn một chút. Thật sự làm phiền các bác rồi.” Nói xong còn thành khẩn cúi đầu.

Nhìn thấy YoonHo như vậy, tuy rằng vẫn còn giận hờn, nhưng cũng có một chút.. một chút nguôi giận.. nhưng chỉ một chút xíu thôi...

Bác trai nghe YoonHo trình bày xong, lại thấy hờn thành khẩn như vậy, cũng bớt gay gắt mà nói, “Đúng thế, trẻ con thời nay nhiều khi không biết nghe lời người lớn gì cả. Bất quá, tuy cái này không phải của hai cậu này, nhưng cũng không thể vứt rác bừa bãi phá hoại môi trường được. Nộp phạt xong tôi sẽ trả lại thẻ học sinh cho các cậu.”

“Đương nhiên rồi ạ, chúng cháu là công dân gương mẫu mà.” YoonHo vừa nói vừa lấy tiền nộp phạt.

Bác gái A đem thẻ học sinh đưa cho YoonHo, quay qua JaeJoong và JunSu nói, “Hai cậu phải biết nghe lời anh trai đấy” rồi bỏ đi.

JaeJoong hướng theo bọn họ bĩu môi.

Kim JunSu thấy không có vấn đề gì nữa, nhẹ nhàng thở ra, nói với YoonHo, “Cảm ơn anh nha, bạn trai của JaeJoong.”

JaeJoong trừng mắt nhìn JunSu, sau đó đưa tay ra trước mặt YoonHo.

“Làm sao vậy? Em muốn nắm tay à?” YoonHo đùa bỡn hỏi.

“Biến thái! Trả thẻ học sinh cho tôi!”

“Trả em cũng được thôi...” Vừa nói vừa cầm thẻ hươu hươu trước mặt JaeJoong, đáng tiếc JaeJoong không có cướp được. “Nhưng mà, tiền nộp phạt kia cũng không phải cho không đâu.” Nói xong còn liếc mắt nhìn JaeJoong đầy quyền rũ.

“Anh lắm tiền như vậy còn đòi chút tiền này à?” JaeJoong ném lại một ánh mắt xem thường.

“Còn xem đối phương là ai đã.” YoonHo cầm thẻ học sinh của JaeJoong bỏ vào túi áo, nhưng lại rút danh thiếp ra đưa cho JaeJoong.

“Nếu em muốn lấy lại thẻ học sinh, nhớ gọi điện thoại cho tôi.” Rồi xoay người lên xe, trước khi lái xe rời đi còn gửi cho JaeJoong một cái hôn gió.

Mà Kim JaeJoong còn đứng tại chỗ hận đến nghiến răng, cúi đầu nhìn tấm danh thiếp trong tay, thản nhiên phun ra ba chữ.

“Jung YoonHo.”

Kim JunSu hé mắt nhìn, liền hưng phấn hét lên, “Online! Online! Là Online! Không ngờ anh ta lợi hại như vậy, là Tổng giám đốc của Online! JaeJoong, cậu giỏi thật! Kiếm đâu ra bạn trai tuyệt vời như thế???”

Kim JaeJoong không nhận được nữa liền cho JunSu một chưởng.

“Đã bảo không biết! Muốn bạn trai thì cậu tự đi mà tìm!”

Lại nhìn nhìn tấm danh thiếp, trong lòng nói: “Jung YoonHo, gặp phải anh đúng là xui xẻo!”

Mà Jung YoonHo ở trên xe ngắm chiếc thẻ học sinh trong tay, nhẹ giọng thì thầm.

“Hoá ra em tên là Kim JaeJoong. JaeJoong...”

5. Chương 5: “là Vợ Cậu Hả? Sắp Sinh Rồi Sao?!”

Mãi đến bốn giờ chiều thứ ba, sau khi hoàn thành bài chuyên ngành JaeJoong mới gọi điện cho YoonHo, hẹn gặp hờn để lấy lại thẻ học sinh. JaeJoong đương nhiên vô cùng không muốn gặp lại cái tên ‘biến thái’

đó, nhưng ai bảo thẻ học sinh của mình nằm trong tay hắn đâu. Haizz, cũng chẳng còn cách nào khác.

JaeJoong hẹn YoonHo lúc 5 giờ, gặp nhau ở đường dành cho người đi bộ cạnh quảng trường. Đến giờ hẹn rồi mà YoonHo còn chưa xuất hiện, JaeJoong liền có chút bực mình, cứ nhiên dấm đến muộn, bắt mình phải chờ hắn ta. Đúng là biến thái! Vì thế bực bội gọi điện thoại. Tranh thủ thời gian cuộc gọi chưa kết nối được, tác giả phải nói một câu: Này Kim JaeJoong, cậu vừa mới đến, không đợi được một giây đã bảo người ta đến muộn, hơn nữa nhờ đâu người ta bị kẹt xe? Còn nữa, ‘đến muộn’ với ‘biến thái’ có liên quan đến nhau sao? Nói thế mà cũng nói được =.=

Điện thoại vừa thông, YoonHo còn chưa kịp “Alô” thì JaeJoong đã gào lên, thực sự phải lo lắng cho cổ họng của cậu, lúc nào cũng gào được vậy =.=

“Anh dám bắt tôi phải chờ hả? Anh đến nhanh lên! Tôi không có rảnh mà chờ anh!”

“Sắp đến rồi, cậu chờ một chút cũng không chết...”

“Á á á

!!! Đau quá!!! Ai đấy... A~~! Chị ơi bỏ tay ra giùm đi

!!!”

Bên này đầu dây YoonHo còn chưa kịp nói xong, đã bị tiếng thét của JaeJoong cắt ngang.

“Alô? Kim JaeJoong! Làm sao thế? Cậu đang hét cái gì vậy... Kim JaeJoong?? JaeJoong..?”

Trong điện thoại vẫn truyền đến tiếng la hét, nhưng không ai trả lời. Khẽ rửa một tiếng “Chết tiệt”, YoonHo đập mạnh chân ga, tăng tốc.

Mà lúc này ở nơi Kim JaeJoong đứng đang loạn thành một đoàn.

Lại quay lại lúc trước một chút, xem Kim JaeJoong của Jung YoonHo bị làm sao mà đột nhiên hét lên như vậy?

Kim JaeJoong đang cùng Jung YoonHo nói chuyện điện thoại, thì từ phía trước đi đến một phụ nữ có bầu. Chị gái này cũng không biết làm sao mà đúng lúc đi qua JaeJoong thì bụng phát đau, có lẽ là sắp sinh, vì thế theo bản năng túm luôn lấy cánh tay JaeJoong bên cạnh. Chị gái này đầu đổ đầy mồ hôi, càng đau càng túm chặt lấy tay JaeJoong, cánh tay trắng nõn của cậu nhanh chóng phát sưng đỏ. Aii, ta nói chị gái này sắp sinh còn đi lại lung tung trên đường, còn gặp phải JaeJoong, ta đề nghị đi mua xổ số, coi chừng trúng lớn =.=

Chị gái có bầu vì bụng đau mà la hét, Kim JaeJoong cũng vì tay đau mà ra sức gào. Đã có người gọi hộ xe cấp cứu, còn mọi người xung quanh thì mồm năm miệng mười..

“Thả lỏng... thả lỏng nào...” – Nói với chị gái có bầu.

“Này cậu, cố chịu đi!” – Nói với Kim JaeJoong.

“Tránh ra tránh ra đi, cô ấy cần không khí trong lành một chút.” – Nói với mọi người.

Nhưng chị gái kia vẫn vì đau mà kêu, còn JaeJoong cũng sắp không chịu nổi. Chị gái kia cứ mỗi một lần kêu liền siết chặt tay JaeJoong thêm một chút, kết quả là JaeJoong lại gào lên, thậm chí còn gào to hơn.

Đây là tình cảnh mà YoonHo vội vã chạy tới trông thấy, ngay người nhìn JaeJoong với chị gái bên cạnh.

Nhìn đến YoonHo đứng ngốc một bên, JaeJoong vội gọi to, “Anh còn ngăn người ở đó làm gì nữa??? Nhanh nhanh cứu cái tay của tôi đi chứ!” Sau đó quay người nói với chị gái kia, “Chị gái! Dì hai! Má lớn! Nhẹ thôi nhẹ thôi..!!! Xin chị đấy!!!”

Chị gái có bầu đột nhiên gào lên, “A~~ bà không sinh nữa!! Đàn ông các người muốn có con thì tự mình sinh đi, tại sao khiến phụ nữ chúng tôi chịu tội chứ! Bà không sinh nữa! Không sinh! Đau quá a

!!!” Sau đó càng ra sức ghì chặt tay JaeJoong.

“Á á á~~!!! Đau!!! Chị ơi nhẹ tay!!!”

Lúc này Jung YoonHo ngồi xuống cạnh JaeJoong, từ từ mở miệng nói, “Vợ cậu? Sắp sinh?”

“Có mà vợ anh sắp sinh ấy! A~!!! Anh nhanh lại giúp đi! Đau chết mất!!!”

Tầm mắt dời đến cánh tay bị siết đến sưng đỏ của JaeJoong, YoonHo mới phục hồi lại tinh thần. “Mọi người giúp tôi đỡ chị ấy lên xe, tôi sẽ đưa chị ấy đến bệnh viện.”

Trên xe, YoonHo qua gương nhìn đến JaeJoong vì đau mà mặt nhăn mày nhíu, lại nhìn nhìn chị gái bên cạnh mặt mày cũng không kém gì.

“JaeJoong... cố chịu đựng đi. Chị gái à, cố lên, đến bệnh viện rồi hãy sinh. Mà nhẹ tay thôi, không đau cậu ấy!”

Kim JaeJoong đập luôn vào ghế của YoonHo, “Nói ít thôi, lái xe nhanh lên!”

Mấy phút sau, xe rớt cuộc đến cửa bệnh viện, bất quá với Kim JaeJoong mà nói mấy phút này giống như mấy giờ, tay đau muốn đứt ra.

Nhân viên y tế vội vàng đưa chị gái có bầu lên giường đẩy, đương nhiên, Kim JaeJoong cũng phải đi theo. Nhưng tới cửa phòng sản rồi mà chị gái kia vẫn tóm chặt tay JaeJoong, mọi người nói thế nào cũng không chịu buông.

YoonHo vừa đi lên đã thấy cảnh này, dù sao người ta cũng sắp sinh, không thể chậm trễ. Vì thế tiến lên cầm bàn tay đang nắm lấy tay JaeJoong cắn một phát, hiệu quả tức thì, chị gái kia có lẽ cảm thấy ngoài bụng còn có chỗ khác đau nên lập tức buông tay.

Một đám người phụ giúp đẩy giường vào phòng sản, nhất thời xung quanh trở nên yên tĩnh. JaeJoong bước lại bên ghế chờ trên hành lang ngồi xuống, YoonHo cũng đi theo.

“Không đi à?” YoonHo hỏi.

JaeJoong lắc lắc đầu nói, “Tôi muốn đợi đứa bé ra đời đã.” Nói xong quay đầu lại cười với YoonHo, nhưng sau hình như nhớ tới cái gì liền không thèm cười nữa mà quay mặt đi.

Nhìn thấy một Kim JaeJoong tươi cười như thế, YoonHo nhất thời có cảm giác như một trận gió xuân thổi qua, cho dù chỉ trong một khoảnh khắc, nhưng vẫn cảm thấy thật vui vẻ, tuy không biết nguyên nhân tại sao.

“Tôi đợi cùng cậu.” YoonHo nhẹ nhàng nói.

Kim JaeJoong khinh thường ‘hừ’ một tiếng, nhưng cũng chỉ nói thật nhỏ, “Ai muốn biến thái như anh đợi cùng đâu.”

6. Chương 6: “quên Lấy Thẻ Học Sinh Rồi!!”

Nhìn đến cánh tay sưng đỏ còn có chút bầm tím của JaeJoong, YoonHo vươn tay nắm lấy, nhưng JaeJoong lại rút về. Lùi người về phía sau, về mặt đề phòng, nhớ đến các thể loại hành vi ‘bất lương’ của con người trước mặt, JaeJoong vô thức nắm chặt cổ áo, giống như sắp bị xâm phạm đến nơi. Sau đó JaeJoong đáng yêu của chúng ta lại bắt đầu nói lắp một cách vô cùng mất hình tượng.

“Anh... anh... biến thái nhà anh muốn gì? Nói cho anh biết, đây.. đây là bệnh viện. Anh không được làm bậy.. Nếu anh lại đây, tôi... tôi sẽ kêu lên cho coi!” Sắc, tác giả không nhịn nổi cười, lời thoại trong phim truyền hình dài tập sao lại từ miệng Kim JaeJoong mà ra chứ.

Trước phản ứng của JaeJoong, YoonHo đầu tiên là ngây ra một lúc, sau đó chớp mắt biến thành vẻ mặt sắc lang. Chính là JaeJoong không có nhìn thấy tia đùa giỡn trong mắt YoonHo.

“Tiểu mỹ nhân, chống cự vô ích thôi, ngoan ngoãn theo đại gia ta đi. Có kêu nữa cũng không ai để ý đến đâu.” Nói xong phối hợp cười lên hai tiếng đầy âm hiểm, rồi vươn tay về phía JaeJoong.

Câu thoại này cũng quen à nha. Hai người này chắc hay xem phim truyền hình dài tập trên TV lắm ==

“A! Biến thái! Anh... anh.. biến ngay cho tôi!” Thấy YoonHo càng ngày càng áp sát, JaeJoong nhắm chặt mắt xua tay.

.....

Chính là đợi nửa ngày cũng không có động tĩnh gì. Chỉ thấy cánh tay mình bị kéo qua. Hình như có gì đó được thoa lên, mát lạnh, sau đó lại được một đôi tay nhẹ nhàng xoa nắn chỗ đau hồi nãy.

JaeJoong hé một mắt nhìn, nhìn đến chính là YoonHo đang cúi đầu bôi thuốc lên cánh tay sưng đỏ của mình, bên cạnh để một lọ gel giảm đau không biết xuất hiện từ đâu. Vì thế liền mở to hai mắt, xuất thần nhìn một YoonHo đang rất dịu dàng, so với bộ dáng vô lại thường trêu chọc mình quả thật bất đồng.

Ủm... hắn ta quả thật rất tuấn tú, hơn nữa còn nhiều tiền. Có điều tính cách có vấn đề, không đúng, là phi thường có vấn đề! Rất biến thái ==

“Bảo bối, nhìn đến gần người rồi hả? Anh biết anh rất đẹp trai, nhưng em nhìn vậy khiến anh ngượng ngùng đấy.” YoonHo nói mà không cần ngẩng đầu lên, nhưng trong đầu cũng hình dung được vẻ đỏ mặt của JaeJoong.

“Tự.. tự kỷ à? Ai.. ai thèm nhìn anh? Đúng là biến thái!” Tính cách không chỉ vô cùng có vấn đề vô cùng biến thái, còn thêm bệnh tự kỷ nữa ==

Bị người ta nói trúng nên đỏ mặt, JaeJoong quên mất hai từ “bảo bối” được YoonHo dùng để gọi mình kia.

“Á~~! Anh nhẹ tay thôi! Có biết làm hay không thế?”

“Kim JaeJoong! Sao lần nào em mở miệng cũng nói mấy câu chướng tai thế hả?” YoonHo lại ra sức xoa nắn.

“A~~! Kệ tôi!”

Ra sức.

“Đau~~! Đã bảo nhẹ tay! Đau chết mất!”

Càng ra sức.

“A~~! Nhẹ tay nhẹ tay!!! Bảo anh nhẹ tay anh không nghe thấy à?!!”

Ra sức hơn nữa.

“Á á á!!! Tôi biết ngay gặp anh chả có chuyện gì tốt mà!! Đau
!”

.....

Hai người đợi hơn một tiếng sau, y tá bế ra một đứa bé sơ sinh, JaeJoong vui vẻ ôm lấy. Nhìn đứa bé đáng yêu trong lòng, cảm thấy cánh tay không còn đau đớn chút nào.

~***

~Rời bệnh viện, YoonHo nhìn đồng hồ đã hơn 7 giờ, đồng thời nghe thấy tiếng sôi bụng của JaeJoong mới nhớ ra, hai người dùng bữa lâu như vậy, đến bây giờ vẫn chưa ăn tối.

“Nhìn cái gì? Lúc đói bụng anh không kêu chặc?”

YoonHo cười nói, “Đi, lên xe! Tôi mời cậu ăn cơm!”

JaeJoong chu miệng nhưng cuối cùng vẫn lên xe. Dù sao ‘Dân dĩ thực vi thiên’ (Dân lấy cơm làm đầu), huống chi cậu còn đang rất đói.

Xe dừng trước một tiệm ăn khá lịch sự, JaeJoong âm thầm suy nghĩ, nếu là YoonHo mời, mà hắn lại lăm tiền, nếu không ‘làm thật’ hắn thì đúng là có lỗi với cha mẹ! Vì thế JaeJoong cứ món gì đắt tiền là gọi, dù sao cũng không phải mình trả tiền.

Thực ra tiệm ăn này thuộc chuỗi cửa hàng của Tập đoàn Online, chỉ cần không ăn đến phá sản thì thôi, còn ăn nhiều bao nhiêu thì YoonHo cũng chỉ ký một chữ là xong. Có điều YoonHo nhìn JaeJoong đang rất nhiệt tình ăn, cũng đoán được JaeJoong có ý định gì, nhưng không lên tiếng. Chỉ đơn thuần cảm thấy thú vị, người này trước mặt hẳn chưa từng tỏ ra giả tạo.

Rốt cuộc đây là thứ tình cảm gì, hẳn cũng không có để ý tới. Dù sao cũng đã nhiều năm không dành tình cảm thật sự cho bất cứ ai, mà cũng không muốn phải khó xử chính mình phải nghĩ ra bằng được đáp án, như vậy thật phí chất xám. Hết thấy cứ thuận theo cảm giác đi, hẳn cũng chẳng vội vàng gì

Mà JaeJoong đang ăn cơm lại cứ nghĩ mãi một vấn đề: Mình quên cái gì nhỉ? Hình như rất quan trọng.

Ăn no rồi JaeJoong được YoonHo lái xe đưa về nhà, dọc đường đi đương nhiên là không thể thiếu mấy màn đầu khẩu đặc sắc.

Mãi đến khi yên vị trên giường, trước khi chìm vào giấc ngủ một giây thì JaeJoong mới nhớ ra rốt cuộc mình đã quên cái gì.

“Thẻ học sinh quên lấy về rồi!! Chết tiệt!”

Mà YoonHo lúc này đang cầm thẻ học sinh của JaeJoong, thì thầm.

“Trường trung học Jong Kyu. Khoa Nghệ thuật, lớp ba. Kim JaeJoong.”

7. Chương 7: “nếu Nấu Mì Mà Cho Viagra Vào Thì Mì Có Dựng Thẳng Lên Không?”

Sáng sớm hôm sau, Kim JunSu vừa vào lớp đã thấy Kim JaeJoong uể oải nằm dài ra bàn. Lúc này JaeJoong đang nghĩ chính là, tại sao đầu óc mình lại hồ đồ đến mức quên lấy thẻ học sinh chứ?

Quảng cặp lên bàn, JunSu đặt mông ngồi xuống cạnh JaeJoong, hích tay hỏi, “Sao thế? Lấy lại thẻ học sinh chỗ người yêu chưa?”

Tuy rằng JaeJoong đã kể lại toàn bộ chuyện quen biết với Jung YoonHo cho JunSu nghe nhưng JunSu vẫn nhất định tin rằng YoonHo là bạn trai của JaeJoong, hơn nữa qua miệng JunSu còn biến thành ‘người đàn ông’ của JaeJoong. JunSu à, quả thật cậu có tài dự đoán đó.

Kim JaeJoong vừa nghe được ba chữ ‘người đàn ông’ đã lập tức bật dậy, một chưởng hướng cái trán của JunSu bay qua, sau đó lại uể oải bò ra bàn.

Nhìn thấy thay đổi trong chớp mắt của JaeJoong, JunSu ôm trán hỏi, “Cậu rốt cuộc làm sao hả?”

“Cậu nói xem, làm sao tớ lại quên lấy thẻ học sinh chứ??? Tại sao lại quên chứ??”

À... lúc trước có nói JaeJoong và JunSu ngồi cùng bàn hồi tiểu học, thực ra đến tận trung học vẫn thế. Tuy hai ngành học khác nhau nhưng lớp văn hoá thì vẫn học cùng nhau.

Ở trường học, JaeJoong cùng JunSu cũng có một chút tiếng tăm, do vẻ ngoài tuấn tú, người theo đuổi cũng nhiều, nên dần trở nên nổi tiếng. Không chỉ có thế, các giáo viên trong trường cũng biết đến hai người, có điều lý do không phải như trên.

Trường trung học này vốn cùng một hệ thống với trường tiểu học trước kia, nên chuyện về hai đứa trẻ này hầu như tất cả giáo viên đều biết, đều khiến cho người ta đau đầu. Có điều thành tích trong học tập của hai người lại rất tốt. Cái này phải gọi là, không phải yêu, nhưng hận cũng không thể =.=

Năm sơ trung thứ 2, trong chương trình học bắt đầu có môn sinh học. Có lần cô giáo dạy đến bài cấu tạo cơ thể người, trong đó nói đến cấu tạo sinh lý nam nữ khác nhau, rồi ở trên góc độ giáo dục mà nói đến mấy vấn đề tình yêu tình báo linh tinh.

Trên bục giảng, cô giáo đang say sưa giảng bài thì phát hiện Kim JaeJoong và Kim JunSu nói chuyện. Có giáo viên nào thích học sinh nói chuyện riêng trong lớp đâu, vì thế cô giáo nổi giận gọi đứng dậy.

“Kim JaeJoong! Kim JunSu! Hai em trong giờ học không nghe giảng lại đi nói chuyện riêng là sao?”

Kim JaeJoong và Kim JunSu liếc nhìn nhau, rồi JunSu mở miệng nói, “Thưa cô, chúng em đang thảo luận một vấn đề.”

“Vấn đề gì mà phải thảo luận trong giờ học? Nói cô nghe xem!”

Do dự một lát, Kim JaeJoong mới cất tiếng.

“Thưa cô.. trong sách có ghi công dụng của Viagra, cho nên em và JunSu đang nghĩ, nếu nấu mì mà cho Viagra vào thì mì có dựng thẳng lên không?”

Lời vừa dứt, toàn bộ học sinh đều bật cười, còn cô giáo thì đỏ mặt xấu hổ.

“Vấn đề này để tan học hai em tự thảo luận với nhau. Ngồi xuống đi!”

Câu chuyện này từ đó lưu truyền toàn trường, Kim JaeJoong và Kim JunSu nhất thời trở nên nổi tiếng =.= Mà tất cả các giáo viên, chỉ cần Kim JaeJoong và Kim JunSu không gây rối trong lớp, đều thống nhất với nhau không nên gọi hỏi hai học sinh này bất cứ vấn đề gì.

8. Chương 8: “không Lẽ Hâm Qua Anh Quá Sức Nên Làm Đau Em?”

Kim JaeJoong cứ uể oải như vậy trải qua hai tiết học, mà đầu vẫn rối rắm không hiểu vì sao lại quên lấy thẻ học sinh về. Đối với JaeJoong, đây là sỉ nhục lớn thứ hai trong cuộc sống. Còn sỉ nhục lớn nhất là gì ư? Về sau sẽ kể cho nghe.

“JunSu, làm thế nào lấy lại được thẻ học sinh mà không cần tìm cái tên biến thái kia đây?”

JunSu ngồi bên cạnh không có phản ứng gì, dù sao người yêu của JaeJoong đang nào chả đem trả lại cho JaeJoong, lo lắng làm cái gì chứ. Vừa nghĩ xong JunSu quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, mắt đột nhiên mở lớn vì nhìn thấy Jung YoonHo đang đi qua sân thể dục hướng toà nhà này đi tới. Nghĩ thầm không lẽ mình sắp thành tiên, vừa nhắc đến YoonHo anh ta đã hiện ra được.

Mãi đến khi Jung YoonHo đi vào toà nhà, JunSu mới thu hồi tầm mắt, vội quay sang JaeJoong vừa lay vừa gọi, “JaeJoong, JaeJoong, JaeJoong...” Kêu nửa ngày cũng chẳng nghe đáp lại.

“Yah! Kim JunSu! Cậu bị trúng gió hả? Lay cái gì mà lay? Có chuyện gì thì nói đi!”

Sắp đến giờ tan học nên phòng học có chút ồn ào, nhưng nghe tiếng gào của JaeJoong xong trong nháy mắt im phăng phắc.

Mà JunSu vừa bị quát, nuốt nước bọt nói, “Tớ biết làm sao không cần đi tìm người kia vẫn lấy lại được thẻ học sinh của cậu.” Nhìn đến Jung YoonHo đúng lúc xuất hiện, JunSu chỉ tay, “Người yêu cậu... tự mình đến rồi.”

Kim JaeJoong vừa nghe được ba chữ “người yêu cậu” đang chuẩn bị nổi giận, nhưng nghe đến nửa câu sau liền quay phắt ra cửa.

Jung YoonHo tay dứt túi quần, đứng tựa khung cửa, thấy JaeJoong vừa quay đầu lại, mỉm cười nói, “Hi, bảo bối.”

Kết quả là, toàn bộ học sinh trong lớp nghe thấy câu trên, đều nhất loạt nhìn về phía cửa. Mà Jung YoonHo lại ung dung tự tại bước đến trước mặt JaeJoong.

“Làm sao anh biết được tôi ở đây?” Lời vừa nói ra JaeJoong đã muốn cho mình một phát. Thẻ học sinh của mình trong tay hắn thì đương nhiên hắn biết chứ sao.

Jung YoonHo không đáp, chỉ nhìn JaeJoong cười. Mà JaeJoong bị YoonHo nhìn khiến cả người không được tự nhiên. Mà ánh mắt của toàn bộ bạn cùng lớp lại càng khiến JaeJoong không thoải mái.

“Anh tới đây làm gì?”

“Đến trả lại thẻ học sinh cho em.” Sau đó lấy thẻ ra đưa cho JaeJoong. “Tối qua em không nhắc anh lấy. Quên sao?”

“Tối qua? Tối qua hai người ở cùng một chỗ à?” Kim JunSu bắt lấy từ mẩu chốt hỏi.

JaeJoong trừng mắt nhìn JunSu bên cạnh, rồi quay sang YoonHo. “Thẻ trả lại rồi. Anh đi được rồi đấy. Không tiễn!”

“Chỗ đó của em... còn đau đúng không?” Jung YoonHo không để ý lời đui khách của JaeJoong, tỏ vẻ quan tâm hỏi. Có điều YoonHo tuyệt đối là cố ý ngập ngừng một chút, còn dùng từ ngữ nhạy cảm như vậy nữa.

Chính là bạn Kim JaeJoong của chúng ta vừa nhìn thấy Jung YoonHo đã bốc hỏa, làm sao còn lý trí để nhận ra. Không đúng, là làm sao có thể dùng trí thông minh bình thường mà ứng đối. Vì thế mở miệng đáp, “Hỏi thừa! Dùng sức lâu thế còn không đau được sao?”

“Không lẽ tối hôm qua anh quá sức nên làm đau em?” Tin tôi đi, Jung YoonHo tuyệt đối tuyệt đối là cố ý. Đáng tiếc Kim JaeJoong không có nhìn đến tia đùa giỡn trong mắt YoonHo.

“Anh không nói thì thôi, nói đến càng bực! Tối qua càng nói anh càng ra sức, khiến tôi đau chết luôn. Cái gì mà ‘kỹ thuật của anh tốt lắm’, tốt kiểu gì mà đau đến thế chứ?!”

“Thế lần sau anh sẽ nhẹ nhàng hơn.”

“Biến đi! Không có lần sau đâu! Không bao giờ tôi tin anh nữa!”

Lúc này, mọi người xung quanh đã nghe trọn vẹn đoạn đối thoại, sau đó đồng thời dùng ánh mắt đen tối quét qua quét lại hai người.

Thực ra, YoonHo và JaeJoong đang nói đến cánh tay của JaeJoong. Nhưng mà từ ngữ vừa không rõ ràng vừa nhạy cảm như thế khiến cho người khác rất dễ hiểu lầm.

Tận lúc này, JaeJoong mới cảm thấy không bình thường mà nhìn về phía YoonHo, người này ý cười tràn đầy trong mắt, nhất thời JaeJoong mới phát giác mình lại bị YunHo trêu chọc. Đối thoại mơ hồ như thế, đám người tư tưởng bất chính này nhất định hiểu lầm, nhất là JunSu bên cạnh. Lại thêm mấy câu “người yêu cậu” của JunSu với “bảo bối” của YoonHo... JaeJoong đột nhiên có cảm giác rằng, có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch ‘tiếng oan’!

9. Chương 9: “đưa Dao Trổ Đây, Tôi Phải Giết Chết Tên Khốn Này!”

Chỉ nghe mọi người trong lớp sôi nổi thảo luận.

“Oa! Đó là bạn trai của JaeJoong à? Đẹp trai thế >.< là=” bạn=” trai=” của=” mình=” thì=” tốt=” rồi.”=” nữ=” sinh=”>

“Thôi đi, cậu không có cơ đâu. Trừ khi cậu đẹp hơn JaeJoong.” Nữ sinh B.

“Đúng thế đúng thế. Lần đầu tiên được nhìn thấy BL thật sự. Quá hay đi.” Nam sinh 1.

“Í, nghe đối thoại thì hình như JaeJoong ‘ở dưới’ đó.” Nam sinh 2.

“Đúng rồi, mà có vẻ như dữ dội lắm ấy.” Nữ sinh C.

“Ừ ừ, nhìn thì thế. Nhưng phải dịu dàng với JaeJoong chứ. Không biết thương hương tiếc ngọc gì cả.” Nam sinh 3.

“....”

“....”

Thật không nghĩ tới, nam sinh ở lớp JaeJoong cũng hay buồn chuyện như vậy =.=

“A A A~~!!! Tất cả ngậm miệng hết cho tôi!!!!!!!!!!!!!!” Kim JaeJoong hết chịu nổi tức giận gào lên.

Mà Jung YoonHo lại cười rạng rỡ.

“Anh... anh là đồ biến thái! Mỗi lần đụng phải anh đều bị hiểu lầm! Hôm nay tôi phải chém anh!”

Nói xong Kim JaeJoong bắt đầu xông lên, mà Jung YoonHo lại nhanh tay tóm được tay của JaeJoong, sau đó đem JaeJoong ôm luôn vào lòng, nhìn vẻ mặt tức giận của cậu mà trong lòng đầy vui vẻ. Giống như trên cho được JaeJoong nổi giận là niềm vui của Jung YoonHo.

“Bảo bối à, anh chỉ nói sự thật thôi.” Nói xong lại hôn lên mặt JaeJoong một cái.

Sau đó vội vàng buông JaeJoong đang choáng váng, tranh thủ khi JaeJoong còn chưa phản ứng lại kịp liền xoay người rời đi.

“Bảo bối, không cần quá nhớ anh đâu~ Lần sau gặp nhé~” Jung YoonHo đi tới cửa, nói một câu xong liền thông dong đi mất.

“Jung YoonHo! Đồ khốn nhà anh! Dám giở trò với tôi! Đồ biến thái, ai thèm nhớ anh, ai thèm gặp lại anh! JunSu, cậu buông tay, tôi phải đi kết liễu cái tên này! Đưa dao trổ của cậu đây cho tôi mượn!” Jung YoonHo lúc này đã đi ra hành lang, nghe được tiếng ầm ĩ sau lưng liền nở nụ cười vui vẻ.

Muốn giết người còn mượn dao của người khác, thật đúng là có tư duy phạm tội. Lại dùng dao trổ, Kim JaeJoong, cậu thật có triển vọng đó nha. Nhưng cậu không ngại đối cái dao to hơn mà dùng chứ?

~***

~Kể từ ngày Jung YoonHo đến tìm Kim JaeJoong về sau, không biết làm sao mà trong trường lan truyền rất nhiều tin đồn, khiến bên tai Kim JaeJoong không có được một phút yên tĩnh. Mỗi ngày đều có người không biết xuất hiện từ đâu đến nói chuyện với cậu, nói xong liền biến mất.

“Tôi ủng hộ cậu, Kim JaeJoong! Cố lên!” Người qua đường A.

“Bạn trai cậu rất đẹp trai! Cố lên! Phải đấu tranh với xã hội này! Giữ vững tình yêu thật sự!” Người qua đường B.

“Vì tình yêu đấu tranh! Tình yêu thật sự là vô địch! Cố lên! Chúng tôi không kỳ thị hai người!” Người qua đường C.

“Nếu sớm biết thế này tôi đã theo đuổi cậu. Rất đáng tiếc! Nhưng tôi vẫn ủng hộ cậu! Chúc hai người hạnh phúc!” Người qua đường D, hơn nữa người này là con trai.

“....”

“....”

Cứ như thế, khiến Kim JaeJoong sắp thần kinh suy nhược đến nơi. Mà một câu của Kim JunSu làm cho Kim JaeJoong muốn bóp chết cậu ta ngay, sau đó đi bóp chết tên khốn Jung YoonHo.

Kim JunSu vừa ăn táo vừa nói, “JaeJoong à, cứ thừa nhận đi! Cậu đừng giữ mãi trong lòng làm gì! Tổ lúc nào cũng ủng hộ cậu. Nếu mà đi có biết, thì tổ sẽ thay cậu thuyết phục dì. Yên tâm đi! Tổ sẽ hậu thuẫn cho cậu!”

10. Chương 10: “nếu Đang ‘ấy Ấy’ Đến Nửa Chừng Mà Bị Quấy Rầy Thì Sau Có ‘lên’ Nổi Không?”

Cuối cùng cũng đến cuối tuần, không gian yên tĩnh khiến JaeJoong đột nhiên cảm thấy thế giới này thật là tốt đẹp. Nếu không ngủ sẽ rất đáng tiếc, thế nên JaeJoong tiếp tục sự nghiệp ngủ vĩ đại của mình. Nhưng tiếng chuông điện thoại vang lên phá hoại ý định của cậu. JaeJoong kéo chăn trùm kín đầu, không nghe máy. Một lát sau, chuông ngừng. Đang lúc JaeJoong hài lòng tiếp tục đi vào giấc ngủ, tiếng chuông lại vang lên.

Kim HeeChul đột nhiên đá văng cửa đi vào, đập một phát lên người JaeJoong, “Nhóc con đáng chết! Mau nghe điện thoại đi! Ổn chết được!” Nói xong lại như u hồn là lướt đi mất. Hiển nhiên là còn chưa tỉnh ngủ.

“Mặc kệ là ai, dám phá hoại giấc ngủ của đại gia ta, nếu không phải chuyện quan trọng thì đại gia ta không giết cũng chém!!” Kim JaeJoong không chịu được nữa liền nhận điện thoại, nhưng không thèm xem tên người gọi mà trực tiếp gào luôn.

Nhưng mà, từ đầu kia điện thoại truyền đến âm thanh vô cùng có lực sát thương. “Kim JaeJoong! Nhóc con chán sống rồi hả? Dám ăn nói như vậy với mẹ, xem mẹ về nhà có xử lý người không!”

“Í? Mẹ à? Sao lại là mẹ?” Kim JaeJoong nhất thời tỉnh ngủ, vội vàng nhìn màn hình điện thoại.

Đang trò chuyện – Kim phu nhân.

“Kim phu nhân à, không phải mẹ đang ở phòng bên cạnh sao? Còn gọi điện thoại cho con làm gì?”

“Nhóc con! Tưởng mẹ giống người ăn không ngồi rồi à? Mẹ đang còn phải kiếm tiền nuôi tên nhóc con đáng chết này đây!”

“Ai, con biết rồi biết rồi! Rốt cuộc là mẹ cần gì? Con muốn ngủ.”

“Nhóc con không được ngủ, vào thư phòng lấy tập hồ sơ có bìa màu xanh đến công ty Online, đưa cho tổng giám đốc, hiện giờ mẹ không phân thân được.”

“Con không đi! Con muốn ngủ! Mẹ bảo HeeChul đi ấy, hyung vừa đập con.” Kim JaeJoong cậu cũng thù vật quá đó.

“Đập là đúng! HeeChul gần đây đang xử lý một vụ kiện quan trọng, không được làm phiền hyung con.”

“Thế Kim lão gia đâu ạ?” Dù thế nào JaeJoong cũng vẫn không muốn đi.

“Cha con cũng không phân thân được! Thế cuối cùng là nhóc con có đi không? Không đi cứ ở nhà chờ chết đi!”

“Á, được được được, để con đi! Mẹ đúng là Kim hổ mẫu!”

“Nhóc con nói gì???? Đi nhanh cho mẹ, đừng có lè mề đây!”

“Vâng – Thừa áp trại phu nhân của Kim lão gia!” Nói xong Kim JaeJoong vội vàng tắt điện thoại.

“Ai~ Buổi sáng tươi đẹp của mình thế là mất tiêu rồi~”

~***

~Mãi đến khi đã ăn mặc nghiêm chỉnh đứng trước toà nhà văn phòng của Tập đoàn Online, Kim JaeJoong mới nhớ ra một chuyện rất quan trọng.

“Online? Đây không phải địa bàn của Jung YoonHo sao?? Thảo nào nghe tên quen thế =.=” Lục túi, tìm được danh thiếp YoonHo đưa cho cậu lúc trước. “Tổng giám đốc? Không lẽ phải đem tài liệu này đưa cho hẳn? Trời ơi! Jung YoonHo! Sao người cứ như âm hồn mãi không tiêu tan vậy???”

Bước vào toà nhà, được một tiểu thư xinh đẹp có vẻ như là thư ký dẫn đến văn phòng Tổng giám đốc, JaeJoong vừa đi vừa nghĩ, Thư ký xinh đẹp đến vậy, thảo nào trong phim Giám đốc thường có tình nhân là thư ký đầu.

JaeJoong mãi nghĩ nên đến cửa phòng lúc nào không biết, mà cô thư ký xinh đẹp kia chỉ cười rồi đi, để lại một mình JaeJoong. JaeJoong nhìn cô gái đã đi xa, lại nghĩ thầm, nếu là mình, mình cũng sẽ muốn tư tình. Đến lúc phục hồi tinh thần lại định gõ cửa, tay lại dừng giữa không trung.

Trí tưởng tượng phong phú của JaeJoong bắt đầu phát huy, cậu lẩm bẩm.

“Nếu như cái tên Jung YoonHo phong lưu háo sắc biến thái kia đang cùng thư ký tư tình trong đó thì mình không phải là làm phiền hấn sao? À mà cho đáng, ai thèm lo cho hấn.” Chuẩn bị gõ cửa nhưng lại do dự.

“Nhưng nếu hấn đang làm ‘chuyện đó’, mình đi vào thì là đang ‘làm’ đến một nửa? Nếu ‘làm’ đến giữa chừng mà đột nhiên bị quấy rầy thì sau có “lên” nổi nữa không? A... liệu hấn có đổ tại mình không? Mà bị bắt gian tại trận liệu hấn có giết người diệt khẩu không?”

11. Chương 11: “tư Thế Này Cũng Được Lắm. Càng Dễ Cho Chúng Ta “thân Mật”

Cứ như vậy, Kim JaeJoong chìm trong đấu tranh nội tâm giữa “gõ cửa” và “không gõ cửa”, hoàn toàn không để ý Jung YoonHo đã đứng ở phía sau cậu thật lâu, hơn nữa còn nghe hết mấy lời lẩm bẩm của cậu, hiện tại đang phải nhịn cười vô cùng vất vả.

Gần đây Jung YoonHo rất bận rộn với chuyện của công ty, đã nghĩ nếu xong việc sẽ đi tìm Kim JaeJoong, hấn rất muốn nhìn thấy cậu. Hoàn toàn không ngờ đến họp xong về phòng lại nhìn thấy Kim JaeJoong đứng trước cửa, nhưng thật lâu cũng không gõ cửa đi vào, lại còn lẩm bẩm cái gì. Đến gần để nghe, lại khiến cho hấn muốn cười phá lên.

Nhìn thấy tập hồ sơ trong tay JaeJoong, đoán rằng cậu là đứa con trai mà Kim luật sư nhắc đến lúc nãy. Thật đúng là duyên phận.

“Muốn biết anh có đang “áy áy” hay không, đi vào sẽ biết ngay.”

Một tay ôm JaeJoong vào lòng, một tay cầm lấy tay JaeJoong đang do dự để trên cửa đẩy cửa mở ra, rồi đem cậu vào phòng, đẩy cậu dựa vào cánh cửa.

JaeJoong bị hành động đột ngột của Jung YoonHo làm cho ngẩn người, nhưng khi nhìn thấy Jung YoonHo lại nghĩ thầm, Làm thế nào hấn lại đột ngột xuất hiện đâu? Không phải đang cùng thư ký tư tình trong văn phòng sao?

Suy nghĩ của Kim JaeJoong, người thường quả thật không thể nào sánh được =.=

Jung YoonHo cười cười, ghé sát lại đối diện với JaeJoong, gần đến mức mũi cũng chạm vào nhau, nói, “Em thấy rõ chưa? Có hay không có?”

Khoảng cách rất gần, khiến JaeJoong không dám thở mạnh, nhưng cậu cảm nhận được hơi thở của Jung YoonHo chạm khê lên môi. Uhm... còn có mùi thơm thơm nữa.

Nghĩ đến đó JaeJoong liền đỏ mặt quay đầu qua một bên, quên luôn chuyện phải vùng vẫy thoát ra. Jung YoonHo nhìn đến một Kim JaeJoong sắc mặt hồng hồng, làn da mịn màng, không kiềm chế được liền cắn vào tai JaeJoong một cái.

“Á!!! Biến thái! Biến thái! Biến thái! Anh lại cắn tôi!!!” JaeJoong đẩy mạnh YoonHo ra, thoát khỏi vòng tay của YoonHo liền mắng.

“Bảo bối à, em đến tìm anh, là vì nhớ anh quá à?” YoonHo vừa cười vừa đi tới bàn làm việc, về lưu manh ngồi xuống mép bàn. Tư thế ngồi này vô cùng có lợi cho sự tình sắp xảy ra dưới đây.

JaeJoong xoa vành tai bị cắn, giận dữ bước tới trước mặt YoonHo, đưa tài liệu trong tay cho hấn, rồi trừng mắt.

“Ai thèm nhớ anh! Nếu không phải đến đưa tài liệu cho anh thì tôi đã được yên thân ngủ ở nhà rồi. Đây, đưa cũng đưa rồi, tôi đi về.”

Nhìn qua tập hồ sơ, Jung YoonHo cầm lấy rồi để lên bàn, tranh thủ đúng thời điểm JaeJoong xoay người đột ngột đưa tay ôm lấy cậu kéo vào trong lòng. Còn nhớ rõ tư thế ngồi của YoonHo đi, cầm của hắn vừa vặn để lên vai JaeJoong. JaeJoong ngọ nguậy nửa ngày nhưng không thoát được, vì thế đành buông xuôi, nhưng tự nhủ thầm, Nếu hắn dám làm gì, mình sẽ cho hắn một đá tuyệt tử tuyệt tôn luôn!

Nhận thấy JaeJoong không còn phản kháng, YoonHo yên lặng vùi mặt vào cổ JaeJoong, cảm nhận được làn da mềm mại, thậm chí cả động mạch đang đập phồng. Khứu giác tràn đầy mùi hương trên cơ thể JaeJoong.

Jung YoonHo lúc này mới nhận ra, chính mình thế nhưng cũng có chút nhớ nhung người con trai này.

“Hình như, tôi có chút nhớ cậu. Làm sao đây?” Âm thanh trầm thấp vang lên từ phía sau cổ, từng đợt nhiệt khí khiến JaeJoong có chút gai gai.

“Anh... anh nhớ tôi thì liên quan gì đến tôi? Buông tay, đừng bảo là anh lại muốn cắn tôi nhé! Buông tôi ra được không? Tư thế này kì quái chết được!”

“Tư thế này cũng tốt mà. Càng dễ cho chúng ta “thân mật”.” Nói xong, YoonHo hôn nhẹ lên cổ JaeJoong, còn đưa lưỡi liếm một chút, sau đó mới buông cậu ra.

Chỉ thấy JaeJoong lập tức chạy tới chỗ YoonHo với không tới, nắm chặt cổ áo, chỉ tay vào mặt YoonHo mắng to, “Đã biến thái còn 35 nữa! Dám đụng chạm tôi!”

“Cậu không cần phải làm như tôi xâm phạm cậu được không? Tôi chỉ thể hiện một chút tình cảm nhớ nhung với cậu thôi!” Đùa giỡn kiểu này còn không phải xâm phạm con nhà người ta sao =.=

“Làm gì có cái loại thể hiện như của anh! Đúng là biến thái!”

“Cậu đã nói vậy, thế tôi biến thái thật cho cậu xem nhé!” Nói xong từng bước từng bước tiến lại gần Kim JaeJoong.

“A a a a!!! Anh không được lại đây!!!!!!”

.....

Giằng co một lúc, cuối cùng YoonHo cũng phải đầu hàng trước tiếng gào của JaeJoong, kêu to vậy, nhờ đâu người bên ngoài lại tưởng hắn muốn cưỡng gian dân nữ ~.

~“Thôi được rồi, cậu đợi tôi một chút, xử lý xong việc này tôi mời cậu đi ăn cơm trưa được không?” Bị tiếng gào của JaeJoong tra tấn đến phát mệt, YoonHo quay lại bàn làm việc, rồi quay sang hỏi JaeJoong.

Kim JaeJoong cũng chẳng khá gì hơn, nghĩ đến về nhà thì Kim HeeChul còn đang ngủ, Kim lão gia và Kim phu nhân chưa chắc đã về, buổi trưa rất có thể không có cơm ăn, vì thế gật gật đầu.

“Được rồi, đây là vinh hạnh của anh đấy.” Sau đó ra về đại gia ngồi xuống sôpha đối diện bàn làm việc của YoonHo.

12. Chương 12: “jaejoong À, Mà Nhất Định Bị Ngốc Rồi!”

Ngồi ở sôpha, JaeJoong nhìn YoonHo có chút ngẩn ngơ.

Hoá ra đàn ông khi làm việc thực sự rất hấp dẫn, giống như người trước mặt đây. Không phải vẻ lưu manh mỗi khi hắn đùa giỡn, cũng không phải sự dịu dàng khi hắn nắm tay cho cậu, mà là khí chất lãnh đạo tự nhiên phát ra lúc chuyên tâm vào công việc, lúc này hắn đeo kính lại càng có vẻ trưởng thành. Người đàn ông thế này quả đúng là cực phẩm nha. Nhiều tiền, trẻ tuổi, đẹp trai... uhm... hắn là có không ít người theo đuổi đi, nếu mình là con gái nhất định cũng sẽ theo đuổi hắn.

Sau đó, JaeJoong lại thấy phiền não. Cùng Jung YoonHo quen biết chẳng qua là sự việc ngoài ý muốn thôi. Hơn nữa từ sau khi biết nhau một chút cũng không theo ý mình, còn suốt ngày bị hấn đùa giỡn. Nghĩ thế, JaeJoong đột nhiên tức giận. Đều là con trai, dựa vào cái gì mà hấn ta cứ trêu chọc cậu, lần sau nhất định cậu sẽ trả đũa! Nhưng khi đã bình tĩnh trở lại, lại có thứ cảm giác không rõ ràng cứ thoáng xuất hiện rồi lại biến đi khiến cậu không thể nào nắm bắt, chưa nói đến chuyện chán ghét, chỉ là cứ thấy giận dữ. Chẳng lẽ... là thích ư?

Không không không... không thể nào. JaeJoong mày nhất định là tự nhiên bị ngốc rồi, đó không phải tính cách của mày, mày sẽ bị tức chết mất! Cơ mà... tuy hấn là đàn ông, nhưng lại là cực phẩm, buông tay có chút luyến tiếc. Nghĩ nghĩ lại ngẩng đầu nhìn Jung YoonHo đang chuyên tâm làm việc. Không được! Tuyệt đối không được! Kim phu nhân sẽ chém mình! Kim lão gia sẽ giết mình! Kim HeeChul sẽ... ra về hyung tốt ủng hộ mình, giúp đỡ mình... Ôi không được không được, Kim HeeChul sẽ cắn chết mình T^T

Mãi nghĩ, JaeJoong đáng yêu của chúng ta ngủ luôn trên sôpha.

Thấy JaeJoong đã ngủ, Jung YoonHo đem áo khoác phủ lên người JaeJoong, lại nhìn đắm đắm vào gương mặt cậu hồi lâu.

Da trắng, cũng rất mịn màng, khi ngủ lông mi hơi lay động, miệng hồng hồng rất đáng yêu, trên người cũng có mùi thơm. Là diện mạo khiến cho người ta một khi nhìn đến sẽ rất khó quên. Tính cách tuy rất dễ tức giận, nhưng phản ứng lại rất ngộ nghĩnh. Ở bên có cảm giác rất thoải mái.

Cũng như JaeJoong, YoonHo cũng bị thứ tình cảm đối với người đang ngủ trước mắt mình đây làm cho phải suy nghĩ. Có điều hấn không bị rối rắm, dù sao vẫn còn rất nhiều thời gian, cứ ở bên nhau rồi dần dần sẽ hiểu được. Vẫn cứ thuận theo cảm giác của chính mình thôi.

Đứng nghĩ mãi cũng nhàm, lại nhìn đến JaeJoong đang ngủ say, Jung YoonHo quả thực muốn hoá thân sắc lang, hôn JaeJoong một cái.

Nghĩ là làm luôn, Jung YoonHo tuyệt đối không phải loại người thích bạc đãi chính mình. Cúi xuống, khẽ chạm nhẹ môi lên môi JaeJoong, sau đó nhìn JaeJoong giống đứa bé vừa ăn kẹo mà liếm liếm môi, liền mỉm cười. Còn ra vẻ vuốt cằm nói, “Uhm, cảm giác không tồi, còn chờ phát triển.”

Nói xong liền ra khỏi văn phòng, đi lấy ly sữa để lát nữa JaeJoong tỉnh lại sẽ uống.

Còn JaeJoong của chúng ta bị hôn lén, nhưng vẫn ngủ rất say sưa.

....

Jung YunHo vừa đi ra khỏi cửa, liền có một cô gái bước vào, nhìn khắp bốn phía không thấy Jung YoonHo đâu, đúng lúc xoay người định đi thì thấy áo khoác của YoonHo đang đắp cho JaeJoong ngủ ngon lành trên sôpha.

Ồi vì từ góc nhìn của cô ta chỉ thấy được nửa khuôn mặt, cùng thân hình không tồi, làn da cũng đẹp.. nên cô ta nghĩ đó là con gái. Lòng đố kỵ của phụ nữ là vô cùng đáng sợ, cô gái này cũng không thêm nói gì, trực tiếp tiến lên lay tỉnh Kim JaeJoong.

“Này, cô là ai hả? Sao lại ngủ ở đây? YoonHo đâu?”

Đang ngủ ngon lại bị đánh thức, JaeJoong bực bội nhìn người trước mặt. Tóc dài, trang phục có chút hở hang, có ngực. Uhm, kết luận đây là phụ nữ.

“Bà chị là ai? Yah Jung YoonHo anh chết đi đâu rồi? Bạn gái anh tìm anh này!!” Mới tỉnh dậy nên giọng JaeJoong vẫn còn ngái ngủ, nhất thời không nhận rõ nam hay nữ.

Jung YoonHo vừa trở về liền nhìn đến JaeJoong đang bực dọc đối diện với một cô gái, hiển nhiên là bị đánh thức nên cáu, liền đi qua đưa ly sữa cho JaeJoong.

“Tỉnh rồi à? Uống sữa đi.” Giọng nói của YoonHo rất dịu dàng.

Kim JaeJoong ngoan ngoãn nghe lời, vì cậu rất thích sữa.

“YoonHo~” Tiếng gọi nũng nịu này khiến cho JaeJoong đang yên lặng uống sữa cũng có chút run rẩy, còn cô gái kia đang mở to mắt chớp chớp nhìn Jung YoonHo.

13. Chương 13: “chúng Ta Vừa “thân Mật” Xong, Chẳng Lẽ Em Lại Muốn Phủ Nhận?”

“Ai để cô vào đây? Tìm tôi có việc gì? Theo như tôi nhớ thì cô không có hẹn trước.” Jung YoonHo đối với cô gái trước mặt không có hảo cảm, ngược lại còn có chút thiếu kiên nhẫn.

“YoonHo~ người ta tới tìm anh ăn cơm mà.” Nói xong muốn dựa lại gần YoonHo nhưng lại bị YoonHo tránh được. Cô ta đảo mắt thấy JaeJoong đang uống sữa, liền khó chịu hỏi, “Cô gái này là ai?”

JaeJoong vừa nghe thấy hai từ “cô gái” đã muốn bạo phát. Cậu hận nhất người ta nói cậu là con gái, lớn lên như vậy đâu phải lỗi của cậu, chỉ vì gen di truyền của ba mẹ quá tốt thôi.

“Con mắt nào của cô thấy tôi là con gái hả? Có cần tôi cời hết cho cô xem không?”

Jung YoonHo kéo JaeJoong vào lòng, vẽ lưùu manh cười với JaeJoong đang tức giận, “Bảo bối, để anh thay cô ta kiểm tra em được không?”

Lần nào cũng bị đùa giỡn, JaeJoong đẩy YoonHo ra, đỏ mặt gào lên.

“Anh biến đi! Biến thái!”

“Cậu ấy là con trai, tuy diện mạo hơn người nhưng vẫn là con trai, không phải cô gái nào hết. Hơn nữa, cậu ấy là bảo bối của tôi.” Jung YoonHo quay ra nói với cô gái kia.

“Biến! Ai là bảo bối của thể loại biến thái như anh!”

“Con trai? Yun... YoonHo, anh... hai người...” Cô ta vô cùng kinh ngạc, chẳng lẽ là đồng tính luyến ái?

“Cô đoán đúng rồi đấy!” Lại ôm Kim JaeJoong vào lòng, giữ chặt không cho giẫy dụa,

“Bảo bối à, không phải ngại, người ta biết rồi thì cứ thừa nhận đi. Hơn nữa chúng ta vừa “thân mật” xong, không lẽ em lại muốn phủ nhận à?”

“Khốn! Ai... ai thân mật với anh? Chuyện hồi nãy là không phải! Anh đừng có làm ô uế thanh danh trong sạch của tôi!” Chạm vào cổ một chút ai tính là “thân mật” chứ? Aiii... chỉ là một cái hôn nhẹ thôi mà.

Nhìn thấy hai người trước mắt đang “liếc mắt đưa tình”, cô gái này vô cùng cảm tức. Chẳng lẽ thân hình “bằng phẳng” của tên con trai này còn tốt hơn của mình sao?

“Jung YoonHo! Cậu ta là con trai!! Hai người... hai người... chẳng lẽ em không hơn được thứ “màn hình phẳng” của cậu ta à?” Nói xong còn cố ý ưỡn ngực. Ý tứ rất rõ ràng, Cậu có ngực không?

“Màn hình phẳng”? JaeJoong nhìn nhìn ngực của cô ta, lại cúi đầu nhìn nhìn ngực của mình. YoonHo cũng cúi xuống nhìn ngực của JaeJoong. Thấy YoonHo nhìn chăm chăm ngực mình, JaeJoong vội vã dùng hai tay che lại, giống như YoonHo dùng ánh mắt mà lột được quần áo của cậu vậy. Rồi quay đầu giận dữ nhìn cô gái kia.

“Tôi màn hình phẳng thì làm sao?? Cô cho là chỉ bằng hai khối thịt trước ngực là có thể vô địch thiên hạ à?”

Đối với câu này của JaeJoong, YoonHo thực sự không nói nổi nên lời nữa, nên đành bỏ lại một câu, “Từ đầu tôi đã nói rõ tôi không có hứng thú với cô. Tôi phải đưa bảo bối nhà tôi đi ăn cơm, cô thích làm gì thì cứ tự tiện.” Sau đó kéo JaeJoong đi ra khỏi văn phòng.

Ngồi trên xe rồi, JaeJoong đột nhiên hỏi một câu làm YoonHo phá ra cười.

JaeJoong hỏi, “Anh bảo cô ta thích làm gì thì cứ tự tiện, nhờ đâu cô ta “ đi tiện” luôn ở văn phòng anh thì làm sao?”

“Hahaha, Kim JaeJoong, thật không ngờ cậu cũng có khiếu hài hước thế đấy!”

“Biến! Kể vừa biến thái vừa 35 như anh không có tư cách nói tôi!”

~***

~Đến tiệm ăn lần trước, do tâm trạng xấu nên JaeJoong lại chọn toàn món đắt mà gọi cả một bàn. Ăn xong, vẫn là YoonHo đưa JaeJoong về nhà, nhưng đang đi trên đường YoonHo tự nhiên phanh xe đột ngột, khiến cho JaeJoong thiếu chút nữa đập mặt vào kính xe.

“Yah! Anh muốn mưu sát tôi à?? Có hận tôi cũng không được làm thế, phải làm sao cho tôi chết mặt mũi cũng dễ nhìn một chút chứ?”

“Bảo bối à, anh làm sao rồi xa em được mà em nói thế!”

“Biến!”

“JaeJoong, nhìn đi!” Nhìn theo ngón tay của YoonHo, thấy được một tấm bảng treo trước cửa hàng nội thất. “Sale off 50%. Đi qua xem đi, vừa lúc tôi vừa chuyển nhà, còn chưa mua sôpha.”

JaeJoong vẻ khinh bỉ nhìn YoonHo, “Anh lắm tiền thế còn muốn đi mua đồ sale off?”

“Cậu nói không đúng rồi. Tôi là người kinh doanh, nếu có thể dùng nửa số tiền để mua thứ gì đó, tại sao phải dùng cả số tiền để mua. Cũng không có quy định là người có tiền không được mua đồ sale off đâu. Thôi đi qua xem nào.” Nói xong khoá xe để lại bên đường, lôi JaeJoong xuống xe.

14. Chương 14: “hôm Nay Tâm Trạng Tốt Nên Mới Giúp Anh.”

Kim JaeJoong bất đắc dĩ bị lôi đến trước cửa hàng, còn Jung YoonHo thì ung dung ngắm sôpha.

“JaeJoong, màu ngà đẹp hơn hay màu trắng đẹp hơn?” YoonHo hỏi JaeJoong đang vô cùng không nguyên ý.

“Uhm.. màu ngà đi. Màu trắng dễ bẩn lắm.”

“À... ông chủ, lấy cho tôi chiếc màu ngà. Có giao hàng tận nhà không?”

“Thật xin lỗi! Vì hàng này sale off nên không có dịch vụ giao hàng.”

“....”

“....”

“Anh nói đi, đang yên đang lành tự nhiên đòi đi mua sôpha, lại còn mua cái loại không có dịch vụ vận chuyển nữa, để bây giờ phải chịu tội thế này đây!!”

Không cần đoán đầu, là Jung YoonHo và Kim JaeJoong đang phải “vận chuyển” cái sôpha ấy về nhà. Bởi vì ông chủ cửa hàng nói không có dịch vụ giao hàng, mà YoonHo nghĩ phòng mình cách đây không xa, vì thế liền tóm luôn JaeJoong cùng bê đồ về.

“A~ Nghỉ một chút nghỉ một chút, mệt quá đi.” YoonHo nói to.

Hai người để luôn sôpha giữa đường, ngồi luôn trên đó mà thở, cũng không để ý đến ánh mắt của người xung quanh.

“Đúng là ông già! Sức khỏe quá kém!” JaeJoong cũng đang thở dốc nhưng vẫn không quên cười nhạo YoonHo.

“Rồi rồi rồi, là tôi già. Nhưng tôi chỉ hơn cậu có ba tuổi thôi, có cần phải già đến thế không?” Nhìn qua JaeJoong, “Cậu còn trẻ khỏe cơ mà, thử gì mạnh thế?”

“Hừ, tôi không thêm chấp với anh!”

.....

Phải một lúc lâu sau hai người mới đem được sôpha về đến nhà của YoonHo.

Thực ra từ sau khi về nước Jung YoonHo vẫn ở nhà mình. Nhưng lúc trước chi nhánh công ty ở Mỹ xảy ra chuyện nên cha mẹ hắn đều phải sang đó, nói là xử lý xong công việc sẽ tranh thủ du lịch một thời gian. YoonHo tranh thủ lúc cha mẹ đi vắng liền dọn ra ngoài ở. Ở một mình vừa thoải mái vừa tự do, cũng tránh được việc phải nghe Jung phu nhân suốt ngày nói mấy thứ linh tinh nào là phải ổn định sự nghiệp nào là phải tìm bạn gái gì đó...

Vừa vào nhà, JaeJoong vừa nãy còn âm ỹ kêu mệt giờ cứ như được truyền năng lượng, bắt đầu đi quanh tham quan căn nhà.

Nhà ở tầng 6, không phải là quá lớn nhưng một người ở thì quá thoải mái. Có phòng khách, phòng ăn, phòng ngủ, phòng làm việc, toilet, nhưng mà kẻ có tiền chính là kẻ có tiền, nhà có thêm ban công rộng hình bán nguyệt, thật thích hợp để sưởi nắng. Phòng ngủ và phòng khách đều có cửa sổ lớn từ trần nhà xuống sát đất, cho nên có rất nhiều ánh mặt trời, cả căn nhà mang đến cảm giác sáng sủa và ấm áp.

Xem xong tất cả phòng, cầm lấy ly sữa YoonHo đưa qua, JaeJoong lại nhìn xung quanh một lượt rồi nói.

“Anh mới dọn đến à, còn nhiều đồ đạc chưa sắp xếp kìa. Mấy mặt tường kia còn chưa quét sơn, trong thư phòng cũng không có giá sách, trong phòng ngủ chỉ có mỗi giường. Nhưng mà tôi vừa nằm thử rồi, cũng thoải mái.”

“Bảo bối, có muốn chúng ta cùng nằm không?” YoonHo vẽ mặt rất chi là lưu manh nói.

“Biến!”

“Uhm... mới chuyển đến hai ngày trước, vì vội nên chưa dọn dẹp xong.” Nói xong YoonHo cũng nhìn xung quanh. “Dù sao đây cũng là căn nhà đầu tiên của tôi, tôi muốn tự mình sắp xếp nên có hơi chậm.”

JaeJoong nhìn nhìn chỗ này, rồi nhìn nhìn chỗ kia, cuối cùng mở miệng nói.

“Thôi vậy, hôm nay tâm trạng tôi rất tốt, giúp anh một chút cũng được. Đi thôi.”

“Đi đâu?” Jung YoonHo có chút không hiểu, hỏi.

“Đi mua sơn về giúp anh sơn tường chứ làm gì! Thật là... không đi thì thôi.”

“Đi chứ! Sao lại không đi! Bảo bối muốn giúp đương nhiên muốn đi rồi!” Nắm tay JaeJoong đang định ngồi xuống kéo ra cửa, mà JaeJoong bên cạnh vẫn không ngừng kêu, “Còn gọi tôi là ‘bảo bối’ tôi sẽ chém chết anh!”

“Biết rồi biết rồi, bảo bối!”

“Jung YoonHo! Biến thái! Còn dám gọi!”

“Thôi được rồi, không gọi nữa. Đi!”

“Buổi chiều anh có đi làm không?”

“Làm ông chủ có lợi ở chỗ có thể tùy ý sắp xếp giờ làm.” YoonHo đắc ý nói.

Mà JaeJoong vốn xem không vừa mắt về đắc ý đó liền trực tiếp cho YoonHo một đá, sau đó nghênh ngang đi ra, để lại YoonHo rú lên ở phía sau.

15. Chương 15: “thôi Bỏ Đi, Ai Bảo Em Là Vợ Anh, Đàn Ông Tốt Thì Phải Biết Nghe Lời Vợ!”

Hai người mua xong sơn, lại mua thêm tú quần áo, giá sách, cùng một ít đồ dùng hàng ngày, sau khi về đến nhà thì dành cả buổi chiều để sơn tường. Đương nhiên trong khi làm việc, hai người ngoại trừ cãi nhau chính là cãi nhau, vì thế dính không ít sơn lên người. Nhưng JaeJoong thật là thông minh, trước khi bắt đầu sơn liền kiểm quần áo của YoonHo mặc vào, cho nên có dính sơn thì cũng là dính lên quần áo của YoonHo thôi.

.....

“Ai~ cuối cùng cũng xong! Một chết mất!” JaeJoong ngồi phịch xuống sôpha, hạnh phúc nhìn căn phòng rực rỡ hơn rất nhiều so với lúc vừa đến, cho dù đây không phải phòng của cậu.

Nhìn JaeJoong ngồi trên sôpha, lại nhìn căn phòng hai người mất cả buổi chiều dọn dẹp sắp xếp, trong lòng YoonHo đột nhiên có một loại cảm giác thoải mái. Để ý đồng hồ trên tường đã chỉ 5 giờ, vì thế đi qua kéo JaeJoong đứng dậy.

“Đi nào, tới siêu thị.”

“Cái gì? Siêu thị? Anh có bị nhầm không? Giúp anh dọn dẹp sắp xếp phòng một muốn chết lại còn bắt người ta đi siêu thị!! Không đi không đi không đi!” JaeJoong sống chết tóm chặt lấy sôpha không chịu đứng dậy.

“Lần này không một nữa đâu. Đi siêu thị mua đồ về tôi sẽ nấu cho cậu ăn, chứ trong tủ lạnh không có gì hết. Xe còn để ở chỗ bán sôpha, cũng không đi ra ngoài ăn được. Nào nhanh lên!”

“Không muốn không muốn! Đồ ăn anh làm liệu có ăn được không? Anh tự mình đi đi! Tôi không đi!”

Kết quả là, YoonHo và JaeJoong giằng co lôi kéo nhau mất 5 phút. Đương nhiên, cuối cùng là YoonHo thắng, sau đó hai người vui vẻ hưởng siêu thị xuất phát. À không, JaeJoong là bị bắt buộc mà.

.....

Nhìn thấy trên bàn bày một mâm đồ ăn đẹp mắt, JaeJoong nghi ngờ không biết có phải dù ăn hay không ăn thì hậu quả cũng đều giống nhau - chết luôn.

“Là anh làm? Ăn được? Tôi còn muốn giữ mạng để thi Đại học nhé.” Từ siêu thị quay về JaeJoong cứ hỏi mãi vấn đề này, bây giờ hỏi lần cuối để xác nhận. Vì YoonHo nhìn thế nào cũng không giống người đàn ông biết xuống bếp nấu ăn.

“Đã bảo một trăm lần rồi là cậu cứ yên tâm đi. Khi còn học ở Australia tôi có làm thêm ở một nhà hàng, có học được mấy chiêu của bếp trưởng. Tuy không đến mức chuyên nghiệp nhưng làm để cậu ăn thì thừa sức.”

Công việc làm thêm này không phải vì nhà YoonHo thiếu tiền mà vì lúc đó hắn thấy quá nhàm chán. Trường của hắn ở Australia rất tốt, nhưng đồ ăn của căng-tin trường đôi khi làm YoonHo buồn nôn, từ sau khi thử qua đồ ăn của nhà hàng kia thì thấy rất ngon, cho nên mới xin vào đó làm

“Hừ! Bệnh tự kỷ biến thái của anh vừa tăng thêm ba cấp đấy! Để tôi ném thử đã mới biết được.”

JaeJoong cẩn thận ăn một miếng, YoonHo vẽ mặt rất chi là chờ mong hỏi đồ ăn thế nào.

“Uhm... cũng không tồi. Nhưng cần cố gắng nữa mới hợp khẩu vị của Kim đại gia.” JaeJoong ra vẻ đại gia nói. Kỳ thật đồ ăn rất ngon, nhưng không đời nào cậu nói ra đâu, mất công làm cho YoonHo đắc ý.

~***

~Từ cái ngày JaeJoong giúp YoonHo sửa sang lại nhà hắn, quan hệ của hai người cũng trở nên tốt hơn rất nhiều. Ừ nhưng mà, cũng không hẳn là đúng. Vì YoonHo thường đi tìm JaeJoong, hai người vẫn như trước vừa thấy mặt là cãi nhau, một chút việc con con cũng tranh chấp. Về phía YoonHo, hắn hoàn toàn đem chuyện này trở thành một loại niềm vui trong cuộc sống.

Đôi khi Kim JunSu bên cạnh cũng không chịu nổi hai người này. Tuổi hai người cộng lại cũng phải 40 rồi, thế mà cứ cãi nhau không ngừng, lại còn rất hăng hái, hệt như trẻ con. Còn tranh cãi cả những chuyện ấu

trĩ như là gà có trước hay trứng có trước, phụ nữ sinh ra trước hay đàn ông sinh ra trước, Jung YoonHo quyến rũ hơn hay Kim JaeJoong quyến rũ hơn.. vv... Tóm lại là rất nhiều vấn đề, có cả những vấn đề mà đến trẻ con cũng không thêm thắc mắc.

Mỗi lần đều là YoonHo thắng, còn JaeJoong thì vì bị đùa giỡn mà mặt đỏ đến độ muốn bỏ chạy. Bởi vì mỗi khi đến lúc cần chấm dứt tranh cãi thì YoonHo đều nói, “Thôi bỏ đi, ai bảo em là vợ của anh. Đàn ông tốt phải biết nghe lời vợ!”

Tuy JaeJoong dù có bị JunSu bức chết cũng không chịu thừa nhận chuyện tình cảm với YoonHo, vì căn bản là không có. Nhưng JunSu cũng không thêm đi truy vấn nữa, những hành động thường ngày của hai người trong mắt JunSu đã được tự động lý giải là tán tỉnh lẫn nhau.

Đôi khi YoonHo sẽ đứng trước cửa lớp chờ JaeJoong tan học, sau đó sẽ có người chạy đến trước mặt hai người nói, “Hai người nhất định phải hạnh phúc nhé!”, YoonHo sẽ ôm lấy JaeJoong, cười rạng rỡ trả lời, “Cám ơn! Chúng tôi đều rất yêu nhau!”... khiến cho hiểu lầm đối với chuyện tình cảm của hai người càng lúc càng lớn. Còn JaeJoong mỗi lần như thế đều ngẩn ngơ rồi nói với YoonHo đúng một chữ.

“Biến!!!”

Cứ như vậy ở bên nhau, bất tri bất giác, đến một ngày, JaeJoong phát hiện ra hai người đã quen biết nhau được ba tháng. Hôm nay, YoonHo lại đến tìm cậu, bảo là phải mời cậu ăn cơm.

“Anh có âm mưu gì? Tự nhiên mời tôi đi ăn cơm.” Yên vị trên xe rồi JaeJoong mới hỏi.

“Bảo bối à, không có việc gì thì không được mời em ăn cơm sao? Ngày 6 tháng sau em đi thi Đại học đúng không? Chỉ còn 2 cuối tuần, xem như anh động viên em đi.”

“Biến! Đã bảo không được gọi tôi là “bảo bối”. Mà cũng không cần anh lo lắng, Kim lão gia, Kim phu nhân với Kim HeeChul nhà tôi có lo lắng gì đâu. Thi Đại học đối với tôi là chuyện nhỏ.” JaeJoong nhàn nhã ăn gì đó, đương nhiên không đem chuyện thi Đại học thành vấn đề.

“Em định thi vào trường ở đâu?”

“Uhm... nếu thi vào trường ở xa thì thể nào cũng vị Kim lão gia với Kim phu nhân cần năn, còn thi vào trường ở gần quá thì chẳng khác gì học ngay trước cửa nhà cả. Tôi chọn trường ở Thanh Thành, đi tàu hỏa cũng chỉ có 5-6 giờ, cũng không xa lắm.”

“Ai... thật đáng tiếc. Em đi rồi xem như anh mất đi một niềm vui lớn. Chắc chắc...”

“Thế sao? Jung tiên sinh, thật có lỗi.” JaeJoong nghiêng răng nói.

“Thôi em không cần áy náy đâu, anh có thể chịu đựng được.” YoonHo rất là cảm khái nói.

“Biến!”

16. Chương 16: “yah Kim Jaejoong! Không Làm Khó Anh Không Chịu Được Sao?”

Thời gian trôi qua rất nhanh...

Đảo mắt đã qua 2 cuối tuần, JaeJoong đã thi vào Đại học xong rồi. Thời điểm thi môn cuối cùng, JaeJoong đột nhiên có chút buồn phiền. Bạn cùng lớp, thầy cô giáo... tất cả đều sắp phải chia tay. Nhưng khi đi ra cổng nhìn thấy Kim JunSu, hết thấy thương cảm hồi nãy đều biến mất. Buồn cái gì phiền, mình vẫn còn JunSu cơ mà.

Nhớ lại hồi đầu tháng ba, thầy giáo ngữ văn kiêm chủ nhiệm lớp là một vị đã hơn 50 tuổi. Có buổi học, JaeJoong phát hiện thầy còn chưa kéo khoá quần, liền quay sang nói với JunSu ngồi bên cạnh.

Không ngờ JunSu sau khi nhìn đến quả thật khoá quần thầy chưa kéo thật, liền lạnh lùng lạnh miệng giọng nói, “Thưa thầy, ‘cửa của thầy’ còn chưa đóng.”

Mà cửa phòng học lúc ấy cũng chưa đóng thật, nên thầy giáo trưởng JunSu đang nói cửa lớp, liền đáp. “Thầy biết rồi, để đó còn chào đón thanh tra trên tỉnh lát nữa về thăm.”

Câu nói này của thầy khiến JaeJoong cùng JunSu nằm luôn xuống bàn vì cười.

JaeJoong nghĩ nghĩ, cậu còn có JunSu, không phải sao, cậu và JunSu vẫn sẽ học cùng trường, vẫn sẽ cùng nhau quậy phá.

~***

~Vừa thi Đại học xong nên gia đình cũng thoải mái trong chuyện quản lý đi rất nhiều, thế nên một tối nọ, JaeJoong cùng JunSu quyết định đến một nơi vẫn muốn đi mà chưa được đi bao giờ - quán bar, để “khám phá”.

Hai người cứ thế đi vào địa phương có thể khiến kẻ khác điên cuồng sa đoạ.

Trong quán bar trang hoàng cũng khá ấn tượng, đèn khá mờ, còn những người trên sàn nhảy thì vô cùng high, con gái thì ăn mặc hở hang, con trai thì hành vi phóng dăng. Đâu đâu cũng ngập mùi khói thuốc. Trong thoáng chốc, JaeJoong ngẩn ngơ nhớ đến mùi hương thanh nhẹ trên người YoonHo.

Sau khi vào hẳn trong, JaeJoong và JunSu có cảm giác như ở đây với bên ngoài không phải cùng một thế giới. Hai người vừa đi đến quầy bar, trên bục giữa sân khấu chợt xuất hiện một người cao giọng nói.

“Hey mọi người! Đã đến giờ vàng rồi, tiếp theo sẽ là phần biểu diễn của nhân vật chính hôm nay của chúng ta!”

Tất cả đèn đều bị tắt, chỉ còn đúng một ngọn đèn sân khấu xoay chiếu xung quanh, khiến mọi người đều hưng phấn hết lên. Sau một đoạn nhịp trống dồn dập, ánh đèn chiếu thẳng vào một người con trai. Vì người đó đưa lưng về phía JaeJoong và JunSu nên hai người chỉ nhìn được phía sau của anh.

Cả JaeJoong và JunSu đều cảm thấy thân ảnh đó rất quen thuộc. Đột nhiên JunSu nhận ra, “Í, JaeJoong à, đó không phải bạn trai của cậu hay sao?”

Nghe thấy lời của JunSu rồi nhưng JaeJoong không có phản ứng gì, bởi vì cậu đã bị Jung YoonHo đang nhảy trên sân khấu làm cho rung động. Một YoonHo thu hút như thế, so với tất cả những dáng vẻ cậu từng nhìn thấy ở anh từ trước đến nay, hoàn toàn khác biệt.

Mà YoonHo trên sân khấu lúc này lại thật bắt mắt. Vốn cùng đối tác đến đây bàn chuyện hợp tác, ai ngờ đến tên Park YooChun cũng ở đây, lại được ‘vinh hạnh’ chọn làm người nhảy chính hôm nay. Dưới sân khấu, YooChun đang cười đầy gian trá. Hừ, Park YooChun, xem ra lần trước chính cậu vẫn chưa đủ, cứ chờ đấy.

“JaeJoong à, cậu quá giỏi đấy. Có được người đàn ông cực phẩm như vậy làm người yêu.”

“Ừ, đúng thế, là cực phẩm.” Đột nhiên cảm thấy không thích hợp, “Không đúng! Kim JunSu! Đã bảo một trăm lần với cậu là anh ta không phải người yêu của tớ!”

Biểu cảm của JunSu rất rõ ràng nói lên bốn chữ “Đừng có giả vờ” khiến JaeJoong tức giận vớ luôn một ly nước trên quầy, cũng không thèm xem đó là gì mà uống hết sạch.

“Ừa.. gì.. gì mà cay thế này! JunSu à, tớ chóng mặt quá. Cậu đừng có lắc nữa.” JaeJoong có chút lảo đảo nói.

“Này, JaeJoong, JaeJoong! Cậu đừng có ngắt nha. Cậu nặng thế này tớ không công về được đâu.” JunSu vừa đỡ JaeJoong đang nghiêng ngả vừa nghĩ, thế này về nhà làm sao đây, dì Kim chém không được JaeJoong thế nào cũng chém mình T^T Đột nhiên thoáng thấy YoonHo đang đi xuống đài, vội gọi to, “YoonHo hyung, YoonHo hyung!! Jung.Yoon.Ho!”

YoonHo quay đầu liền nhìn đến JunSu vừa đỡ JaeJoong lảo đảo vừa vẫy mình như điên.

“JunSu? Đây là... JaeJoong? Sao hai em lại ở đây? JaeJoong làm sao vậy?” YoonHo đưa tay đỡ JaeJoong.

“JaeJoong uống nhầm một ly không biết là gì liền thành thể này. Còn hyung, sao hyung lại ở đây?” JunSu có chút ‘quên’ JaeJoong, hỏi ngược lại YoonHo.

“Không có gì, hyung đến bàn chuyện làm ăn thôi, đối tác hẹn ở trong này. Thế các em thi cử thể nào?” Mãi nói chuyện, YoonHo không để ý JaeJoong đã...

“Cũng tốt lắm, đề không qua khó... A!” Không phải kinh ngạc với tiếng hét của JunSu làm gì, chẳng qua là JaeJoong nôn lên người YoonHo mà thôi ~.

~“Yah Kim JaeJoong! Em không làm khó anh không chịu được sao? Uống say còn nôn lên người anh nữa!” YoonHo có chút đỏ khốc đỏ cười nhìn JaeJoong đã ngủ mất.

17. Chương 17: “em Quên Hết Chuyện Ngày Hôm Qua Rồi Sao?”

“JunSu à, hai em về nhà đi, ở đây lâu quá không tốt đâu.” Chỗ này vốn không nên vào mới đúng.

“Uhm... YoonHo hyung, giúp bọn em chút được không?” JunSu nhìn YoonHo như thể cứu tinh.

“Chuyện gì?”

“JaeJoong say như vậy mà về nhà sẽ bị dì Kim chém mất, em cũng không thoát được. Hay đêm nay hyung đưa JaeJoong về nhà mình được không?” JunSu ra vẻ đáng thương nói.

“Nhưng JaeJoong không về nhà không phải càng nặng tội hơn hay sao?” Đêm không về nhà so với say rượu rõ ràng nghiêm trọng hơn.

“À cái này thì hyung yên tâm đi. Em bảo với dì Kim là JaeJoong ngủ ở nhà em là được. Giúp bọn em đi YoonHo hyung.”

“Cái này... thôi được rồi, hyung sẽ đưa JaeJoong về nhà hyung. Nhưng khuya thế này rồi em về một mình không an toàn, để hyung nhờ người đưa em về.”

“YoonHo hyung, hyung thật tốt >.

Không phải nghĩ nhiều, YoonHo gọi YooChun đến đưa JunSu về, dù sao tên này cũng đang rất nhàn rồi.

~***

~Vất vả đưa cho được JaeJoong về nhà mình, trên người toàn là ‘thứ’ mà JaeJoong nôn ra, đúng là khổ không để đâu cho hết.

YoonHo đem JaeJoong đặt nằm xuống giường, rồi lấy quần áo của mình ra, bắt đầu cởi đồ bắn trên người JaeJoong để thay.

Cởi đến một nửa, JaeJoong đột nhiên kêu lên, “Jung YoonHo biến thái! Dám đụng vào tôi à? Tôi làm thịt anh!”

Nghe tiếng gào cứ tưởng JaeJoong đã tỉnh, nhưng nhìn lên thấy cậu vẫn còn đang ngủ, liền mỉm cười nghĩ, Hoá ra em nhớ anh nhiều đến vậy, đến ngủ cũng mơ thấy anh làm gì em.

Đến khi thay quần áo dọn dẹp xong cũng đã hơn nửa đêm, YoonHo thay đồ nằm ngủ bên cạnh JaeJoong. Yên tâm đi, đúng nghĩa của từ “ngủ” thôi. Giường đủ lớn mà.

.....

Nhưng đến sáng hôm sau...

“A!!!!!!!!!!!!” Chỉ nghe thấy một tiếng thét chói tai, sau đó là ‘rầm’. Là YoonHo bị JaeJoong đá xuống giường.

“Jung YoonHo! Tại sao anh lại ngủ trên giường của tôi!”

JaeJoong sáng sớm nay tỉnh dậy đang muốn vươn vai duỗi người, quơ tay đụng phải cái gì đó bên cạnh, quay đầu liền nhìn thấy YoonHo. Đầu tiên là bị dăng về khi ngủ của YoonHo làm cho ngẩn người mất một lúc, sau đó mới phản ứng lại. Nhìn đến trên người chính là quần áo của YoonHo, mà YoonHo lại không mặc áo. Chính mình cứ nhiên lại ngủ cùng hắn! Vì thế không suy nghĩ gì đem YoonHo đá luôn xuống giường.

“JaeJoong em làm gì vậy?? Sáng ra đang ngủ ngon lại gào cái gì, còn đá anh xuống giường! Còn nữa, đây là giường của anh, trong nhà của anh, không phải giường của em!”

“Anh... anh... Làm sao tôi lại ngủ ở nhà anh?” JaeJoong căng thẳng nhìn YoonHo. Cậu chỉ nhớ hôm qua nhìn YoonHo nhảy, sau đó uống một ly không biết là nước gì, sau đó liền choáng váng, sau đó nữa thì không nhớ rõ. Đừng bảo là cậu uống rượu rồi làm chuyện gì kinh khủng nha.

“Em quên? Em... em... hôm qua đã làm vậy với anh... Chẳng lẽ cái gì cũng không nhớ?” YoonHo thấy JaeJoong dăng về khấn trương, biểu cảm trong chớp mắt trở nên vô cùng đáng thương, tủi thân nói.

“Làm vậy là làm gì?” JaeJoong nuốt nước miếng, chẳng lẽ đúng là mình....

“Chính là làm vậy đấy.” YoonHo vô cùng “e thẹn” nói.

“Á? Không lẽ.... không lẽ ngày hôm qua.. tôi.. chúng ta... chuyện đó....” Nhìn bộ dạng của YoonHo, JaeJoong đột nhiên lắp bắp.

“Kim JaeJoong! Không lẽ em không muốn chịu trách nhiệm??? Đã làm thế với người ta còn muốn trốn tránh sao? Cứ nhiên lại đối với anh như vậy?” Nói xong YoonHo quay lưng lại, vai run run, nhìn như đang khóc. Thật ra... vai run là vì YoonHo phải gắng sức nhịn cười.

JaeJoong há hốc miệng, trong đầu chỉ có đúng ba chữ, “Tình một đêm, tình một đêm, tình một đêm...” Cậu và YoonHo....

Nếu thực sự đã làm, nghĩ kỹ thì cũng không hại gì, tuy là làm chuyện đó với con trai nhất thời khó có thể chấp nhận, có điều mình là người ở trên nên cũng không sao ^o^ JaeJoong nghĩ nghĩ xong liền định qua an ủi YoonHo. Ai ngờ đi đến trước mặt YoonHo mới phát hiện hắn đang cười, có còn chút gì gọi là đáng thương tội nghiệp đâu.

“Yah! Jung YoonHo! Anh lại đùa tôi!” Cứ tưởng là đã làm thế thật rồi, hoá ra là bị lừa.

“Á! Haha JaeJoong à, hôm qua em uống say, chúng ta cái gì cũng không làm hết. Người ta vẫn là ‘hoàng hoa đại khuê nam’ thôi.”

“Thôi đi! Anh mà còn là “đại khuê nam” cái gì, nói ra không sợ bị người ta cười cho hả?”

“JaeJoong... tối qua không làm gì thật lãng phí, hay bây giờ chúng ta làm gì đi, vẫn còn kịp.” YoonHo cười xấu xa nhìn JaeJoong.

“Biến! Anh cho anh là ai hả? Còn dám đùa giỡn tôi!”

“Anh chỉ làm dụ không khí chút thôi. Em nghiêm túc quá.”

“Anh thích vui vẻ, tôi cho anh vui vẻ luôn!” JaeJoong nghiêng răng nói.

Kết quả là, hai người lao vào một trận ‘chiến đấu’, đấu từ phòng ngủ cho đến phòng khách, mãi đến khi có người ấn chuông cửa mới dừng tay. YoonHo và JaeJoong đều nằm dài trên sôpha thở, rồi YoonHo nói, “Em chờ đấy, anh mở cửa xong sẽ tiếp tục. Xem anh có trị được em không!”

“Ai mà sợ! Tôi chờ anh!”

18. Chương 18: “phim Này Tôi Đặc Biệt Vì Cậu Mà Tìm, Cho Nên Cứ Vui Vẻ Thường Thức Nhé.”

Jung YoonHo không biết lúc ấy nghĩ gì mà cứ để nguyên nửa người trên không mặc áo đi ra mở cửa. Mà phía sau cánh cửa chính là Park YooChun và Kim JunSu, hai người này nhìn vào trong mà há hốc mồm...

Mà khoan, để giới thiệu về Park YooChun một chút đã.

Park YooChun, giới tính nam, bằng tuổi Jung YoonHo, là con trai duy nhất của Giám đốc công ty Lyra, đối tác của Tập đoàn Online.

YooChun và YoonHo quen nhau hồi trung học, vì là đối tác làm ăn nên quan hệ giữa hai nhà khá tốt, cha của YooChun thường tới nhà YoonHo bàn chuyện cùng cha hắn nên hai người mới quen nhau. Chỉ có điều lần đầu gặp mặt lại vì hiểu lầm mà đánh nhau một trận, sau đó nhìn thấy đối phương mặt mũi bầm dập mới cười đến thật vui vẻ, rồi cứ thế không hiểu sao lại trở thành bạn bè đến tận bây giờ.

Còn nhớ lúc trước YoonHo có nói phải chinh Park YooChun một trận hay không?

Lần đó YoonHo thừa dịp YooChun ở nhà nghỉ trưa mới lên vào nhà, đem YooChun đang ngủ rất say sưa trói luôn vào giường, sau đó đặt laptop trước mặt hắn, mở AV lên.

“Cậu cứ vui vẻ thưởng thức mấy bộ phim tôi đặc biệt tìm cho cậu đi nhé. Xem xong thì trả lời mấy câu hỏi tôi để sẵn ở đây, sai một câu xem thêm 10 lần.”

YoonHo nói xong liền ra khỏi phòng khóa cửa lại, còn bảo với người giúp việc nhà YooChun là không được quấy rầy thiếu gia nhà họ đang ‘nghiên cứu’ bản năng nguyên thủy tự nhiên, sau đó thản nhiên ngồi ở phòng khách xem TV.

Đương nhiên, để đề phòng YooChun xem đến cảnh hot mà hét lên, YoonHo đã nhét sẵn vào miệng của YooChun một đôi tất. Có điều YoonHo vẫn còn lương tâm, đôi tất kia vẫn còn mới, thậm chí còn được phun ít nước hoa.

Trong khi YoonHo ung dung xem TV, thì YooChun trong phòng khổ không nói hết. Thực ra AV cũng không có gì không tốt, ít nhất còn có nhân vật mà xem. Có điều YoonHo không phải “độc ác” theo kiểu bình thường. Thứ AV mà hắn cho YooChun xem chính là AV của... động vật, nói cách khác, YooChun ‘được’ xem các thể loại động vật giao phối với nhau.

Phải hơn 2 tiếng đồng hồ sau YoonHo mới lên lầu giải thoát cho Park YooChun, sau đó bắt hắn làm bài kiểm tra trước mặt. Mà lúc này, YooChun đã lâm vào trạng thái ‘hấp hối’, khi vừa nhìn rõ mấy câu hỏi nói gì thì lập tức lao vào toilet, ra sức nôn.

Suốt một tuần sau đó YooChun đêm nào cũng gặp ác mộng, mà trong ác mộng toàn là hình ảnh trong đồng phim bị YoonHo bắt xem, kết quả là cả tuần đó YooChun gần như bị thần kinh suy nhược.

~***~

Tối qua YooChun đáp ứng YoonHo đưa JunSu về nhà, nhưng mới ra khỏi cửa thì đã có một mỹ nhân tiến đến nói chuyện. Hai người trò chuyện vui vẻ một hồi, đến lúc chuẩn bị trao đổi số điện thoại mới nhớ ra JunSu còn đứng bên cạnh, liền nhớ tới việc phải làm mà tiếc hận, vì thế lúi JunSu đang nghịch di động lên xe. 5 phút sau, JunSu vẫn cúi mặt vào chiếc điện thoại đột nhiên lên tiếng.

“Này, không ngờ chú lại ăn ảnh thế đâu.”

YooChun nghe mà không hiểu làm sao. Ăn ảnh? Nói mình à? Sau đó khó hiểu nhìn về phía JunSu. JunSu liền cầm điện thoại đưa ra trước mặt YooChun. Trên màn hình chính là ảnh chụp hắn cùng mỹ nhân hồi nãy đang đồng đưa. Cô gái kia đưa lưng về phía màn hình, nhưng vẻ mặt phong lưu của YooChun thì bị chụp lại rất rõ.

“Cậu... cậu chụp lúc nào hả?” YooChun thực sự rất muốn kêu trời, cái ảnh này mà truyền ra ngoài thì...

“Vừa nãy thôi, đứng chờ chán quá nên chụp. Mà quên chưa nói, chú đẹp trai thật.”

“Xoá đi được không?” YooChun ra vẻ lấy lòng nói. Đẹp trai? Là khen hay mỉa mai hắn vậy?

“Sao phải xoá? Để làm kỷ niệm không được à?” JunSu ngây ngô nói.

“Vậy tôi cho cậu chụp lại lần nữa được không?” Kỷ niệm cái gì chứ?

“Thôi để sau đi, xem lúc nào tôi có thời gian đã. Tôi là Kim JunSu, chú tên là gì?”

“... Park YooChun.” YooChun cảm thấy như mình gặp phải Jung YoonHo thứ hai vậy.

“Chú YooChun, mai qua đón tôi đến nhà YoonHo hyung được không?”

“Được.” Phải nhanh chóng lấy lòng cậu ta, sau đó tìm cách xoá cái ảnh đó đi. “Mà tại sao cậu gọi YoonHo là hyung, còn gọi tôi là chú?” Hắn cùng tuổi với YoonHo mà, không lẽ nhìn hắn già đến vậy.

“Vì trán chú rộng quá.”

“....”

19. Chương 19: “đúng Là Không Cho Người Ta Cơ Hội Mà.”

Nào, lại quay lại thời điểm YoonHo vừa mở cửa phòng, phía sau là Park YooChun và Kim JunSu đang há hốc mồm.

YoonHo vẫn đang cởi trần, vì ‘đánh nhau’ với JaeJoong nãy giờ nên tóc bị rối bung lên, trên người cũng có một số vết cào hồng hồng rất đáng ngờ. Kim JaeJoong tuy có vẻ nghiêm chỉnh hơn, nhưng trên người lại mặc quần áo của YoonHo mà hiện tại cũng đang xộc xệch. Bởi vì hồi nãy đùa giỡn quá mệt nên đang nằm trên sofa mà thở dốc.

Nói tóm lại, nhìn hai người này giống như đang “làm vậy làm vậy” thì đột nhiên bị phá đám. Park YooChun cùng Kim JunSu thấy tình cảnh này, không hẹn mà có cùng ý nghĩ.

“Tham nhập doanh trại địch.” Kim JunSu.

“Nhìn có vẻ khấn trương.” Park YooChun.

“Chiến đấu rất kịch liệt.” Kim JunSu.

“Phá chuyện tốt người ta.” Park YooChun.

“Nguy cơ vô cùng lớn.” Kim JunSu.

Hai người thay phiên nhau nói mấy câu năm chữ này xong liền liếc nhìn nhau, đồng thanh phun ra hai chữ “Rút lui!” sau đó liền biến mất, trước khi biến JunSu còn kịp bỏ lại một câu.

“JaeJoong à, nghỉ ngơi cho tốt rồi hãy về, tớ có nói với dì Kim rồi. YoonHo hyung, ‘làm’ cũng phải có chừng mực nha.”

Nghe xong câu này Kim JaeJoong lập tức đứng dậy hét lên với Jung YoonHo “Trả lại trong sạch cho tôi!” sau đó hai người lại lao vào ‘cuộc chiến’, đến cửa cũng chưa thềm đóng.

Đang lúc hai người ‘đánh nhau’ hăng say, lại có tiếng gõ cửa phá đám. YoonHo dừng lại đột ngột khiến JaeJoong bị mất đà, lao đảo ngã luôn vào lòng của YoonHo, nhìn về phía cửa. Một mỹ nhân rất có khí chất đứng trước mặt, đang sững sờ nhìn hai người.

Sao hôm nay lắm khách không mời thế =.=

“Kang Hye Jin? Cô đến đây làm gì? Ai cho cô địa chỉ?” YoonHo có chút không kiên nhẫn nói, hắn ghét nhất là bị con gái cứ bám theo làm phiền.

“Em... em đến nhà anh, bác Jung bảo anh chuyển ra ngoài ở rồi, nên em đến xem anh thế nào. Anh...” Cô gái tên Kang Hye Jin nhỏ nhẹ nói, có điều JaeJoong nhận thấy trong mắt cô ta ‘bắn’ ra vô số sát khí, tất cả đều nhằm vào cậu.

“YoonHo... anh... hai người...” Kang Hye Jin không biết nói sao nhìn hai người con trai vẫn giữ nguyên tư thế ‘ôm ấp’.

JaeJoong lúc này mới ý thức được tư thế không phù hợp, liền đẩy YoonHo ra, tự nhiên đi vào bếp, mở tủ lạnh tìm sữa.

“Giờ cô xem được rồi đấy, chúng tôi rất ổn. Cô không cần lo lắng, có thể về được rồi.” YoonHo vẫn nhìn theo bóng dáng JaeJoong, nói.

“YoonHo! Lúc trước cha mẹ nói đến chuyện đính hôn của chúng ta, anh nói em tuổi còn quá nhỏ nên không đồng ý.” Kang Hye Jin thấy YoonHo không thèm nhìn mình liền trở nên tức giận, chỉ tay về phía phòng bếp. “Bây giờ thì sao? Cậu ta lớn hơn em sao? Lại còn là con trai!”

“Chuyện này không liên quan đến cô! Tôi đối với cô không có hứng thú. Cũng đừng đến tìm tôi nữa, mời trở về cho! Cảm ơn!”

Nói xong YoonHo cũng không để ý gì đến Kang Hye Jin nữa, trực tiếp đóng cửa lại. Vừa quay người thì nhìn thấy JaeJoong đang tựa người vào khung cửa nhà bếp uống sữa, liền nghĩ thầm, mở tủ lạnh nhà người ta cũng thực thuận tay đi.

“Chắc chắc... Mấy món nợ phong lưu này cũng không ít nha. Lần trước một người, lần này lại một người.” JaeJoong mở miệng nói.

“Bảo bối à, em hỏi như vậy là vì ghen sao?”

“Ghen? Hừ, tôi còn bận uống sữa, hơi đâu đi quản chuyện của anh.” JaeJoong uống một ngụm lớn, môi trên đọng lại một vệt sữa trắng, liền đưa lưỡi liếm sạch. Nhìn đến động tác có chút trẻ con này, YoonHo liền xấu xa cười.

“Bảo bối, sữa có ngon không?”

“Jung YoonHo, nếu anh bảo anh không thích cô ta béo, cô ta có thể đi hút mỡ; anh không thích cô ta gầy, cô ta có thể đi tăng cân. Anh không thích cô ta xấu, cô ta có thể đi phẫu thuật thẩm mỹ; anh không thích cô ta quá đẹp, cô ta có thể tự làm xấu đi. Thậm chí anh có thể kỳ thị giới tính của cô ta, cô ta cũng có thể đi chuyển giới vì anh. Có điều anh lại nói lý do là cô ta quá nhỏ. Anh biết rõ cô ta không có cách nào từ trong bụng mẹ sinh ra sớm vài năm. Haizz... đúng là không cho người ta cơ hội mà!”

JaeJoong vừa mới nói xong, YoonHo đã lại nhào vào, hai người lại tiếp tục ‘cuộc chiến’.

Aiii... Buổi sáng thật là tốt đẹp~

20. Chương 20: “ai Cho Phép Anh Hôn Tôi..!”

Cuối cùng hai người đều mệt đến mức ngã luôn xuống đất, JaeJoong còn đá đá YoonHo đang nằm thở bên cạnh.

“Quần áo của tôi đâu? Chơi với anh cả sáng rồi, tôi phải về nhà không lại bị mắng.”

“Ở trong giỏ đựng đồ giặt. Nhưng mà bị em nôn bẩn hết rồi, mặc đồ của anh về cũng được.”

“Không được, Kim phu nhân hỏi đến thì tôi biết làm sao. Đúng là không phải JunSu thì không tốt mà.”

“Thì em cứ nói thật là ở nhà con rể tương lai của mẹ em đi.”

“Biến! Không rảnh đấu khẩu với anh. Anh nhanh đi giặt đồ rồi sấy khô cho tôi về.”

“Gì thế? Đồ bẩn là do em nôn còn gì. Em đi giặt đi, giặt cả cho anh luôn, đồ của anh cũng bị em làm bẩn.”

JaeJoong đứng lên hung hăng cho YoonHo một đá, rồi đi về phía buồng vệ sinh. YoonHo vẫn đang nằm, ngẩng đầu lên nói.

“Hôm trước anh lỡ tay cho cả thất lưng vào máy giặt nên chức năng giặt bị hỏng rồi, chỉ còn mỗi chức năng vắt thôi, cho nên em phải giặt đồ bằng tay.”

Thấy kiểu cười sung sướng khi người khác gặp hoạ của YoonHo, JaeJoong trừng mắt nhìn hẩn mất một lúc, nhưng cuối cùng cũng đành phải đem quần áo bẩn của cả hai người ném vào cái chậu giặt rất to để ngoài ban công. Vấn đề là JaeJoong cũng không biết giặt quần áo, vì thế nhìn đồng quần áo trong chậu mà ngẩn người.

Hình như trước tiên phải cho nước vào, rồi cho bột giặt. Sau đó thì sao? JaeJoong nhớ là Kim phu nhân ở nhà từng dùng chân đạp, trên TV cũng có cảnh đạp quần áo để giặt. Thật sự đơn giản như thế? Đạp mấy cái là được? Thôi bỏ đi, giặt qua rồi về nhà để Kim phu nhân giặt lại là tốt nhất.

Vì thế JaeJoong xắn quần lên, bước vào trong chậu bắt đầu ‘giặt’. Đang ở ngoài ban công, nên trên đầu là mặt trời ầm ập, dưới chân là nước mát lạnh, cảm giác vô cùng dễ chịu.

YoonHo nghe thấy tiếng nước ào ào ngoài ban công, đứng lên đi ra đó xem thế nào, bắt gặp hình ảnh JaeJoong ở dưới ánh mặt trời đang nhảy lên nhảy xuống như một đứa trẻ, bộ dáng rất hào hứng.

Tóc đen bị nắng chiếu vào có chút lấp lánh, theo từng động tác của JaeJoong mà nhẹ nhàng lay động. Khuôn mặt của cậu cũng bị mặt trời chiếu vào làm hắt lên thứ ánh sáng màu vàng ầm ập, thậm chí YoonHo còn nhìn thấy được những sợi lông tơ rất nhỏ trên làn da mịn màng của cậu. Hẩn cứ đứng tựa khung cửa ban công nhìn JaeJoong như vậy, có lẽ chính hẩn cũng không ý thức được, khoé môi đã vô thức cong lên.

JaeJoong nhìn thấy YoonHo có vẻ nhàn nhả đứng nhìn mình đang lao động vất vả, thực sự rất không cam tâm. Trong này còn có quần áo của hẩn nha, dựa vào gì mà hẩn không phải giặt? Nghĩ thế liền định bước ra lôi YoonHo vào, nhưng lúc nhấc chân lại vướng đồng quần áo, vì thế cả người liền ngã về phía trước.

Trong khoảnh khắc chờ ‘tiếp đất’, JaeJoong đã kịp nghĩ, Vì sao mỗi lần đụng mặt Jung YoonHo là mình lại gặp chuyện không hay?

Nhìn đến JaeJoong bị ngã, YoonHo lập tức bước lên đỡ lấy. JaeJoong vốn đang nhắm chặt mắt chờ được ‘tiếp xúc thân mật’ với sàn nhà, lại không có cảm giác đau, mà cảm nhận được một cái ôm rất ầm ập và quen thuộc.

JaeJoong vừa ngẩng đầu mở miệng định nói gì đó, không ngờ bị YoonHo đột nhiên hôn lên môi.

Trong phút chốc, JaeJoong như quên hết tất cả, chỉ cảm thấy được trên môi có gì đó rất ấm, rất mềm, sau đó lại thấy đầu có chút choáng váng, mắt cũng hơi nhưng nhức, liền nghĩ chắc mình đã phơi nắng quá lâu rồi.

Còn YoonHo, ngay thời điểm đỡ lấy JaeJoong đã biết rằng bản thân rất muốn hôn người con trai này.

Nhẹ nhàng hôn lên môi JaeJoong, rất mềm, khiến hẩn nhớ đến lần hôn lên ở văn phòng lúc trước, cũng phát hiện ra mình tưởng niệm cảm giác này đến mức nào. Đầu lưỡi khẽ tách môi JaeJoong ra, luồn vào chạm tới đầu lưỡi của cậu.

Cứ dụ dằng như vậy... rất rất lâu...

Mà JaeJoong choáng mất nửa ngày vẫn chưa hồi phục tinh thần. Nụ hôn của YoonHo khiến cậu có chút mờ mịt vừa có chút hưởng thụ, cảm giác ướt ướt khi đầu lưỡi hẩn chạm vào lưỡi cậu, trong miệng cậu cũng tràn ngập hương vị của hẩn. Nghĩ vậy, JaeJoong đột nhiên đẩy YoonHo ra, đỏ mặt nói.

“Đồ khôn! Ai cho phép anh hôn tôi! Còn... còn...” Lấp bắp một hồi, JaeJoong ngượng ngùng quay đầu qua một bên.

“Còn làm sao?” YoonHo buồn cười nhìn JaeJoong, một JaeJoong thế này khiến hẩn thấy rất đáng yêu.

“Còn... còn là anh còn chưa đánh răng! Biến thái!” JaeJoong tức giận nhìn YoonHo, còn hẩn chỉ cười nhẹ.

“Em muốn ăn gì, anh làm cho em. Nhưng quần áo thì vẫn phải giặt nha, bảo bối.”

“Biến đi! Đừng có tưởng hôn tôi rồi thì được phép gọi tôi là ‘bảo bối’! Tôi muốn ăn trứng chiên!”

Cứ như thế, dường như không chút lưu tâm, sự ngưng ngừng vì nụ hôn vừa rồi dần được hoá giải. Nhưng mà... so với trước kia, hình như đã có điều đổi khác.

21. Chương 21: “gọi Jung Yoonho Là Thoải Mái Nhất!”

Kỳ thi Đại học kết thúc cũng đã là tháng 6, thời tiết bắt đầu trở nên nóng bức. JaeJoong không có việc gì là cứ chạy đến nhà YoonHo, tận hưởng điều hoà miễn phí, uống sữa cũng miễn phí, rồi cùng YoonHo đấu khẩu. Đôi khi JaeJoong còn kéo cả JunSu đi cùng. Sau đó Park YooChun xuất hiện, vẫn ra sức lấy lòng JunSu, vì cái ảnh kia đã xoá được dấu.

Đến tháng 7, thời điểm nóng nhất trong năm, trong tủ lạnh nhà YoonHo không chỉ có sữa, còn có rất nhiều kem. Đó đều là của JaeJoong bắt YoonHo mua.

Sau đó, JaeJoong vẫn như trước chạy đến nhà YoonHo, mỗi lần Kim phu nhân hỏi đi đâu cậu đều bảo là đi ăn kem miễn phí. Sau đó nữa là JaeJoong rất đặc ý ngồi trên sofa nhà YoonHo, ăn kem, hưởng điều hoà, rồi cùng YoonHo đấu khẩu không ngừng. Cuộc sống hàng ngày vô cùng thích ý.

Đến rằm tháng 7, JaeJoong gặp được em trai của YoonHo – ChangMin về nhà nghỉ hè. ChangMin là một đứa bé rất đáng yêu, kém JaeJoong một tuổi nhưng rất thông minh, suốt ngày gọi “JaeJoong hyung, JaeJoong hyung” khiến JaeJoong vui vẻ không thôi. Sau đó JaeJoong rất nghiêm chỉnh cho rằng ChangMin đẹp trai hơn YoonHo rất nhiều. Lý do là ChangMin không giống như YoonHo, suốt ngày trêu chọc cậu ==

Mà JaeJoong cũng phát hiện ra YoonHo rất thương ChangMin.

YoonHo từng nói qua, ChangMin là đứa bé được nhà hần nhận nuôi khi hần 6 tuổi.

YoonHo nói, khi đến cô nhi viện nhìn thấy ChangMin, đã bị ánh mắt của đứa bé đó thu hút, vì nhìn rất giống ánh mắt của nai con Bambi trên giường hần, cho nên sống chết bắt mẹ đưa ChangMin về nhà.

Nhà YoonHo trước kia không giàu có như bây giờ. Thời điểm nhận nuôi ChangMin, cha hần cũng vừa mới mở công ty gia đình, đang ở giai đoạn đầu nên tình hình trong nhà cũng khá khó khăn. Nhưng ChangMin rất ngoan, không khóc không nghịch ngợm, không để gia đình có thêm chút phiền toái nào. YoonHo thấy ChangMin như vậy khiến hần càng thương ChangMin hơn, mà cả nhà YoonHo đều rất thích ChangMin, mẹ Jung còn thương ChangMin hơn cả YoonHo nữa.

Năm ChangMin 6 tuổi, YoonHo từng vì ChangMin đi trèo cây hái táo cho ChangMin ăn, nhưng lúc trèo xuống vô ý sẩy chân nên bị ngã. Tay bị trật khớp, nằm trên giường nửa tháng nhưng YoonHo vẫn cười nói với ChangMin ngồi một bên khóc, “Lần này hyung biết cách rồi, lần sau không ngã nữa đâu.”

Năm ChangMin 7 tuổi, YoonHo từng vì ChangMin mà đánh nhau, vì bạn học biết ChangMin là con nuôi nên bảo cậu không có cha mẹ. YoonHo biết chuyện liền đợi sau khi tan học cho đám trẻ kia một trận. Bị chảy máu mũi, nhưng vẫn nghiêm túc nói với ChangMin đang khóc, “ChangMin! Hyung là anh của em, phải nhớ kỹ nhé!”

Năm ChangMin 10 tuổi, cũng dần hiểu được mình không phải con đẻ của nhà họ Jung, vì thế lúc nào cũng suy nghĩ, tự tách mình ra khỏi mọi người. YoonHo phát hiện, nhưng cũng biết chỉ khuyên bảo thôi thì vô dụng. Vì thế liền đánh ChangMin một chút, tất nhiên xuống tay không nặng, sau đó lại nói với ChangMin, “ChangMin! Hyung đã bảo hyung là anh của em, mãi mãi là như thế, đây cũng là nhà của em, cho nên em đừng có nghĩ vớ vẩn!”

Từ đó về sau ChangMin hoàn toàn không nghĩ đến vấn đề đó nữa. Cậu biết người nhà họ Jung thực lòng thương yêu mình, nhất là hyung cậu, Jung YoonHo.

Năm ChangMin 15 tuổi, quy mô công ty nhà họ Jung cũng dần mở rộng, chính YoonHo bắt cha mình chú trọng đầu tư vào lĩnh vực ẩm thực, vì hần phát hiện ChangMin rất thích ăn, tuy ăn nhiều mấy cũng chỉ cao mà không béo lên được.

Nghe hết mấy chuyện trên, JaeJoong quả thực cảm động. Cậu cũng có hyung, tuy HeeChul bình thường rất ác miệng, nhưng cũng rất thương cậu. Thế nên mới vỗ vai YoonHo nói, “Anh trưởng thành rồi.” YoonHo quay đầu liếc JaeJoong một cái, sau đó lại nhào vào ‘đánh nhau’.

.....

JaeJoong và ChangMin ở nhà YoonHo quây tung trời. Hai người rất hợp tính nhau, cho nên hàng ngày cùng chơi game, uống sữa, ăn kem, mà muốn gì lại cùng kêu YoonHo. Có điều ChangMin gọi “YoonHo hyung”, còn JaeJoong gọi “Jung YoonHo”.

Lúc này JaeJoong mới phát hiện mình chưa từng gọi YoonHo là “hyung”, tuy YoonHo lớn hơn mình những 3 tuổi. Từ trước đến giờ cậu cứ “Jung YoonHo” mà gọi thôi, chính YoonHo cũng chưa từng yêu cầu cậu thay đổi cách gọi. JaeJoong liền thử đứng trước gương gọi “YoonHo hyung”, gọi xong liền rùng cả mình, da gà nổi khắp người.

Thôi, cứ gọi Jung YoonHo thôi, gọi vậy thoải mái hơn.

22. Chương 22: “hoá Ra Những Điều Tôi Nhớ Về Anh Là Nhiều Đến Thế...”

Ngày lại ngày cứ trôi qua, tuy rằng cuộc sống rất thoải mái, nhưng JaeJoong đôi khi vẫn cảm thấy quá nhàn rỗi. Những lúc một mình, cậu thường vô thức nhớ đến buổi sáng âm ập hôm đó, nhớ đến mặt trời rực rỡ, nhớ đến nụ hôn dịu dàng của YoonHo... sau đó... là nhớ đến đôi môi của YoonHo. JaeJoong cảm thấy mình như sắp phát điên rồi.

Một ngày trước khi JaeJoong thấy mình sắp điên, cậu đến một toà soạn báo đăng ký làm cộng tác viên. Cũng không phải làm gì quá sức, chỉ là đi thu thập một ít tin tức thôi, vì JaeJoong cho rằng mình quá nhàn rỗi nên tìm chút việc để làm. Hơn nữa đây là công việc đầu tiên, nên cậu rất tự hào thông báo cho mọi người trong nhà biết.

Kim phu nhân nói, “Nhóc con, đừng có làm xấu mặt mẹ con nhé.”

Kim HeeChul, “Tốt lắm, đã là tiết mục giải trí bán thành phẩm rồi.”

Chỉ có Kim lão gia là nói được một câu an ủi, “JaeJoong nhà chúng ta trưởng thành rồi.”

Kim JunSu, “JaeJoong, người yêu cậu chưa khiến cậu đủ một hả?”

JaeJoong chạy đi kể cho YoonHo, YoonHo nói, “Kim JaeJoong, em đừng có làm loạn cả toà soạn báo của người ta nha.” khiến JaeJoong lao vào cầu véo YoonHo một trận, sau đó bắt YoonHo mời cậu ăn cơm.

Mấy ngày sau, JaeJoong được nhận công tác đầu tiên: Đi phỏng vấn một vị thầy thuốc Đông y đã cao tuổi, sau đó làm một bản so sánh một số dược liệu. Chỉ có chút khó khăn là nhà của vị thầy thuốc này ở trên núi. Nhưng không sao, JaeJoong vẫn rất hào hứng tìm đến, tìm thật lâu mới thấy nhà của ông. Phỏng vấn rồi ghi chép linh tinh xong đã là 6 giờ chiều, JaeJoong lại vui vẻ xuống núi.

Có điều JaeJoong xuống đến nửa đường mới phát hiện mình bị lạc, nhìn đường nào cũng thấy giống nhau. Trời tối dần, JaeJoong bắt đầu hối hận, lại rất không may dẫm lên một tảng đá trượt chân nên bị trật khớp.

Đến lúc này, JaeJoong đành phải từ bỏ ý định một mình xuống núi, ngồi xuống lõi điện thoại di động ra gọi ‘cứu viện’. Một giây trước khi đường dây thông, JaeJoong dừng lại, ngẩn ngơ nhìn màn hình. Trên đó chính là số điện thoại của Jung YoonHo. JaeJoong cứ như vậy ngồi ngây ra.

“Vì sao lại là Jung YoonHo? Vì sao không phải Kim phu nhân, không phải Kim lão gia, không phải Kim HeeChul, không phải Kim JunSu? Từ khi nào thì người thứ nhất mình nghĩ đến chính là YoonHo? Jung YoonHo, Jung YoonHo, Jung YoonHo, vì sao tôi lại nghĩ đến anh?”

Cuối cùng JaeJoong vẫn để điện thoại thông, khi YoonHo nhắc máy liền nói cho hắn mình bị lạc đường trên núi, còn bị trật chân nữa. YoonHo bảo JaeJoong ở nguyên đó chờ, hắn sẽ đến. Ngắt điện thoại xong, JaeJoong đột nhiên có cảm giác an tâm mà không rõ vì sao.

Ngồi chờ YoonHo, lại nhớ đến những gì đã trải qua trong suốt mấy tháng quen biết hắn.

Nhớ đến lần đầu gặp nhau, liền nhẹ nhàng mỉm cười. Lần đó vừa buồn cười vừa ngoài ý muốn, mà nguồn gốc là một sự hiểu lầm. Nhớ đến lần ở trên đường bị tóm vì tưởng nhầm là phát quảng cáo chuyện xấu, tuy rằng có tức giận nhưng cuối cùng vẫn là YoonHo giải vây. Nhớ đến lần đụng phải chị phụ nữ sắp sinh... lại vô thức chạm vào cánh tay từng bị chị gái kia túm chặt, là nơi từng được YoonHo xoa nắn.

Nhớ đến ở trường học, bị toàn bộ bạn học hiểu nhầm là người yêu của nhau, đến khi thi Đại học xong xuôi hiểu lầm vẫn chưa giải thích được. Nghĩ đến ở phòng làm việc của YoonHo, còn gặp qua người theo đuổi hắn nữa. Nghĩ đến khi giúp YoonHo dọn dẹp sửa sang lại phòng ở, lại được ăn đồ ăn do YoonHo làm. Nghĩ đến khi YoonHo muốn động viên liền mời mình ăn cơm. Nghĩ đến khi say rượu ngủ trên giường của YoonHo, còn hiểu lầm mà đá hắn xuống giường. Nghĩ đến nụ hôn của hắn...

JaeJoong chạm nhẹ lên môi, nói thật nhỏ, “Hoá ra những điều tôi nhớ về anh là nhiều đến thế... Đúng là đáng ghét!”

.....

Đến lúc JaeJoong đếm sao trên trời thay cho đếm cừu để chuẩn bị ngủ thì YoonHo xuất hiện, JaeJoong liền ngây ngô nhìn YoonHo mà hắc hắc cười. YoonHo liền cho JaeJoong một cái gõ vào đầu, đương nhiên không nặng tay, làm sao nữa chứ. Quay lưng về phía JaeJoong ngồi xồm xuống,

“Cười cái gì mà cười. Lên đi!”

JaeJoong ngoan ngoãn bám vào vai YoonHo leo lên. Dem mặt vùi vào sau gáy của YoonHo, mùi hương thanh nhẹ trên người hắn lập tức tràn đầy khứu giác. JaeJoong giật giật tóc YoonHo, hỏi, “Có đau không?”

“Vô nghĩa. Để anh giật tóc em xem em có đau không?”

“YoonHo, để tôi kể chuyện cho anh nghe nhé.” JaeJoong đột nhiên rất hứng thú nói.

“Em có thể kể cái gì chứ? Đảm bảo là rất nhàm chán. Không nghe.” YoonHo không cần nghĩ, lập tức cự tuyệt.

“Không được!” JaeJoong lại giật tóc.

“Em có tin anh có thể quảng em lại ở đây không?” YoonHo dọa dẫm nói.

“Không được! Không được! Anh phải nghe tôi kể chuyện.” JaeJoong ở trên lưng YoonHo hết lắc lại lay.

“Á, được rồi được rồi. Kể thì kể đi.” YoonHo vô cùng bất đắc dĩ.

“Uhm.. nghe nhé.” JaeJoong háng giọng.

“Ngày xưa ngày xưa, có một đứa bé chăn dê. Có người hỏi nó, ‘Chăn dê làm gì?’ Đứa bé nói, ‘Cưới vợ.’ Người kia lại hỏi, ‘Cưới vợ làm gì?’ Đứa bé trả lời, ‘Sinh con.’ Người kia hỏi tiếp, ‘Sinh con làm gì?’ Đứa bé đáp, ‘Chăn dê.’ Sau đó người đó lại hỏi, ‘Chăn dê làm gì?’ rồi...”

“Đứa bé chăn dê trả lời, ‘Cưới vợ.’ có đúng không? JaeJoong, chuyện cổ tích của em sao mà nhàm chán thế. Kể đến mai cũng chưa xong.” YoonHo cắt ngang câu chuyện của JaeJoong.

“Yah! Ai cho anh xen ngang? Tôi phải kể lại. Ngày xưa ngày xưa, có một đứa bé chăn dê. Có người hỏi nó, ‘Chăn dê làm gì?’ ”

“Chăn dê làm gì?” YoonHo phụ họa.

“Đứa bé nói, ‘Cưới vợ.’ ”

“Cưới vợ.”

“Người kia lại hỏi, ‘Cưới vợ làm gì?’ ”

“Cười vợ làm gì?”

“Đứa bé trả lời, ‘Sinh con.’ ”

“Sinh con.”

“Người kia hỏi tiếp, ‘Sinh con làm gì?’ ”

“Sinh con làm gì?”

“Đứa bé đáp, ‘Chăn dê.’ ”

“Chăn dê.”

“Sau đó người đó lại hỏi, ‘Chăn dê làm gì?’ ”

....

Hai người cứ theo câu chuyện cổ tích tuần hoàn vô tận đó mà về đến nhà.

23. Chương 23: “cười Cái Gì? Bị Thương Ở Chân Chứ Có Phải Ở Đầu Đầu?”

Bởi vì trật chân, JaeJoong đành an phận ở nhà. Tối hôm đó YoonHo đưa JaeJoong về dưới lầu, JaeJoong gọi điện cho HeeChul xuống, HeeChul xuống đến nơi nhìn nhìn YoonHo một lúc rồi nói, “Tiết mục giải trí thất bại à?” sau đó mới đỡ JaeJoong đang tức giận lên nhà.

Ngày thứ ba, JaeJoong nhận được điện thoại của YoonHo, hắn bảo phải đi công tác khoảng một tuần, trong thời gian này JaeJoong cứ ngoan ngoãn ở nhà đợi lành cái chân đi.

Mấy hôm sau, YoonHo lại gọi điện cho JaeJoong.

“Bảo bối, có nhớ anh không?” Từ bên kia đầu dây, thanh âm gian tà của YoonHo truyền tới...

“Biến! Ai rảnh mà nhớ anh.” ...thành công khiến cho JaeJoong phát hỏa.

“...Nhưng mà... hình như anh có chút nhớ em.” Yên lặng một lát, rồi giọng nói của YoonHo nhẹ nhàng vang lên.

“...” Mà JaeJoong cũng im lặng mất một lúc, sau đó là lấp bắp, “Anh... anh nhớ tôi thì liên... liên quan gì đến tôi?”

YoonHo quả nhiên không nói gì, chỉ có tiếng cười rất lớn, khiến JaeJoong vô cùng buồn bực.

~***

~Trong thời gian ở nhà, Kim JunSu ngày nào cũng đến thăm JaeJoong. Có điều ngày nào cũng hỏi, “JaeJoong, mấy ngày không gặp người yêu, cậu không nhớ hả?” khiến JaeJoong mỗi lần cũng quăng cho JunSu đúng một từ, “Biến đi!”

Nhưng mà, ngày đột nhiên thấy dài ra. JaeJoong có cảm giác là lạ, dường như thiếu mất một điều gì đó. Sau đó có một buổi đêm đang ngủ thì đột nhiên tỉnh giấc, nhìn đồng hồ thấy chỉ 1 giờ sáng, tự nhiên cầm điện thoại gọi cho YoonHo. Mà YoonHo lúc đó còn đang bận việc nên chưa ngủ, thấy cuộc gọi của JaeJoong cũng có chút kinh ngạc.

“JaeJoong?”

“Anh chưa ngủ?”

“Ừ, còn bận chút việc. Làm sao vậy, bảo bối, là nhớ anh đúng không?” YoonHo vẫn dùng giọng điệu đùa giỡn JaeJoong.

“...” Bên này JaeJoong không thấy nói gì.

“...JaeJoong?” YoonHo gọi nhỏ.

“Không biết!! Không biết!! Không biết!! Jung YoonHo là tên đáng ghét! Tôi tỉnh giấc muốn đánh nhau nên gọi cho anh thôi!!” JaeJoong đột nhiên gào lên, sau đó ngắt điện thoại.

YoonHo vẫn còn ngẩn người, nhìn điện thoại cười mất một lúc, cuối cùng mới nói thật khẽ, “Đúng là không giống chút nào. Là vì sao?”

~***

~YoonHo đi công tác về rồi nhưng chân JaeJoong vẫn chưa khỏi hẳn. Kim phu nhân ngày nào cũng bắt JaeJoong uống thuốc bắc, đến mức JaeJoong cứ thấy thuốc là lẩn mất. Cố gắng vài ngày, đợi đến khi lành chân là lập tức chạy đến nhà YoonHo.

YoonHo mở cửa, JaeJoong cũng không chào hỏi gì, trực tiếp đi thẳng vào bếp, mở tủ lạnh ra nhìn thấy trong đó toàn là sữa, bắt đầu ngây ngô cười. Sau đó ra ngồi trên cái sofa mà cậu và YoonHo vất vả bê về, vừa uống sữa vừa tiếp tục cười ngây ngô.

“Kim JaeJoong! Uống sữa thì uống đi còn cười ngớ ngẩn cái gì! Em bị thương ở chân chứ có phải ở đầu đầu, tại sao lại có vẻ ngu đi thế?” YoonHo đứng bên cửa buồn cười nói.

Nghe câu nói của YoonHo, JaeJoong đột nhiên có cảm giác điều mà cậu thấy thiếu thiếu lâu nay đã trở lại. Sau đó liếc YoonHo một cái, tao nhã để sữa xuống.

“Jung YoonHo đáng ghét!” Nói xong lại nhào qua hết cầu véo lại vật lộn đánh nhau. Và tất nhiên cả hai lại quên đóng cửa.

Qua một hồi lâu, Park YooChun xuất hiện trước cái cửa không đóng, nhìn thấy tư thế của hai người, sau đó thản nhiên vào nhà, ngồi xuống sofa, cầm lấy sữa JaeJoong vừa mới lấy ra, nhàn nhả nói, “Quả nhiên. Xa nhau đã lâu, đương nhiên đều ‘khát’.” Sau đó uống một ngụm sữa, lại nói, “Đã thật!”

Kết quả là, từ hai người ‘đánh nhau’ thành ba người ‘đánh nhau’.

24. Chương 24: “kim Jaejoong! Anh Thích Em, Làm Sao Bây Giờ? Anh Yêu Em, Phải Làm Sao Đây?”

JaeJoong và JunSu đều thi vào cùng một trường Đại học, hơn nữa hai người chơi với nhau từ bé, người nhà cũng mong hai đứa học cùng để có gì còn giúp đỡ nhau. Không ngoài dự đoán, cả hai đều trúng tuyển. JaeJoong bắt đầu chờ mong cuộc sống của một sinh viên Đại học, vì có JunSu bên cạnh nên sẽ chẳng cảm thấy xa lạ đâu.

Cậu cũng nghĩ đến YoonHo, chỉ là không biết nên suy nghĩ theo hướng nào. Có chút mơ hồ biết được đây là thứ tình cảm gì, nhưng cậu không suy nghĩ quá sâu, cũng không muốn nghĩ xem cảm giác của YoonHo đối với mình là như thế nào. Nhưng vẫn có chút muốn trốn tránh, bởi vì cậu nghĩ, có lẽ sẽ không có sau này, mà dù có sau này, thì giữa hai người cũng chẳng có một điều gì khác.

Chính là JaeJoong quên mất rằng tình cảm vốn dần dần tích lũy, vì thế vẫn cùng YoonHo giống như trước, vẫn vô tư ở bên nhau, mãi cho đến gần ngày JaeJoong và JunSu khai giảng.

Ở nhà ga, cả hai gia đình của JaeJoong và JunSu liên tục dặn dò hai đứa nhỏ chuẩn bị lên tàu.

Kim phu nhân liên tục nói từ “Nhóc con”, đảm bảo đủ dùng cho cả một học kỳ.

Kim lão gia nói, “Ở ngoài chắc chắn không bằng ở nhà, con phải biết chăm sóc chính mình.”

Kim HeeChul nói, “Nhóc, hyung chờ tiết mục giải trí của em.”

JaeJoong thấy mắt có chút rơm rớm, dù sao đây cũng là lần đầu tiên xa nhà. Sau khi xếp gọn đủ thể loại hành lý xong, JaeJoong cùng JunSu an vị chờ tàu chuyển bánh. JunSu hỏi, “JaeJoong, người yêu cậu không đến hả?” JaeJoong lập tức cho JunSu một chưởng, nhưng vẫn không kìm được nhìn về phía lối vào.

Tối hôm qua JaeJoong đã gọi điện thoại cho YoonHo báo ngày mai phải đi, nhưng không nói cụ thể thời gian, bởi vì cậu biết YoonHo không thể đến tiễn mình, mà trong tiềm thức cậu cũng không muốn YoonHo đến. Vì JaeJoong có cảm giác rất rõ ràng, nếu YoonHo đến sẽ có một đổi thay rất lớn xảy ra.

Đang lúc JaeJoong ngẩn người nhìn ra ngoài cửa sổ như đang đi vào cõi thần tiên, đột nhiên có người kéo lấy tay cậu đi về phía WC. JaeJoong định thần lại mới nhìn rõ là YoonHo, ở trong lòng không ngừng nói với chính mình, Đến rồi đến rồi, rốt cuộc cũng đến đây!

YoonHo đem JaeJoong kéo vào WC, rồi ôm ghì lấy hôn thật sâu.

Nụ hôn lần này của YoonHo rất mãnh liệt, tựa như sợ người trong lòng sẽ biến mất, lúc đầu là nhắm nháp môi JaeJoong, sau đó đầu lưỡi luồn vào khoang miệng cậu, khuấy đảo, mút lấy đầu lưỡi mềm mại của JaeJoong.

JaeJoong cứ như vậy ngoan ngoãn để cho YoonHo ôm, cảm nhận mùi hương trên người anh mà cậu có chút tưởng niệm, còn để cho YoonHo hôn mình. Khi đầu lưỡi YoonHo xâm nhập vào miệng cậu, JaeJoong lại cảm nhận được hương vị của anh, có cảm giác như đang trở lại buổi sáng ấm áp mà hai người lần đầu hôn nhau. Sau đó JaeJoong nhắm mắt, dần dần đáp lại nụ hôn của YoonHo.

Hồi lâu, nụ hôn cũng kết thúc. YoonHo ôm chặt JaeJoong, vùi đầu vào cổ cậu, thanh âm có chút nghẹn ngào vang lên.

“JaeJoong... Kim JaeJoong! Anh không biết, không biết vì cái gì, nếu không nhìn thấy em sẽ rất nhớ em, còn ở bên em sẽ rất vui vẻ. Từ khi sinh ra đến giờ anh chưa từng có cảm giác này với bất kỳ ai, anh cũng không biết mình bị làm sao, chỉ là không kìm được mà cứ nhớ đến em. Anh nghĩ... hình như là anh thích em... hình như là anh yêu em mất rồi. Đáng lẽ anh phải thấy kỳ lạ, vì chúng ta đều là con trai, nhưng đến lúc anh ý thức được thì mọi sự đã định rồi, bản thân anh đã nhận định đó là em, làm sao đây? Kim JaeJoong! Anh thích em, làm sao bây giờ? Anh yêu em, phải làm thế nào đây?”

YoonHo nói xong, nhưng JaeJoong vẫn cứ im lặng thật lâu. Đến tận khi một hồi còi vang lên, báo hiệu thời điểm người đi tiễn phải xuống tàu, JaeJoong mới đưa tay lên ôm chặt lấy YoonHo.

“Jung YoonHo... YoonHo, chờ em được không?” JaeJoong nhẹ nhàng hỏi.

“Được!” YoonHo dứt khoát trả lời.

Không nói rõ là chờ gì, chờ câu trả lời của JaeJoong, hay chờ cậu 4 năm sau trở về. Nhưng YoonHo vẫn không chút do dự mà đáp ứng. JaeJoong hỏi liệu YoonHo có chờ được không, đây... cũng xem như một lời hứa hẹn đi.

“Thưa quý khách, đoàn tàu số 5 chuẩn bị khởi hành, xin mời người đi tiễn khẩn trương xuống tàu. Xin cảm ơn!” Từ trong loa truyền đến tiếng thông báo của nhân viên nhà ga.

YoonHo cuối cùng cúi xuống căn lên tai JaeJoong, đứng vị trí cần lần trước.

JaeJoong trừng mắt nói, “Jung YoonHo! Đáng ghét!”

Sau đó YoonHo mở cửa WC thành thoi đi ra không quay đầu, để JaeJoong một người ở lại.

JaeJoong xoa xoa vành tai bị YoonHo cắn có chút đau, nhìn vào gương mặt mình đang cong khoé môi cười trong gương mà mắng YoonHo,

“Đáng ghét! Biến thái! Cư nhiên... cư nhiên lại ở WC tỏ tình!”

JaeJoong trở lại chỗ ngồi, nhìn đến JunSu mang vẻ mặt “Tớ cái gì cũng biết nha” lại càng khó chịu.

Đoàn tàu chuyển bánh, hướng về Thanh Thành.

JaeJoong nhận được tin nhắn của YoonHo, mở ra đọc, liền mỉm cười.

“Kim JaeJoong! Nhà của anh còn rất nhiều sữa của em!”

25. Chương 25: “cậu Định ‘lật Ngược Tình Thế’ À? Không Có Cơ Đâu!”

Vì chuyên ngành của JaeJoong và JunSu khác nhau nên hai người không ở cùng ký túc xá, khiến cho JaeJoong có chút buồn bực. Phòng ở ký túc của cậu có 4 người, nói chung điều kiện cũng không đến nỗi, bạn cùng phòng cũng khá thoải mái cho nên JaeJoong cùng mấy người họ nhanh chóng trở nên quen thân. Sau đó JaeJoong lại chạy đến ký túc của JunSu, lại cùng bạn cùng phòng của JunSu chào hỏi nhận mặt một chút.

Gọi điện về nhà báo cáo tình hình xong, JaeJoong thoải mái nằm dài trên giường, bắt đầu suy nghĩ về cuộc sống Đại học của mình.

Ngày thứ hai bắt đầu đợt tập quân sự. Một đám người đứng dưới mặt trời chói chang bắt đầu luyện tập đứng nghiêm, tập đi đều, tập chạy bộ, lúc nghỉ sẽ hát quân ca. Suốt ngày đứng dưới nắng nên JaeJoong vốn da trắng bắt đầu đỏ lên, cũng may sau khi đợt tập luyện này kết thúc thì từ từ khôi phục về như trước.

Hai tháng sau khi khai giảng, ngày nào YoonHo cũng gọi điện thoại cho JaeJoong, nhưng không hỏi đến câu trả lời cuối cùng của JaeJoong dành cho câu hỏi của anh lúc trên tàu. Hai người vẫn như lúc trước không ngừng đầu khẩu, tuyệt không im lặng. Nhưng mỗi lần sắp kết thúc cuộc gọi, YoonHo sẽ nói, “JaeJoong, anh nhớ em.”

JaeJoong cũng có chút nhớ YoonHo. Nửa đêm tỉnh giấc đều nhớ đến anh, đi học đôi lúc thất thần lại càng đặc biệt nhớ, lúc ở căng-tin ăn cơm cũng nhớ. Có khi đang cùng JunSu nói chuyện đột nhiên thốt ra “Jung YoonHo” khiến chính JaeJoong cũng phải toát mồ hôi. Mà JunSu vẫn mang cái vẻ mặt “Tớ hiểu mà” nói, “Hai người vừa mới tách ra, sẽ có chút chưa thích ứng được.”

Đêm hôm đó, JaeJoong lại giữa đêm thức giấc, đương nhiên lại nhớ YoonHo, liền cầm điện thoại gọi cho anh. Trong điện thoại truyền đến thanh âm ngái ngủ của YoonHo, hiển nhiên là đang ngủ ngon thì bị đánh thức. JaeJoong nghĩ nghĩ, mình đây nửa đêm còn nhớ đến anh ta, anh ta lại ngủ ngon lành như vậy, định gào to cái gì đó thì chợt nhớ ra đang ở ký túc xá, nên đành từ bỏ ý định.

“Jung YoonHo! Sữa nhà anh còn đợi em không?”

“JaeJoong... sữa không chờ được em rồi...”

“....”

“Vì đã hết hạn sử dụng.”

“....”

“JaeJoong, Jung YoonHo không có hạn sử dụng, em có muốn không?”

“Muốn!” JaeJoong vui vẻ đáp ứng.

Ngắt điện thoại rồi, JaeJoong rất nhanh chìm vào giấc ngủ, còn YoonHo thì vì vui quá mà mất ngủ.

~***

~Thời tiết dần dần chuyển lạnh, tranh thủ kỳ nghỉ nhân dịp Quốc khánh, JaeJoong và JunSu lên tàu về nhà. Hai gia đình cũng vui vẻ gặp nhau ăn cơm trò chuyện. Trong lúc ăn, JunSu nhỏ giọng hỏi JaeJoong, “JaeJoong, người yêu cậu biết cậu về không?”

JaeJoong liếc JunSu một cái, nói “Không biết.” Dừng một chút lại nói thêm, “Về sau YoonHo là người của tớ, không phải tớ là người của YoonHo.”

JunSu vẻ mặt vô cùng khó tin nhìn JaeJoong, nửa ngày mới thốt được một câu, “Cậu định ‘lật ngược tình thế’ à? Không có cơ đâu!” Vì thế bàn tay của JaeJoong lại có cuộc ‘tiếp xúc thân mật’ với cái trán của JunSu.

Hôm sau, khi JaeJoong ngủ dậy đã là 10 giờ sáng, liền vội vàng xuống giường thay quần áo. Kim phu nhân thấy JaeJoong khẩn trương như vậy liền khó hiểu hỏi, “Nhóc con định đi đâu? Vừa về nhà phải nghỉ ngơi chút chứ.”

“Con đi ăn kem miễn phí.” JaeJoong vừa đi giày vừa đáp. “Rồi kiểm tra sữa của con luôn. Cả nhà đừng đợi con về ăn cơm.” Nói xong bỏ chạy mất.

26. Chương 26: “không Có Phụ Nữ Mặc Áo Ngủ Trong Phòng Anh Sao?”

JaeJoong đi thẳng đến trước cửa nhà YoonHo, nhưng thời điểm định nhấn chuông, JaeJoong lại chìm vào trí tưởng tượng vô cùng phong phú của mình.

“Nhấn chuông xong nhớ có một cô gái mặc áo ngủ đi ra mở cửa cho mình thì sao?”

“Tên Jung YoonHo vốn không biết kiểm chế kia liệu có cùng người khác ‘ấy ấy’ ở nhà không? Lúc ấy mình phải làm gì?”

“...”

Nghĩ nghĩ một hồi, cuối cùng JaeJoong vẫn đứng trước cửa, rút di động ra gọi cho YoonHo.

“Alô? JaeJoong? Em về rồi à?” YoonHo hưng phấn hỏi.

“Anh có đang ở nhà không?”

“Có.”

“Vậy... có làm phiền anh không?”

“Không phiền không phiền. Mà làm sao?”

“Mở cửa! Em đang ở ngoài cửa.” Nói xong JaeJoong tắt điện thoại.

YoonHo ra mở cửa, nhìn thấy JaeJoong, “Em đến tận đây rồi còn gọi điện thoại làm gì nữa?”

JaeJoong không thèm để ý đến YoonHo, đầu tiên là nhìn xung quanh, sau đó là đi vào phòng ngủ một lát, rồi quay lại phòng khách bĩu môi nhìn YoonHo, nói, “Không có phụ nữ mặc áo ngủ ở trong phòng anh hả?”

YoonHo nghe vậy liền cười rồi đóng cửa lại, anh đoán được trong cái đầu nhỏ kia đang suy nghĩ cái gì. Xoay người ôm JaeJoong vào lòng, ngửi mùi hương trên cơ thể cậu, nói, “Không có phụ nữ mặc áo ngủ đâu. Chỉ có đàn ông mặc áo ngủ thôi.”

“Ở đâu? Sao em không thấy?”

“Không phải đang ôm em đây thôi?”

JaeJoong cũng chậm rãi quay lại ôm lấy YoonHo, ôm lấy người đàn ông đang mặc áo ngủ này. Được một lúc, JaeJoong chợt nghĩ đến cái gì vội đẩy YoonHo ra, hướng phòng bếp đi tới. YoonHo như đoán được JaeJoong muốn tìm cái gì, ung dung đi theo cậu.

Mở tủ lạnh, hai ngăn trên cùng để toàn là sữa. JaeJoong cầm mấy hộp xem ngày, thì ra tầng trên là sữa mua trước khi cậu đi, tầng dưới là sữa mới.

“Tại sao anh không bỏ đi?” JaeJoong hỏi YoonHo đang đứng tựa cửa.

“Sữa của em, để em tự bỏ sẽ tốt hơn.”

“Thế vì sao còn mua sữa mới?”

“Vì sữa nhà anh còn đợi em về.”

JaeJoong mở một hộp sữa đã quá hạn sử dụng, uống một ngụm, “Khó uống quá.” Sau đó đem hết sữa ở tầng trên bỏ đi, lại mở một hộp sữa mới, uống hết sạch rồi quay qua YoonHo, “Từ nay về sau em muốn uống sữa mới.”

YoonHo bước về phía JaeJoong, vẻ mặt có chút căng thẳng hỏi JaeJoong đứng trước mặt, “Vậy còn Jung YoonHo không có hạn sử dụng thì sao?”

“Muốn!” Câu trả lời giống hệt lần trước, nói xong JaeJoong vui vẻ nhào vào trong lòng YoonHo, ngẩng đầu đưa môi còn đọng vị sữa đến bên môi YoonHo.

“Á! Sao em lại cắn anh?” Đang hôn đột nhiên YoonHo hét lên.

“Ai bảo lần trước ở trên tàu anh cắn em.” JaeJoong thoát ra khỏi vòng ôm của YoonHo, đắc ý nói. “Còn nữa, anh cư nhiên lại ở trong WC tử tình. Đây là sự sỉ nhục lớn nhất cuộc đời em anh có biết không???”

“Thế bây giờ anh làm lại nhé?” YoonHo lại kéo JaeJoong lại, bày ra vẻ mặt vô cùng nghiêm túc nhìn JaeJoong, nhưng cậu cứ không ngừng cười.

“Nghiêm túc nào, Kim JaeJoong!”

“Nhưng nhìn anh buồn cười lắm. Còn nữa, em không muốn nghe tử tình trong bếp.”

YoonHo lại vô cùng bất đắc dĩ đưa JaeJoong ra ngoài ban công, nơi diễn ra nụ hôn đầu tiên của hai người. Bây giờ đã là tháng mười, nhưng ánh mặt trời vẫn ấm áp chiếu xuống như ngày đó.

“Kim JaeJoong! Có thích chơi game không?”

“Thích!” JaeJoong không biết tại sao YoonHo lại đi hỏi cái này, nhưng vẫn thành thật đáp lời.

“Kim JaeJoong! Có thích ăn kem không?”

“Thích!” JaeJoong gật đầu.

“Kim JaeJoong! Có thích uống sữa không?”

“Thích!” Trả lời không suy nghĩ.

“Kim JaeJoong! Có thích Jung YoonHo không?”

”Thích!... Á?”

Thôi xong, cứ thuận miệng trả lời mất rồi. JaeJoong ngẩng lên thì thấy YoonHo đang cười, vẻ mặt vô cùng gian tà.

“Em thích anh! Vậy chúng ta hẹn hò được rồi!”

“Yah! Jung YoonHo! Anh đáng ghét! Dám trêu em~!!”

Lại một màn ‘đánh nhau’ quen thuộc...

27. Chương 27: “nếu Cậu Không Yên Tâm, Có Thể Bảo Yoonho Hyung Thoát Y Trước Mặt Cho Tớ Xem.”

Ngày hôm sau, JaeJoong chạy đến nhà JunSu, thấy cậu ta đang vừa ăn lê vừa xem TV liền nói, “JunSu, tớ với YoonHo chính thức ở bên nhau rồi.” sau đó vẻ mặt căng thẳng chờ phản ứng của JunSu.

JunSu vốn đang ăn lê đột nhiên ngừng động tác, quay qua sờ trán JaeJoong, lại sờ trán mình, sau đó không thèm để ý gì đến JaeJoong, tiếp tục ăn lê. JaeJoong giật lấy miếng lê trên tay JunSu, trừng mắt nhìn cậu ta.

“Cậu bị ngốc à? Không phải từ trước đến nay hai người vẫn ở bên nhau sao? Tớ bảo rồi, tớ không kỳ thị gì cậu đâu, thật đấy. Trả lại lê cho tớ được không?”

JaeJoong thản nhiên đưa miếng lê lên miệng cắn một miếng, vừa nhai vừa nói.

“JunSu, lúc trước là hiểu lầm, nhưng giờ mới là thật.”

“Dù sao bây giờ hai người cũng đã bên nhau rồi, hơi đâu mà tớ quẩn trước kia thật giả ra sao.” JunSu bắt đầu lấy táo ăn.

“Cậu không nghĩ tớ có vấn đề hả? YoonHo là con trai đó!” JaeJoong nhìn thẳng vào JunSu.

“Sặc, tớ có mắt, đương nhiên biết YoonHo hyung là con trai. Nếu cậu không yên tâm, có thể bảo YoonHo hyung thoát y trước mặt cho tớ xem. Tớ không ngại đâu.”

“... Thôi không cần, cậu biết là tốt rồi.” Nói rồi JaeJoong lại tiếp tục ăn lê.

“Uhm... Body của YoonHo hyung chắc là không tồi nhỉ?” Ngừng một chút, JunSu nói tiếp.

“Ừ... được lắm.” JaeJoong nhớ tới lần uống rượu ngủ ở nhà YoonHo, có thấy YoonHo không mặc áo, body rất được.

Nghe xong câu của JaeJoong, JunSu vẻ mặt vô cùng ba chấm nhìn cậu, nhưng bị JaeJoong quăng cho một chữ “Biến!” vào mặt. Thực ra JaeJoong rất hiền, JunSu là thật tâm không xem cậu là kỳ quái, thứ tình cảm bạn bè tốt như thế khiến cậu rất tự hào. Vì thế JaeJoong đột nhiên ôm JunSu bo một cái vào má, bị JunSu chỉ tay mắng biến thái, thế là lại âm ỉ thành một đoàn.

Một hồi lâu sau hai người mới dừng lại, JaeJoong đột nhiên hỏi, “JunSu, cậu với Park YooChun thì sao?”

“...Không biết. Để sau đi.”

~***

~Thực ra kể từ lần thay nhau làm thơ 5 chữ trước cửa nhà YoonHo, Park YooChun và JunSu vẫn thường xuyên liên hệ.

Ban đầu là YooChun cứ liên tục gọi điện thoại cho JunSu, với ý nghĩ là lấy lòng để tìm dịp xóa cái ảnh quỷ quái kia đi. Kỳ thật cái ảnh đó YooChun không cần, đơn giản chỉ muốn cùng JunSu qua lại, sau lại hiểu được có lẽ vì tính cách thẳng thắn của JunSu khiến YooChun không muốn buông tay, cho nên càng thường xuyên gọi điện thoại. Trên danh nghĩa là vì cái ảnh kia, nhưng thực ra....

Thôi không nói, mọi người trong lòng tự hiểu là được rồi.

Sau khi JunSu lên Đại học, YooChun vẫn thường xuyên gọi điện cho JunSu, dù có ngốc cũng biết là chuyện gì đang diễn ra, huống chi JunSu không ngốc. Nhưng hai người vẫn không ai mở lời trước.

Hết kỳ nghỉ lễ, JaeJoong và JunSu quay về trường. JaeJoong vẫn mỗi ngày cùng YoonHo buôn điện thoại, mỗi ngày cùng JunSu bám lấy nhau. JaeJoong cũng đã nộp đơn xin đổi khoa, chuyển sang cùng khoa với JunSu.

Nguyên do là sau khi khai giảng, nhà trường yêu cầu sinh viên chọn một khoá học bổ sung tự chọn. JaeJoong vốn cảm thấy khó chịu vì không có JunSu bên cạnh, cho nên đã chọn học khoá sáng tác cùng JunSu. Dù sao mục đích cũng là được học cùng lớp với JunSu, xem như đây là cái cớ đi. Nhưng ngẫu nhiên có một lần giáo viên chủ nhiệm khoa của JunSu phát hiện ra khả năng âm nhạc thiên phú của JaeJoong, một hai khuyên JaeJoong đổi chuyên ngành, hao hết công phu một tháng khuyên răn, cuối cùng cũng thuyết phục được cậu.

Cho nên từ sau kỳ nghỉ trở về trường, JaeJoong liền đổi khoa, cũng may lúc trước JaeJoong từng đi học piano cùng nhạc lý một năm cho nên cũng xem như có căn bản, nhanh chóng bắt kịp chương trình học. Tất nhiên, điều làm JaeJoong cao hứng nhất là được chuyển tới cùng ký túc xá với JunSu, hai người lại

như hình với bóng giống lúc trước.

28. Chương 28: “yah! Park Yoochun! Tôi Muốn Giết Anh!”

Thấm thoắt đã đến Tết nguyên đán, JaeJoong và JunSu lại cùng nhau về nhà. Trong khi mọi người đang trong thời điểm bận rộn cuối năm, JaeJoong thường xuyên chạy ra ngoài, mỗi lần Kim phu nhân hỏi đi đâu, JaeJoong đều nói, “Con đi kiểm tra xem sữa của con có bị hỏng hay không.” rồi lại chạy đi tìm YoonHo. Sau lại kéo cả JunSu cùng đi.

Vì là kì nghỉ đông nên ChangMin cũng đã về nước, về phần Park YooChun thì do cha mẹ còn đi du lịch nước ngoài nên cũng theo về nhà họ Jung đón năm mới luôn. Thế nên căn nhà của YoonHo trở thành cứ điểm của 5 người, mỗi ngày đều quây tụng bùng trời đất.

Park YooChun vừa thấy JunSu liền tiếp tục thân cận, mục đích vẫn là tìm cách xoá cái ảnh kia đi, có điều lý do lại là sợ cái ảnh đó ảnh hưởng đến hình tượng của mình trong mắt JunSu, rất không có lợi cho tương lai sau này.

Vốn đang bận đùa nghịch với YoonHo, JaeJoong nghe loáng thoáng đến chuyện ảnh liền hỏi, “Ảnh gì thế? Tôi muốn xem!”

“À, ảnh kỉ niệm ấy mà.” Nói rồi JunSu lấy di động đưa cho JaeJoong xem, sau đó tiếp tục cùng ChangMin chơi game. Nhưng ChangMin lại bị cái ảnh kia ‘hấp dẫn’, nhanh chóng chạy lại bên YoonHo và JaeJoong, hưng phấn nói, “Em cũng muốn xem!”

Vì thế YoonHo, JaeJoong, ChangMin yên vị trên sôpha xem ảnh, sau cả ba lại quay về Park YooChun.

“Kỹ xảo tiếp cận có tiến bộ.” – YoonHo.

“Ảnh sáng quá mờ, kỹ thuật chụp không tốt.” – JaeJoong.

“Đã trao đổi số điện thoại chưa?” – ChangMin.

Sau đó Park YooChun nhào qua định giật lấy điện thoại, JunSu phát hiện ý đồ này, cho nên cũng phi qua. Đáng tiếc ba người kia trốn quá nhanh, cho nên hai người này lại nhào vào nhau, Park YooChun nằm phía trên JunSu, trọng điểm là hai người môi chạm môi. Sau đó ba người còn lại đứng bên nghiêm túc quan sát.

“A~ Hình ảnh rất chân thực!” YoonHo đã nhanh tay chụp lại khoảnh khắc trên.

“Yah! Park YooChun! Tôi phải giết anh!”

Sau đó nữa, YooChun cùng JunSu trình diễn màn ‘đánh nhau’ quen thuộc của YoonHo và JaeJoong, có điều YunJae thì song phương mà đây lại là đơn phương... thôi xem như đây là màn ‘đuổi giết’ cũng được.

~***

~Lại nói về JaeJoong, từ sau khi chính thức cùng YoonHo ở bên nhau, cậu đối với ChangMin có chút không được tự nhiên, mãi không biết nên mở lời như thế nào, cuối cùng là ChangMin nói trước.

“JaeJoong hyung, hyung em đã kể với em chuyện của hai người rồi.” ChangMin cười đến tít mắt nói.

JaeJoong mấp máy môi nhưng không biết nói gì.

“Chắc hyung cũng biết em là con nuôi. Từ nhỏ đến lớn YoonHo hyung đều rất thương em, nhưng em thường nghĩ, rồi ai sẽ thương YoonHo hyung đây? Cho nên lúc YoonHo hyung nói cho em biết quan hệ của hai người, hình như em đã tìm được đáp án. Bởi vì, những người trước kia từng ở bên YoonHo hyung, em chưa một lần nghe hyung ấy nhắc qua.”

“....”

“Em cũng biết hyung nghĩ gì, nhưng em không để ý chuyện hyung là con trai đâu, thật đấy. Chỉ cần YoonHo hyung thích, nam hay nữ cũng không thành vấn đề.”

Mấy lời của ChangMin khiến JaeJoong cảm động suýt khóc, nhưng câu nói tiếp theo của ChangMin lại khiến cảm xúc của JaeJoong được dịp ‘tập thể dục’.

“Tất nhiên qua lời của hyung em thì em cũng biết tính cách của JaeJoong hyung có chút ‘khác biệt’. Nhưng em biết JaeJoong hyung sẽ không rời bỏ hyung em, đúng không ạ?”

Nhìn vẻ mặt đáng yêu của ChangMin, JaeJoong thật sự không thể xuống tay, nên chỉ có thể vỗ vai ChangMin nói, “Yên tâm đi! Hyung nhất định không buông tay!”, nói xong quay người đi tìm YoonHo, sau đó là....

“A!! JaeJoong! Em bị trúng gió hả? Sao lại cầu anh nữa rồi! Buông tay, buông tay...”

29. Chương 29: “junsu, Quay Về Lại Tiếp Tục Hát Cho Tớ Nghe Nhé!”

Từ sau vụ đụng chạm kia, Park YooChun lại càng ra sức gọi điện thoại cho JunSu, nói là phải chịu trách nhiệm linh tinh gì đó, nói mãi đến mức JunSu cứ thấy số của YooChun gọi đến là tự động tắt máy, YooChun liền chuyển qua gọi cho JaeJoong để tìm JunSu. Về phần JaeJoong, cậu cũng không hỏi JunSu có chuyện gì, vấn đề này cứ để JunSu tự mình cân nhắc là tốt nhất.

Giao thừa năm đó, JaeJoong đang ở quảng trường cùng JunSu bắn pháo hoa thì nhận được điện thoại của YoonHo.

“JaeJoong à, em đang ở đâu thế?”

“Đang ở quảng trường bắn pháo hoa với JunSu. Anh đang ở nhà à?”

“Ừ, YooChun và ChangMin cũng đang bắn pháo hoa trong sân, anh chỉ là có chút nhớ em thôi.”

“Chúc mừng năm mới, YoonHo! Aiii, anh lại già thêm một tuổi rồi!”

“Kim JaeJoong! Chẳng lẽ anh già một tuổi thì em trẻ một tuổi sao?”

“Jung YoonHo! Anh muốn nói Chúc mừng năm mới với em thì nói nhanh đi!”

“JaeJoong, chỗ em đứng rất gần Online đúng không? Em quay lại nhìn đi.”

“Cái gì thế?”

JaeJoong quay người nhìn về phía tòa nhà văn phòng cao tầng của Online, thì ra toàn bộ đèn của tất cả các phòng đã được bật tắt một cách có ý đồ, sắp xếp thành hình một chai sữa. JaeJoong nhìn đến liền bắt đầu ngây ngô cười. JunSu bên cạnh cũng vừa thấy, cảm khái nói, “Chặc chặc... YoonHo hyung lãng mạn quá đi...”

Vừa lúc đám đông trên quảng trường bắt đầu đếm ngược, “5, 4, 3, 2...”

Đếm tới 1, trong điện thoại truyền đến thanh âm của YoonHo.

“Năm mới hạnh phúc, JaeJoong của anh.”

~***

~Lễ mừng năm mới qua, trở lại trường học, giáo viên chủ nhiệm tìm JunSu, bảo là có một trường nghệ thuật ở Pháp vẫn hợp tác với trường chúng ta, hàng năm trường đều gửi một sinh viên năm nhất qua đó học tập. Năm nay cả khoa đều nhất trí chọn JunSu, nên chủ nhiệm hỏi ý cậu thế nào. JunSu cảm ơn, nhưng nói phải suy nghĩ một chút, chủ nhiệm liền cho thời gian là một tuần.

JunSu về ký túc, nói cho JaeJoong về ý định của khoa. JaeJoong vừa nghe liền cho cậu ta một chưởng, “Đi chứ! Sao lại không đi? Cơ hội tốt như vậy, có gốc mới không đồng ý.”

“Nhưng mà JaeJoong à, nếu tớ đi thì cậu còn lại một mình. Hơn nữa cậu còn gián tiếp vì tớ mà chuyển ngành nữa.”

“JunSu, cậu còn nhớ lúc trước thường hát cho tớ nghe không? Khi đó tớ đã nghĩ, giọng hát của cậu thật sự rất tuyệt. Tớ rất thích nghe cậu hát, thật đấy. Tớ hiện tại cũng học rất tốt đây thôi. Cho nên, cậu cứ đi, bao giờ về lại tiếp tục hát cho tớ nghe, được không?”

“...Được!” JunSu có chút nghẹn ngào nói.

“JunSu...” JaeJoong không kiềm được hỏi, “Thế còn YooChun thì sao?”

“Tớ không biết. JaeJoong, hiện tại tớ không có đủ dũng khí, nhưng nếu ba năm sau mà anh ấy vẫn như bây giờ thì tớ sẽ không từ chối.”

Sau khi cùng người nhà thảo luận, rồi hoàn tất các thủ tục ở trường, JunSu mới quay về nhà chuẩn bị hành lý. Cậu gọi điện hẹn gặp Park YooChun, nói mình muốn đi Pháp, ba năm.

“JunSu, tình cảm vốn không thể khống chế được, lúc không ngờ tới lại xuất hiện nên anh cũng không có cách nào cưỡng lại. Em cũng hiểu điều đó đúng không?”

“Park YooChun, anh có dám đánh cược không?”

“Dám!”

“Vậy ba năm sau em quay về, nếu anh vẫn như bây giờ, thì em sẽ đem chính mình làm kết quả cho anh. Được không?” JunSu ngừng một chút lại nói, “Nhưng có điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Park YooChun vui vẻ nói.

“Em phải xem từ giờ anh có đứng đắn hay không đã.”

YooChun kéo JunSu qua hôn một cái, “Được!”

Ngày hôm sau, JunSu bay đi Paris.

30. Chương 30: “thật Tốt, Có Thể Ngửi Thấy Mùi Hương Của Em...”

JunSu đi được ba ngày thì đến Valentine. Trước đó YoonHo đã gọi điện cho JaeJoong bảo đúng ngày đó phải đi công tác, không có cách nào gặp nhau. Tuy JaeJoong rất không cam tâm nhưng cũng chẳng biết làm gì khác.

Hôm nay là Valentine, JaeJoong nhận được vô số sôcôla, cũng có rất nhiều nữ sinh muốn hẹn cậu đi chơi, nhưng JaeJoong nhất nhất cự tuyệt. Về ký túc liền ngủ một giấc, tỉnh dậy đã 9 giờ tối, liền đi nấu mì ăn, trước khi ăn còn nhìn bát mì nói.

“Ai.... Kim JaeJoong, Valentine mà buồn thế này đây! Mì gói I love you T~T!”

Ăn được một nửa, điện thoại đổ chuông. Là YoonHo.

“JaeJoong, có nhớ anh không?”

“Hừ, ai rảnh mà nhớ anh, em đang cùng người khác hẹn hò.” Dằn dỗi nói.

“Thế à? Anh đang ở dưới ký túc xá đây, thôi anh về vậy. Đi chơi vui vẻ nhé.” Nói xong chuẩn bị ngắt điện thoại.

“Á, anh chờ đã!” JaeJoong vừa nghe YoonHo bảo đang ở dưới lầu, vội vàng bỏ rơi bát mì cầm áo khoác chạy xuống.

Ra đến cửa ký túc, liền nhìn thấy YoonHo khoác áo măngtô đen đang đứng dưới tàng cây gần đó. JaeJoong đi đến trước mặt YoonHo, khi còn cách nhau một bước chân thì dừng lại.

“Không phải anh đang đi công tác sao?” JaeJoong hỏi.

“Anh đi vội tới đây, lát nữa lại phải lên máy bay về rồi. Không phải em đang hẹn hò sao?” YoonHo cũng hỏi.

Sau đó hai người ngu chưa từng thấy cứ đứng giữa thời tiết lạnh lẽo như vậy mà cười với nhau cả buổi.

“JaeJoong à, anh muốn ôm em, nhưng chỗ này lại có người.”

Nghe xong những lời này, JaeJoong đem mũ áo khoác trùm kín đầu, nhào vào trong lòng YoonHo, ngẩng lên hôn anh một cái. Cũng may trời đã tối nên không ai để ý.

YoonHo ôm chặt JaeJoong nói, “Anh không có quà cho em.”

“Em cũng không có.” JaeJoong cũng ôm chặt lại.

“Thật tốt, có thể ngửi thấy mùi hương của em...”

Sau đó JaeJoong dẫn YoonHo đi dạo trong trường một vòng, rồi YoonHo lại vội vàng ra sân bay cho kịp giờ.

Đây là Valentine đầu tiên của YoonHo và JaeJoong, một Valentine không quà.

~***

~Rất nhanh đã đến kỳ nghỉ hè, JunSu về nước, ChangMin cũng đã trở lại. Park YooChun vẫn như cũ lúc nào cũng kề cận JunSu. JaeJoong vẫn như mùa hè năm trước chạy đến nhà YoonHo, uống sữa ăn kem. Năm người lại ở trong nhà YoonHo quây đến long trời lở đất.

Mẹ Jung hỏi YoonHo có người yêu chưa. Lúc đầu YoonHo bảo không có, vì thế mẹ Jung bắt đầu sắp xếp cho YoonHo hẹn hò. YoonHo không muốn đi, nhưng JaeJoong sống chết bắt anh phải nghe lời mẹ.

JaeJoong nói, “YoonHo, em đem đứa con bảo bối của mẹ anh bắt mắt, mẹ biết nhất định sẽ rất tức giận. Chúng ta trước hết cứ nghe lời mẹ được không?”

Không lay chuyển được JaeJoong, YoonHo đành phải đáp ứng đi hẹn hò theo sắp xếp của mẹ. Mẹ Jung chỉ cần nói cho YoonHo biết thời gian địa điểm, còn YoonHo sẽ tự mình đi. Thời gian đầu, JaeJoong cũng đi theo, vô cùng hào hứng ngồi ở một chỗ gần đó để quan sát, sau khi về nhà liền cùng YoonHo thảo luận cô này thế nào, cô kia làm sao. Nhưng không được bao lâu, JaeJoong bắt đầu hối hận.

“JaeJoong, hôm nay không đi cùng anh à?” YoonHo hỏi JaeJoong đang mất hứng, làm sao anh không biết cảm nhận của JaeJoong chứ.

“Không, anh đi mà gặp người đẹp của anh. Em ở nhà xem TV.” JaeJoong chăm chú nhìn vào màn hình TV, nói cũng không quay đầu lại.

“Anh đi thật nhé?”

“Ừ.”

“Thật sự đi nhé?”

“Anh không phiền à? Muốn đi thì đi đi. Hối nhiều làm gì?”

“Nhưng mà JaeJoong, nếu em muốn anh đi thì phải buông anh ra đã chứ.” YoonHo đỏ khấc đỏ cười nhìn JaeJoong. Còn không biết lúc trước ai bắt anh đi cho bằng được nữa.

“YoonHo...” JaeJoong quay lại, cố gắng mở to đôi mắt ngập nước của mình, vẻ đáng thương gọi tên YoonHo. YoonHo thở dài, lại ngồi xuống ôm lấy cậu.

“YoonHo, anh tốt như vậy, đảm bảo cô ta sẽ thích anh. Mà cô ta xinh đẹp như thế, trẻ trung như thế...”

“JaeJoong, không phải em bảo anh phải nghe lời mẹ sao?”

“Em biết em biết, nhưng mà...”

“JaeJoong, em biết rõ người anh yêu là ai, đúng không? Còn lo lắng gì nữa?” YoonHo hôn lên tóc JaeJoong.

“Cô ta có ngực T~T” JaeJoong ngồi trong lòng YoonHo, âm ỨC nửa ngày mới thốt lên một câu làm YoonHo phá ra cười. Anh buông JaeJoong ra, cúi đầu nhìn qua nhìn lại.

“Anh đang nhìn cái gì?”

“Ngực của em.”

“Yah! Jung YoonHo! Anh biến đi cho em!”

Sau đó YoonHo gọi điện cho mẹ Jung bảo mình đã có người yêu, chờ thời điểm thích hợp sẽ dẫn về nhà ra mắt cha mẹ. Lúc đó JaeJoong ở ngay bên cạnh, liền hỏi có thật YoonHo sẽ dẫn cậu về giới thiệu với gia đình không, câu trả lời của YoonHo là đem JaeJoong hôn đến mức suýt ngất vì thiếu dưỡng khí.

31. Chương 31: “jaejoong, Anh Yêu Em, Muốn Được Ở Bên Em. Anh Không Muốn Buông Tay.”

Đã bắt đầu năm học thứ hai, JaeJoong cũng có thể xem như đã trưởng thành. Từ sau khi JunSu đi Pháp, JaeJoong không tìm được ai có thể ăn ý với cậu như JunSu để cùng quây, cho nên JaeJoong trở nên trầm tính hơn rất nhiều, mỗi ngày cũng đều rất chuyên tâm học tập, chỉ có đôi khi lại ngẫu nhiên cảm khái, “A... nhớ lại ngày xưa...” Tuy nhiên, điều không thay đổi là vẫn có rất nhiều nữ sinh theo đuổi JaeJoong, vì JaeJoong không chỉ có diện mạo anh tuấn mà vóc dáng cũng khá cao ráo nên vẫn là hotboy của trường đại học. Mỗi lần như thế JaeJoong cũng lại cảm khái mà nói, “Aii... không có biện pháp, là ý người thôi. Ai bảo mình không phải người tầm thường.” ~.

~YoonHo bình thường thứ 7 sẽ lái xe đến trường của JaeJoong, ở với cậu đến thứ 2 lại lái xe quay về. Nhìn YoonHo cứ phải đi đi về về như vậy, JaeJoong có chút đau lòng nói, “Nếu biết trước thế này, đã thi vào trường đại học gần nhà rồi.”

YoonHo nghe thấy liền cười, “Nếu biết trước sẽ ở bên nhau, lần đầu gặp mặt nên hôn em luôn mới phải.”

Hai người sẽ tranh thủ lúc tối trời để nắm tay, đêm khuya sẽ hôn nhau trên phố. Cứ như thế cho đến hai tháng trước Tết nguyên đán, YoonHo lại bắt đầu mùa bận rộn cuối năm cho nên không thể thường xuyên gặp nhau, chỉ có thể mỗi ngày gọi điện thoại.

Tết năm đó JunSu không về được nên JaeJoong cảm thấy có chút cô đơn, không có ai cùng cậu ra quảng trường bắn pháo hoa nữa. Nhưng YoonHo lại trốn nhà chạy đến chơi với JaeJoong. Cũng chính đêm giao thừa, chuyện của hai người đã bị Kim HeeChul phát hiện.

Sáng sớm mừng hai, ba người an vị trong phòng khách nhà YoonHo mắt to trừng mắt nhỏ. JaeJoong vô cùng căng thẳng hết nhìn YoonHo lại quay qua nhìn HeeChul, còn hai người kia bộ dáng lại vô cùng thoải mái.

“Hoá ra ‘sữa’ của JaeJoong chính là cậu hả?” Kim HeeChul lên tiếng trước. “Jung YoonHo! Tại sao cậu dám dụ dỗ em trai tôi?”

YoonHo thông thả uống một ngụm sữa rồi mới trả lời, “Cái gì mà ‘dụ dỗ’, đừng có nói khó nghe thế. Kim HeeChul, chúng tôi là ‘lưỡng tình tương duyệt’ nhé.”

“Í? Hai người... quen nhau sao?” JaeJoong ngắt ra.

“Jung YoonHo! Tổng Giám đốc phong lưu của Online. Ai lại không quen?” HeeChul tỏ vẻ rất coi thường nói.

“Kim HeeChul! Luật sư cố vấn ác khẩu của Online. Ai dám không biết?” YoonHo cũng nhú mày đáp lại.

“Yah! Jung YoonHo! Sao anh không nói với em?” JaeJoong có chút tức giận nhìn YoonHo.

“JaeJoong à, em đâu có hỏi mà anh nói.” YoonHo vẻ đáng thương trả lời.

“Đừng có ở trước mặt tôi liếc mắt đưa tình với nhau! Jung YoonHo, JaeJoong chỉ mới 19 tuổi!” HeeChul không khách khí gì cắt ngang.

“Tôi biết, tôi đã 22 tuổi.”

“Cậu có thật lòng với JaeJoong không?”

“Thật lòng.” YoonHo đáp rất dứt khoát.

HeeChul thở dài, “JaeJoong à, em thích YoonHo hyung không có ý kiến, nhưng ba mẹ thì không dễ dàng như vậy đâu. Cũng may là bây giờ em còn nhỏ tuổi, có lẽ về sau sẽ ‘cải tà quy chính’, quay về chính đạo không chừng.”

“Kim HeeChul!! Không được tiếm nhiệm tư tưởng vợ vắn vào đầu JaeJoong!” YoonHo kéo JaeJoong vào lòng, hét lên với HeeChul.

“Jung YoonHo! JaeJoong là em trai tôi, tôi nói gì đến lượt cậu quản à?”

“Không được! Hiện giờ JaeJoong đã là của tôi rồi!”

...

Đến lúc hai người trở về nhà, HeeChul đứng trước cửa nói với JaeJoong, “JaeJoong à, nếu em yêu cậu ta thật lòng, thì phải kiên trì đấy nhé.”

~***

~Tết qua, lại một Valentine đến. Ngày hôm đó, YoonHo đưa JaeJoong đến trước cửa một gian phòng, đưa chìa khoá bảo JaeJoong mở cửa. JaeJoong không hiểu làm sao nhưng vẫn mở cửa đi vào xem một vòng, lúc vào bếp, theo thói quen mở tủ lạnh, bên trong để toàn là sữa; sau đó quay lại phòng khách, đứng trước mặt YoonHo.

“Đây là sao?” JaeJoong ngơ ngác hỏi.

“Quà Valentine cho em!” YoonHo cười.

“Tặng em phòng ở sao?”

YoonHo bước lên ôm lấy JaeJoong, nói chậm chậm từng câu.

“JaeJoong, hiện tại anh không cho em được danh phận, cả đời này anh không thể cho em một đứa con. Chúng ta cũng không thể giống những người yêu nhau bình thường có thể tự do nắm tay, hôn nhau. Nhưng JaeJoong à, anh yêu em, muốn được ở bên em, cả đời không muốn rời xa em. JaeJoong, anh đã hoàn tất mọi việc để mở chi nhánh Online ở Thanh Thành rồi.” Nói đến đây, YoonHo cảm thấy cả người JaeJoong run lên, “JaeJoong, anh cho em một cái nhà được không?”

JaeJoong ôm ghì lấy YoonHo, hoá ra mấy tháng nay anh bận rộn đến thế là để làm việc này. Cậu không biết việc mở chi nhánh này là dễ hay là khó, nhưng anh làm thế, chỉ vì muốn được ở bên cậu. Anh nói anh yêu Kim JaeJoong, anh không muốn buông tay.

“YoonHo... em cũng có quà cho anh. Là Kim JaeJoong! Anh có muốn không?”

“JaeJoong, anh muốn em tự nguyện, chứ không phải vì cảm động mà làm thế.”

“YoonHo... đúng là em rất cảm động. Anh cho em nhiều đến thế, còn em không biết mình có thể làm gì cho anh. Em chỉ nghĩ là, em đem chính mình cho anh, thì anh cũng có thể cảm thấy được em cũng yêu anh. Em chỉ muốn, tất cả đều dành cho anh.” JaeJoong hôn lên môi YoonHo, nhẹ nhàng nói. Thực ra, mặt JaeJoong đang rất đỏ.

32. Chương 32: Jae? S”agapo? Taboo

YoonHo vừa hôn vừa đưa JaeJoong vào phòng ngủ, áp cậu xuống giường rồi hôn lên trán, lên mắt, lên mũi cậu, sau đó dừng lại nhìn JaeJoong.

“JaeJoong, em có thật sự muốn không?”

JaeJoong vòng tay ôm lấy cổ YoonHo kéo anh lại gần, hôn lên môi anh.

Đầu lưỡi của YoonHo linh hoạt tiến vào miệng JaeJoong, khám phá từng góc nhỏ nhất trong miệng cậu, rồi quấn lấy lưỡi cậu bắt đầu liếm mát.

Cảm giác khi hai đầu lưỡi chạm nhau vừa ngọt ngào vừa kích thích khiến JaeJoong rên lên khe khẽ.

YoonHo vẫn vừa hôn vừa vuốt ve lưng JaeJoong qua lớp quần áo khiến cả người cậu run rẩy, rồi bàn tay lại luồn vào dưới áo cậu, từng chút từng chút cởi bỏ áo rồi quần cậu. Cả cơ thể đột nhiên phơi bày trong không khí nên JaeJoong có chút không thích ứng kịp, cậu theo bản năng áp sát vào thân thể ấm áp của YoonHo.

“Ừ...” YoonHo rời môi JaeJoong, hôn lên tai cậu, lúc ngậm vành tai vào miệng liền nghe thấy tiếng rên rỉ của JaeJoong. Sau đó lại hôn xuống cổ, JaeJoong tự nhiên ngã đầu ra sau, một loại cảm giác kích thích lan khắp toàn thân, cậu như mất hết khí lực, thân thể trở nên mềm nhũn. YoonHo lại hôn liếm lên hai điểm nhỏ trước ngực khiến JaeJoong rên rỉ không ngừng, hơi thở bắt đầu dồn dập, cậu ôm chặt lấy YoonHo ở trên mình.

Đến lúc cả hai người gần như khoả thân hoàn toàn, JaeJoong đột nhiên khóc. Vì cậu nhìn thấy hình xăm trên người YoonHo, phía dưới xương quai xanh là một hàng chữ.

Jae? S”agapo? Taboo

Jae, là tên của cậu.

S”agapo, tiếng Hy Lạp, có nghĩa là ‘Anh yêu em’.

Taboo, tiếng Anh, có nghĩa là ‘Điều cấm kỵ’.

Cậu hiểu được câu này mang ý tứ gì, rất hiểu. Tình yêu của anh và cậu là điều cấm kỵ, không thể quang minh chính đại như mọi người. Nhưng anh vẫn đem tình yêu đó khắc vào trên người, ở một nơi rất gần trái tim. Cậu biết YoonHo yêu cậu, nhưng cũng không nghĩ tới anh yêu cậu nhiều đến thế, thật sự không nghĩ tới.

YoonHo thấy JaeJoong khóc, liền chậm rãi liếm vệt nước mắt của cậu, không ngừng gọi, “JaeJoong... JaeJoong...” nhưng lại khiến cậu khóc to hơn.

“Đáng ghét! Anh là tên đáng ghét! Lần này đến lượt em cắn anh!” JaeJoong vừa khóc vừa nói, rồi cắn lên vai YoonHo.

Tuy YoonHo đã rất cẩn thận chuẩn bị cho JaeJoong, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên của cậu, nên thời điểm YoonHo tiến vào, cậu có cảm giác như phần thân dưới sắp nứt, cảm giác như bị xé rách này khiến JaeJoong đang ở thiên đường của dục vọng rơi xuống hiện thực. Gương mặt đang hồng trở nên tái nhợt, nước mắt lại bắt đầu tuôn ra.

“A! Jung YoonHo! Anh là tên khốn! Anh gạt em! Anh bảo không đau mà! Đáng ghét đáng ghét!”

“JaeJoong, ngoan, cố chịu một chút, được không?” YoonHo dừng lại, một cử động nhỏ cũng không dám động, đau lòng hôn lên vệt nước mắt trên má JaeJoong. Anh vừa an ủi JaeJoong, vừa chịu đựng ham muốn của mình. Anh là đàn ông, một người đàn ông bình thường nha, từ khi quen JaeJoong về sau giống như cấm dục vậy, ở thời điểm ‘nước sôi lửa bỏng’ này còn có thể nhẫn nại, thế mới biết sức kiềm chế của YoonHo lớn đến mức nào.

Cơn đau dịu đi một chút, nhìn thấy YoonHo đang vất vả “chịu đựng”, JaeJoong cũng biết đàn ông nếu phải kiềm chế dục vọng là thống khổ cỡ nào, cho nên cậu cố thả lỏng thân mình, để YoonHo bắt đầu chuyển động. Lúc đầu vẫn có chút đau đớn, nhưng dần dần cảm thấy là lạ. Cảm giác như có một dòng điện truyền dọc sống lưng, theo từng động tác của YoonHo, đem đến từng đợt khoái cảm.

“Ừ...” JaeJoong không nhận được bắt đầu rõ ràng. Nghe thấy thanh âm của mình, JaeJoong có chút hoảng hốt, sau đó đỏ mặt, nghĩ thầm rằng, Trời ạ, đó là tiếng của mình sao? Xấu hổ chết mất.

Nhìn thấy phản ứng của JaeJoong, YoonHo cao hứng mỉm cười, liền bị JaeJoong trừng mắt, ý là, Cười cái gì mà cười, chưa từng nhìn qua người ta à?

YoonHo hiểu ý của JaeJoong, vì thế thân dưới dùng sức đẩy mạnh thêm một chút, ý tứ rất rõ ràng, Hiện tại anh rất hưng phấn, rất vui nên anh cười, em quản được anh sao?

“A a... biến thái! Ừ... Jung... YoonHo... anh... A! Đáng... đáng ghét...” JaeJoong bị YoonHo không ngừng xâm nhập, liên tục thở dốc, đến nói cũng không nói được thành câu đầy đủ.

“...”

“Anh... anh dê tiện.... Ừ.... Anh... đừng... đừng nhìn em... thế.... A... anh... anh dám... trêu em...”

“Cảm giác thế nào, bảo bối?” YoonHo gian tà nhìn JaeJoong. “Nếu không thích bị anh trêu, thì “trêu” lại anh đi.”

“A... a.... anh chờ... đây... Mai... a... mai em sẽ giết... A a a... anh chậm một chút... a a...”

Không đợi JaeJoong nói xong, YoonHo bắt đầu chuyển động mãnh liệt.

“Anh chậm một chút chậm một chút... a a... Yoon... YoonHo...”

33. Chương 33: Yoon? S’agapo? Taboo

Ngày hôm sau JaeJoong tỉnh dậy, nhìn thấy YoonHo nằm bên cạnh đã tỉnh đang nhìn mình, trong mắt tràn đầy sự dịu dàng. JaeJoong liền mỉm cười ngọt ngào.

YoonHo hôn lên trán cậu, nói ra một câu phá hỏng cả bầu không khí, “Tối qua em rất nhiệt tình, anh rất thích. Tiếp tục phát huy nhé.”

“Jung YoonHo! Anh biến ngay cho em!”

Chỉ nghe ‘bịch’ một tiếng, có người bị đá xuống giường.

~***

~Mấy ngày sau, JaeJoong từ kí túc chuyển đến căn phòng YoonHo mua tặng cậu, YoonHo cũng chuyển tới làm việc ở chi nhánh công ty tại đây, chỉ thỉnh thoảng mới về trụ sở chính một lần.

Từ đó hai người chính thức ở chung, JaeJoong vô cùng cao hứng, có cảm giác cậu và YoonHo như một đôi vợ chồng mới cưới vậy. Đương nhiên, JaeJoong tự nhận mình là chồng, YoonHo là vợ.

Thời tiết dần dần chuyển sang xuân, vào một buổi chiều ấm áp, JaeJoong vội vã chạy về nhà, nhào vào lòng YoonHo đang ngồi xem TV, sau đó bắt đầu cởi đồ.

“Jae... JaeJoong.. bây giờ mới buổi chiều, đang là ban ngày. Em ‘muốn’ đến thế à?” YoonHo có chút giật mình nhìn hành động của JaeJoong. Hai người từ khi ở chung thì làm chuyện ấy là điều đương nhiên, nhưng YoonHo chưa thấy JaeJoong hưng phấn như vậy bao giờ... á... lại còn rất chủ động nữa.

“Nếu em thật sự ‘muốn’ thế thì anh ‘đành’ phối hợp với em vậy.” YoonHo tỏ vẻ uỷ khuất nói.

“Jung YoonHo! Bộ em làm gì để anh ầm ỨC như thế hả?” JaeJoong dừng động tác cởi đồ.

“Không có! Nào đến đây! Anh chờ em.” YoonHo dang tay, nhắm mắt lại nói to.

“Anh biến đi! Ai mà cuồng hơn được kẻ cuồng tình dục như anh chứ?” Cho YoonHo một chưởng, lại tiếp tục cởi.

“Nếu không ‘muốn’ thì em cởi quần áo làm gì?” YoonHo rất không hiểu nhìn JaeJoong.

Cuối cùng đã cởi sạch áo, JaeJoong đặc ý nhìn YoonHo.

Ở phía dưới xương quai xanh bên trái của JaeJoong là một hàng chữ.

Yoon? S”agapo? Taboo

Vết xăm ở cùng vị trí với YoonHo.

Có vẻ như vừa mới xăm xong, vì trên da vẫn còn ửng đỏ, hoá ra JaeJoong vội vã chạy về là để anh xem cái này, YoonHo cúi đầu hôn nhẹ lên đó.

“Đau không?” YoonHo hỏi.

“Lúc đó anh có đau không?” JaeJoong hỏi lại.

“Không đau. Vì đó là JaeJoong.” YoonHo cười, ánh mặt trời xuyên qua khung cửa chạm vào gương mặt anh, khiến nụ cười càng thêm rạng rỡ.

“Em cũng không đau. Vì đó là YoonHo.”

“JaeJoong...” Gọi tên cậu xong, YoonHo đột nhiên ngừng lại.

“Làm sao?”

“Anh ‘muốn’.” YoonHo nhào qua ôm lấy cậu, liếm môi nói. Hành động tự cởi đồ của JaeJoong vừa rồi, đối với YoonHo quả thực vô cùng thuận tiện. Nói xong lại cúi đầu cắn lên cổ JaeJoong.

“Jung YoonHo! Anh biến đi! Bây giờ còn là ban ngày!”

“...”

“A... a.... đáng ghét! Ư...”

.....

Sau đó, YoonHo bế JaeJoong đi tắm. Đang lúc rửa sạch vết tích còn lưu lại trên người cậu, nhìn thấy thứ chất lỏng màu trắng chảy dọc theo đùi JaeJoong xuống dưới, YoonHo đột nhiên ngốc nghếch cười. JaeJoong không hiểu làm sao, liền hỏi.

“Anh đang cười cái gì mà trông biến thái thế?”

“JaeJoong à...” YoonHo ngẩng đầu nhìn cậu, sau đó chỉ chỉ gì đó trên đùi cậu, JaeJoong cúi nhìn thì nghe anh nói, “Sữa.”

“Anh biến đi! Biến thái!”

“Anh chỉ nói ‘sữa’ thôi mà, biến thái chỗ nào?”

“Jung YoonHo! Là tư tưởng anh biến thái!”

“Thật không? Thế để anh hành động biến thái cho em xem luôn.”

“A a a... em mệt.”

“Ngày mai em không phải đến trường.”

“Jung YoonHo! Đáng ghét!! A a...”

34. Chương 34: “biết Làm Sao, Ngày Trước Tôi Có Theo Ngành Báo, Hơn Nữa... Nước Miếng Của Yoonho Tôi Cũng Ăn Không Ít.”

Cuộc sống của YoonHo và JaeJoong cứ thế mà bình yên trôi qua. Nhưng vì là JaeJoong mà, nếu muốn yên bình quá cũng không có khả năng. Một ngày nọ JaeJoong mua sách dạy nấu ăn, tranh thủ những ngày nghỉ ở nhà học làm theo từng bước. Lúc đầu khó có thể cho vào miệng, sau đó là miễn cưỡng nuốt, đến bây giờ thì cơ bản là ăn được. Dạ dày của YoonHo đã tham gia vào toàn bộ quá trình này, có thể nói là vui buồn lẫn lộn. Bất quá hiện tại xem như là cách mạng đã thành công, á, là thành công một nửa.

Mỗi lần YoonHo đi làm về luôn có một màn trình diễn thế này: JaeJoong mặc tạp dề, tay phải cầm phới tay trái cầm thìa, YoonHo mở cửa xong liền nhảy ra, sau đó hai tay bắt chéo trước ngực nói,

“Quái vật từ đâu tới? Mau mau rửa tay đi ăn cơm, nếu không ta sẽ đại diện ánh trăng tiêu diệt ngươi. Cho người biết sự lợi hại của Phới thìa ánh sáng.”

YoonHo cũng rất phối hợp nói, “Vị huynh đài này xin hãy chờ một lát, tại hạ lập tức đi rửa tay. Xin an tâm, chỗ nóng vội.”

Buổi tối lúc đi ngủ, đến lượt YoonHo nói với JaeJoong, “Ta phải đại diện ánh trăng áp đảo ngươi. Hãy lĩnh mệnh đi.”

Có đôi khi, JaeJoong thấy buồn chán liền đến văn phòng của YoonHo tìm anh. Đứng trước cửa phòng, JaeJoong lại tưởng tượng xem YoonHo và thư ký có ở trong đó “ấy ấy” không, sau đó vẫn đứng ở cửa gọi điện cho YoonHo bảo anh ra mở cửa.

Ngẫu nhiên cũng sẽ có cô gái nào đó đang ở trong phòng YoonHo, JaeJoong nhìn thấy liền nháy mắt với anh, ý là, Cũng không tồi đâu. YoonHo bắt đầu cười, ý bảo, Biết làm sao, ai bảo chồng em quá đẹp trai thôi. Mà cô gái kia nhìn thấy hai người chìm trong thế giới của mình ‘liếc mắt đưa tình’ với nhau, liền cũng biết đường mà tự động rút lui.

~***

~“Thiên hàng đại nhân vu tư nhân dã, tất tiên lao kì tâm chí.” (Trời giao sứ mạng trọng đại cho người nào, nhất định trước hết phải làm cho ý chí của họ được tôi rèn) Đây là câu đầu tiên JaeJoong nghĩ đến khi nhìn thấy Kang Hye Jin.

Khi đó sắp được nghỉ hè, YoonHo đi làm rồi, JaeJoong ở nhà một mình nghe tiếng chuông liền ra mở cửa, không ngờ tới chính là Kang Hye Jin. Tuy ngạc nhiên nhưng JaeJoong cũng hiểu, có một số việc đã đến lúc phải đối mặt.

“Cậu là Kim JaeJoong?” Kang Hye Jin nhìn một vòng khắp nhà xong, ngồi xuống sofa hỏi JaeJoong.

“Chị đến tìm tôi không phải là đã biết rồi sao?” JaeJoong thản nhiên xem TV, uống sữa.

“Cậu có biết hai gia đình đã quyết định cho tôi và YoonHo đính hôn chưa?” Kang Hye Jin đặc ý nhìn cậu.

“À... chị nói tôi mới biết.” JaeJoong lại uống một ngụm sữa.

“Thế chắc cậu cũng biết mục đích tôi tới đây đi.” Hye Jin ngừng một chút. “Rời bỏ Jung YoonHo đi.”

“Nếu không thì sao?” JaeJoong vẫn chăm chú xem TV, nói cũng không thêm quay đầu lại.

“Kim JaeJoong! Cậu là con trai! Mà YoonHo cũng là con trai!”

“Tôi là con trai tôi đương nhiên biết chứ. Còn YoonHo, mỗi ngày tôi cùng ăn cùng ngủ với anh ấy, đương nhiên cũng rõ ràng.” JaeJoong nói, cổ ý trêu tức.

“Cậu... hai người ở bên nhau sẽ không có kết quả gì đâu!” Hye Jin có chút tức giận.

“Sặc... cũng không phải thực vật, còn bảo kết quả...” JaeJoong vừa nghe liền cười.

“Cậu không biết xấu hổ khi nằm dưới một người con trai khác à? Vui vẻ lắm sao?”

“A... vấn đề tế nhị này không cần chị quan tâm. Có điều, chị thì dù có muốn nằm dưới YoonHo cũng không có cơ hội.”

“Kim JaeJoong! Miệng lưỡi cậu lợi hại quá nhỉ!”

“Biết làm sao, hồi trước tôi vốn theo ngành báo, hơn nữa... nước miếng của YoonHo tôi cũng ăn không ít đâu.”

“Cậu... nhà họ Jung sẽ không bao giờ đồng ý.”

“Cái này cũng không khiến chị quan tâm. Còn chuyện gì nữa không nói nốt đi?”

Cuối cùng là Kang Hye Jin bị JaeJoong trêu tức liền dùng đùng bỏ đi rồi.

Sau khi YoonHo về nhà mới biết Kang Hye Jin đến tìm JaeJoong. Chuyện đính hôn anh cũng vừa mới biết.

YoonHo ôm JaeJoong nói, “JaeJoong, em không được phép bỏ rơi anh.”

JaeJoong ra sức gạt đầu, cũng ôm YoonHo thật chặt.

35. Chương 35: “tôi Có Người Yêu Rồi. Tôi Rất Yêu Người Ấy, Muốn Sống Với Người Ấy, Tuy Rằng Người Ấy Là Con Trai.”

Một tuần sau, mẹ YoonHo đến tìm JaeJoong. Việc này xảy ra hơi ngoài dự tính của JaeJoong, cậu cứ nghĩ bà sẽ đến luôn sau hôm gặp Kang Hye Jin. Tuy nhiên, khi gặp JaeJoong, bà có vẻ khá hoà nhã, không có ý trách mắng hay gay gắt gì.

JaeJoong còn tưởng giống như trong phim, mẹ YoonHo sẽ quăng cho cậu một tấm ngân phiếu, bắt cậu rời xa anh. Cho nên ngày hôm qua JaeJoong còn cùng YoonHo ở nhà tập cách xé ngân phiếu làm sao cho thật khí thế, thật phong độ. Nhưng chắc bây giờ không dùng được rồi.

Mẹ YoonHo chỉ đơn giản hỏi những chuyện giữa JaeJoong và YoonHo từ khi quen nhau, hai người đã ở bên nhau bao lâu rồi. Bà nói bà rất thích JaeJoong, còn đối với chuyện hai người, bà không đồng ý nhưng cũng không phản đối. Vì bà xác định bây giờ cả hai còn trẻ, cuộc đời còn dài, rất khó có thể biết được về sau sẽ thế nào.

Mẹ YoonHo còn hỏi, lần trước YoonHo gọi điện nói đã có người yêu, có phải đó chính là JaeJoong hay không? JaeJoong gật đầu. Nghe thế bà liền nói, chỉ cần con mình thích, người làm mẹ là bà không có ý kiến gì, dù sao hạnh phúc của đứa con chính là mong muốn lớn nhất của cha mẹ, cho dù YoonHo có yêu con trai, ban đầu bất ngờ nhưng dần dần cũng sẽ quen thôi. Có điều muốn cha YoonHo đồng ý thì không có dễ dàng như vậy.

Cuộc gặp đó khiến cho JaeJoong có chút không biết phải làm sao. Lúc đi taxi về nhà, tài xế taxi là một người nói nhiều, thấy sắc mặt cậu không tốt lắm liền hỏi có người yêu hay chưa, có phải cùng bạn gái chia tay không... linh tinh gì đó, lúc đến nhà thì tiền xe là 20 đồng, nhưng JaeJoong đưa cho anh ta 100 đồng, nói.

“Tôi có người yêu rồi. Tôi rất yêu người ấy, muốn sống với người ấy, tuy rằng người ấy là con trai.”

Không chờ tài xế trả lại tiền thừa, JaeJoong lên nhà luôn. Cậu dùng 80 đồng, để nói với một người xa lạ nguyện vọng của chính mình.

Kim JaeJoong muốn được ở bên Jung YoonHo.

~***

~Nghỉ hè về nhà, YoonHo bảo cậu hãy đợi đến khi tốt nghiệp rồi hãy nói chuyện với gia đình, nhưng JaeJoong không quan tâm, vẫn quyết định nói thẳng với cả nhà. Cậu không muốn tình yêu của mình phải trốn tránh như vậy, cho dù gia đình có phản đối, cậu cũng sẽ cương quyết đến cùng.

“Kim phu nhân, Kim lão gia, con có chuyện muốn nói.”

“Yah, nhóc con, vì sao không tính cả hyung?” HeeChul ở bên cạnh ồn ào.

“Có... chuyện gì thế?” Cha mẹ Kim bị vẻ mặt nghiêm túc của JaeJoong dọa rồi.

“Con yêu một người nhưng người đó là con trai nói cách khác con của cha mẹ là đồng tính luyến ái chỉ thế thôi ạ.” JaeJoong nhắm mắt, hít sâu một hơi, nói nhanh một câu không có chầm phẩy gì. Nói xong, cậu cảm thấy nổi bất an tồn tại ở đáy lòng bấy lâu nay đã biến mất.

Hồi lâu, trong nhà vẫn im lặng không có thanh âm, JaeJoong vẫn đang nhắm mắt nghĩ thầm, Sao lại im lặng thế, không có động tĩnh gì, hay mình dọa mọi người ngất hết rồi? JaeJoong lặng lẽ mở to mắt, thấy Kim phu nhân, Kim lão gia ngồi đối diện đang ngáy người.

“Cha... mẹ... nói gì được không? Đánh con mắng con đều được, cứ im lặng thế con sợ lắm.” JaeJoong nói nhỏ nhỏ.

“Những gì con nói đều là thật?” Kim phu nhân mở miệng.

“Con khẳng định là thật?” Kim lão gia xác nhận lại một lần, xem liệu có phải mình nghe nhầm không.

“Vâng!” JaeJoong kiên định gật đầu.

“Ai?”

“Jung YoonHo.”

...

Cả kỳ nghỉ hè, JaeJoong bị nhốt trong nhà. Tất cả mọi sự liên hệ với bên ngoài đều bị cắt đứt. Cha mẹ JaeJoong còn bàn bạc định đưa cậu đi du học. Mặc cho JaeJoong có nói thế nào, cha mẹ cậu vẫn không thay đổi thái độ. YoonHo cũng từng tìm đến nhà nhưng không được mở cửa cho vào.

36. Chương 36: “nếu Yoonho Muốn Chia Tay Với Cháu Thì Bác Bảo Anh Ấy Tự Đến Mà Nói, Nếu Không, Cháu Có Quyền Giữ Im Lặng.”

Tuy nói là bị nhốt trong nhà, nhưng JaeJoong không có gốc đến mức làm ẩm ỉ hay tuyệt thực gì đó, cậu vẫn như cũ cần ăn thì ăn, cần ngủ thì ngủ, ở nhà tự tại. Tuy rằng tất cả thiết bị có thể thông tin liên lạc đều bị cha mẹ thu hết, nhưng bên cạnh vẫn còn Kim HeeChul. Qua HeeChul, YoonHo biết được tình hình của JaeJoong nên cũng không quá lo lắng. Kim phu nhân và Kim lão gia vẫn kiên quyết bắt JaeJoong cắt đứt quan hệ với YoonHo, không ngừng khuyên bảo JaeJoong. Mà JaeJoong cũng kiên quyết không đáp ứng.

ChangMin về nước nghỉ hè, dưới sự giúp đỡ của HeeChul đã đến gặp JaeJoong, nói cho cậu biết, lần trước Kang Hye Jin đến tìm cậu xong thì đến nhà YoonHo, nhưng cha YoonHo vừa ra nước ngoài nên chỉ có thể nói với mẹ anh. Tuy nhiên điều mà cô ta không nghĩ tới chính là mẹ YoonHo đến tìm JaeJoong nhưng chẳng làm gì. Nhưng cách đây mấy hôm cha YoonHo đã về, Kang Hye Jin liền nói cho ông biết, cho nên, YoonHo hiện tại cũng đang bị nhốt trong nhà, bị ép phải cùng Kang Hye Jin kết hôn. YoonHo không đồng ý, cha anh mới nói không kết hôn cũng được, nhưng phải cắt đứt với JaeJoong. YoonHo cũng không chấp nhận, vì thế hai cha con đang rất bất hoà.

Đã nghe ChangMin nói qua, cho nên thời điểm cha YoonHo xuất hiện trước mặt JaeJoong, cậu một chút cũng không kinh ngạc.

Kim phu nhân và Kim lão gia thấy JaeJoong chẳng có dù chỉ một chút ý muốn chia tay YoonHo, cho nên quyết định đưa JaeJoong đến Phần Lan, hy vọng khoảng cách sẽ khiến hai người ‘xa mặt cách lòng’. Đang lúc JaeJoong bận nghĩ xem làm thế nào để nói cho YoonHo biết chuyện này, thì cha YoonHo tìm đến nhà. Lúc đó JaeJoong khoanh chân ngồi trên sôpha, vừa ăn táo vừa xem TV vừa nghĩ cách cùng YoonHo lên hệ, cha YoonHo đột nhiên xuất hiện. Tuy chưa từng gặp nhưng JaeJoong biết người đàn ông này là ai.

“Cậu là Kim JaeJoong?” Cha YoonHo nhìn JaeJoong một lúc lâu mới lên tiếng.

“Bác biết rồi còn hỏi.” JaeJoong hờ hững chớp mắt, tại sao người đến gặp cậu cứ mở đầu bằng cái câu ấy nhỉ, chả có tí sáng tạo nào. Nghĩ rồi bĩu môi tiếp tục ăn táo.

“Thế chắc cậu cũng biết ta là ai.” Cha YoonHo hỏi đầy dụng ý.

“Bác là vì quan hệ giữa cháu với YoonHo mà đến, người quản được chuyện của YoonHo còn có thể là ai nữa.”

“Cá tính không tồi. Ta cũng không nhiều lời. Ta hy vọng cậu sẽ không bám lấy con ta nữa.”

JaeJoong không nói gì, chỉ tiếp tục ăn táo.

“Hai đứa bây giờ tuổi còn trẻ, cho nên loại chuyện bông bột này ta xem như chưa từng xảy ra. Cậu cũng biết thân phận của con trai ta, cho nên ta hy vọng cậu đừng cản trở tiền đồ sau này của nó.” Nói xong, ông lấy ra một tờ ngân phiếu để trước mặt JaeJoong.

JaeJoong cầm lên xem, thấy trên mặt viết 500 vạn, HeeChul ngồi bên cũng nhìn qua nói,

“Whoa, hoá ra Jung YoonHo có giá trị đến thế. Những từng này tiền, biết vậy thì đã bắt cóc một lần rồi.”

“Đúng thế, tiếc thật đấy.” JaeJoong phụ hoạ.

JaeJoong nhìn tấm ngân phiếu nghĩ nghĩ, công phu tập luyện cách xé ngân phiếu cho thật phong độ lần trước chưa kịp thể hiện trước mặt mẹ YoonHo, nay thì có dịp rồi. Nghĩ xong vừa định động thủ, thì có người nhanh tay hơn cậu giật lấy tấm ngân phiếu, sau đó xé nát. JaeJoong nhìn theo tay người đó, hoá ra là Kim phu nhân.

“Jung tiên sinh, tôi từng ở công ty ngài làm luật sư cố vấn, giờ đến lượt con trai tôi công tác ở đó. Tôi biết ngài có tiền. Nhưng chúng tôi không cần tiền của ngài.”

Kim phu nhân trút hết những mảnh vụn của tấm chi phiếu vào một cái túi giấy, đưa cho cha YoonHo, nói, “Mời ngài lấy lại cho.”

JaeJoong ở trong lòng không ngừng tán thưởng hành động của Kim phu nhân, rất có khí thế.

“Còn nữa, ngài dựa vào đâu mà nói con tôi bám lấy con ngài, mà không phải con ngài quấn lấy con tôi? Nếu là con trai ngài dụ dỗ con tôi thì sao? Ai chẳng biết Tổng Giám đốc của Online trước kia phong lưu thế nào. Tôi còn e chính con ngài mới cản trở tiền đồ của con tôi.”

“Xem ra bà cũng không đồng ý chuyện của hai đứa nó. Vậy ta hy vọng con trai bà chấm dứt quan hệ với con trai ta. Đừng có qua lại nữa!”

“Ngài bảo cắt đứt thì cắt đứt à? Đây không phải công ty của ngài, chúng tôi cũng không phải cấp dưới của ngài, không cần phải nghe lời ngài. Tôi ghét nhất là cái loại người dùng tiền để xử lý mọi việc như thế này.”

Kim phu nhân là luật sư, thường xuyên có người muốn dàn xếp mọi chuyện mà dùng tiền để mua chuộc bà, cho nên cứ đụng tới vấn đề này là Kim phu nhân lại muốn phát hoả. Bà quay lại nói với JaeJoong, “Kim JaeJoong! Mẹ của con chưa từng gặp qua đồng tính luyến ái, cũng không nghĩ tới chính con mình lại như thế. Tuy rằng mẹ con vẫn không thể nào đồng ý chuyện của con và Jung YoonHo, nhưng hiện tại mẹ không phản đối nữa.”

JaeJoong nghe xong như bị hoá đá, cảm thấy chuyện này có chút quen thuộc, à không, là vô cùng quen thuộc, vô cùng giống phim truyền hình, đầu óc vẫn chưa tiêu hoá kịp.

Cha YoonHo nhìn chăm chăm vào cậu, mở miệng nói.

“Cậu không nói gì sao?”

JaeJoong phục hồi lại tinh thần, cắn một miếng táo, nghĩ một chút rồi nói.

“Cháu biết đồng tính luyến ái nghe chẳng hay ho gì, nhưng vì gặp gỡ mà yêu nhau, cho dù đó là người cùng giới với mình thì cũng không còn cách nào khác. Nếu YoonHo muốn chia tay với cháu thì bác bảo anh ấy tự đến mà nói, nếu không, cháu có quyền giữ im lặng. Thế thôi ạ.”

37. Chương 37: “Yoonho... Chờ Em Quay Về, Sau Đó Anh Kể Chuyện Cổ Tích Cho Em Nghe Được Không?”

“Mẹ... mẹ vừa nói... nói cái đó... Có phải thật hay không ạ?” Cha YoonHo đi rồi, JaeJoong nhớ tới câu “Không phản đối!” của Kim phu nhân, mới nhỏ nhỏ hỏi.

Kim phu nhân trừng mắt nhìn JaeJoong một hồi lâu, lâu đến độ JaeJoong bắt đầu rụt rè co người lại, còn HeeChul nghĩ khéo trông mắt mẹ mình sắp rơi ra đến nơi, thì Kim phu nhân mới chuyển mắt thở dài.

“Mẹ và cha con thật không ngờ tới con và Jung YoonHo lại... nhưng mà chuyện đã rồi, nhốt con ở nhà lâu vậy con vẫn không từ bỏ. Mà con tưởng là cha mẹ không biết con và Jung YoonHo vẫn lén liên lạc sau lưng chúng ta sao?” Kim phu nhân lại quay sang trừng mắt với HeeChul, “Kim HeeChul, chờ đó mẹ sẽ xử lý con!”

Rồi bà lại nói với JaeJoong, “Cha mẹ cũng không phải quá bảo thủ, như con nói đó, vô tình yêu người cùng giới với mình, cũng chẳng có cách nào khác. Quay ngược lại thời gian may ra thứ tình cảm này mới không tồn tại.”

“Mẹ...”

“Con đừng có vui mừng vội, đừng cho là cha mẹ đã đồng ý. Dù sao làm cha làm mẹ, ai lại muốn con mình là đồng tính đâu. Con vẫn phải đi Phần Lan, cũng không được gặp mặt liên hệ với Jung YoonHo. Nếu... sau khi con tốt nghiệp mà tình cảm hai đứa vẫn như vậy, thì cha mẹ cũng không còn gì phản đối nữa.”

“Mẹ... con xin lỗi.” Nghe xong những lời Kim phu nhân nói, JaeJoong nhịn không được liền ôm mẹ khóc. Thực sự cậu rất cảm động, tình yêu không thể quang minh chính đại của cậu cuối cùng đã có thể nhận được sự cảm thông từ phía gia đình.

~***

~YoonHo vẫn bị nhốt ở nhà, hiện tại ngay cả ChangMin cũng không được ra ngoài. Đang lúc JaeJoong khổ sở không biết làm thế nào để liên hệ với anh, vào một buổi tối, YoonHo trốn nhà chạy ra ngoài, đến nơi gọi điện cho JaeJoong nói anh đang ở dưới lầu. JaeJoong buông điện thoại, không để ý mấy câu truy vấn của Kim phu nhân mà chạy xuống nhà.

Chạy đến đầu cầu thang liền nhìn thấy YoonHo đứng dưới tàng cây phía xa, giống như Valentine một năm trước, YoonHo cũng đứng dưới tán cây chờ cậu. JaeJoong đi đến gần mới phát hiện sự tiêu tụy trên gương mặt anh. Hai người đã hơn hai tháng không gặp, JaeJoong ở nhà tha hồ ăn ngủ, nhưng nghĩ đến cha YoonHo là người thế nào, chắc chắn YoonHo không được dễ chịu như thế.

“YoonHo...”

“ChangMin giúp anh lén chạy ra. Anh chỉ muốn nhìn thấy em.”

Hai người không ôm nhau, chỉ đứng đối diện nhau, nhìn người kia nói chuyện.

“Cha anh đến gặp em.”

“Anh biết. ChangMin có nói.”

“YoonHo... em... có phải giống như lời cha anh nói... cản trở tiền đồ của anh không?” JaeJoong nhìn vào mắt YoonHo, bình tĩnh nói.

YoonHo vốn đang yên lặng nghe thấy JaeJoong nói vậy, đột nhiên phát hỏa, bước lên tóm cổ áo JaeJoong hét lên.

“Kim JaeJoong! Làm cái gì mà bây giờ lại nói chuyện cản trở tiền đồ với anh?!”

“YoonHo...”

“Từ lần đầu gặp nhau đến giờ, lâu như vậy sao em không nói? Lúc hôn nhau sao không nói? Lúc trên giường sao không nói? Kim JaeJoong! Đến bây giờ mới nói, em không biết là đã quá muộn sao? Em đừng có nói chuyện chia tay gì đó với anh! Hai năm bên nhau em xem như trò đùa hả? Hay từ đầu em vốn đã không có tình cảm với anh?”

“Jung YoonHo! Dựa vào đâu anh bảo em không có tình cảm?? Không có tình cảm tại sao em lại để cho anh hôn em?? Không có tình cảm thì sao lại làm chuyện đó với anh?? Nếu xem tình cảm là trò đùa thì em còn đứng ở đây làm gì??” Nghe YoonHo nói, JaeJoong cũng trở nên kích động.

Chờ JaeJoong nói xong, YoonHo cúi đầu hôn cậu. Cảm giác hương vị của JaeJoong tràn đầy trong miệng, trong lòng, khiến cho YoonHo cảm thấy thật yên tâm. Dường như muốn chứng minh vị trí của JaeJoong trong tim mình, YoonHo hôn càng lúc càng mãnh liệt. JaeJoong cũng đáp lại nụ hôn của anh.

Thật lâu sau, YoonHo rời môi JaeJoong ra, nhưng ôm ghì lấy cậu.

“JaeJoong, em đã nói sẽ không bỏ rơi anh.”

“YoonHo... em muốn đi Phần Lan.”

“Phần Lan? Không phải chỉ là Phần Lan thôi sao? Anh có thể mở chi nhánh công ty ở Thanh Thành, nếu cha anh không đồng ý chuyện của chúng ta, cùng lắm anh lại đến Phần Lan mở chi nhánh thôi.”

“YoonHo... anh công em được không? Giống như lần em bị trật chân trên núi ấy.” JaeJoong nhìn YoonHo, mắt lấp lánh.

YoonHo không nói gì, quay lưng lại cho JaeJoong leo lên, sau đó công JaeJoong ở dưới lầu đi qua đi lại.

“JaeJoong! Em béo lên rồi! Anh sắp công không nổi!”

“Yah! Jung YoonHo!” JaeJoong đánh nhẹ YoonHo một cái, sau đó im lặng ghé vào trên lưng anh.

“YoonHo... anh còn nhớ chuyện cổ tích lần trước em kể không?”

“Cái chuyện kể mãi không hết á?”

“Em lại kể một lần nữa được không? Ngày xưa có một đứa bé chăn dê, sau đó có người hỏi nó, ‘Chăn dê làm gì?’ Đứa bé chăn dê nói, ‘Cưới vợ.’ Người kia lại hỏi, ‘Cưới vợ làm gì?’ Đứa bé trả lời, ‘Sinh con.’ Người kia hỏi tiếp, ‘Sinh con làm gì?’ Đứa bé đáp, ‘Chăn dê.’ Sau đó người đó lại hỏi, ‘Chăn dê làm gì?’ rồi...” JaeJoong đột nhiên ngừng lại, sau đó nhảy khỏi lưng YoonHo, đi tới đứng trước mặt anh, nhìn anh thật lâu.

“Sao em không kể tiếp?”

“YoonHo... chờ em trở lại, sau đó anh kể chuyện này cho em nghe được không, kể đến khi không còn kể được nữa...”

YoonHo hôn nhẹ lên trán cậu, nói, “Được!”

Mà Kim phu nhân và Kim lão gia đứng ở phía xa nhìn thấy, chỉ có thể yên lặng thở dài. Nếu đã hứa với con, tất cả cứ thuận theo tự nhiên đi. Điều gì phải đến rồi sẽ đến.

38. Chương 38: “jaejoong, Anh Đến Kể Chuyện Cổ Tích Cho Em Nghe Đây.”

Một tuần sau, JaeJoong bay đi Phần Lan.

YoonHo vẫn như trước không đáp ứng yêu cầu của cha mình, hai người không ai chịu nhượng bộ. Có điều cha YoonHo không còn bức bách chuyện anh phải kết hôn với Kang Hye Jin nữa, nhưng chuyện với JaeJoong vẫn không thể chấp nhận. Mà YoonHo và JaeJoong tạm thời không thể liên hệ với nhau vì bị quản quá chặt.

YoonHo tâm tư lúc này đều để hết vào công việc, một lòng chỉ muốn làm sao có thể sớm mở chi nhánh ở Phần Lan, nhưng lại bị cha phát hiện, vì thế càng bị áp chế.

YoonHo hoàn toàn phát điên, muốn rời nhà, rời bỏ cả Online. Thời điểm anh cùng cha mình nói chuyện này, không ngoài dự đoán cha anh vô cùng tức giận. Con trai của mình lại vì con của người khác mà bỏ nhà đi, có thể không tức giận sao? Vì thế chén trà trong tay ông bị hất luôn vào người YoonHo. Chỉ có điều, chén trà này vừa mới pha, nhiệt độ chỉ kém nước sôi một chút, YoonHo suýt chút nữa bị bỏng. Mẹ YoonHo đau lòng con trai, vội vàng giặt áo YoonHo xuống xem vết bỏng thế nào, trong lúc cuống quýt này, cha YoonHo nhìn thấy vết xăm trên người anh.

Ông đột nhiên tỉnh mộng.

Làm cha mẹ, ai chẳng muốn con mình được hạnh phúc. Con trai ông đã đem tình yêu với một người con trai khác khắc lên trên người, chứng tỏ tình yêu đó phải mãnh liệt đến mức nào. Vì thế ông lắc đầu, quyết định không quản nữa. Mặc dù không nói rõ là đồng ý, nhưng cũng không tiếp tục ngăn cản, chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua thôi.

Còn mẹ YoonHo, vốn đã rất thích JaeJoong, cũng không quan trọng chuyện này nữa.

~***

~Nghe nói, ở Phần Lan, thời điểm gần Lễ Giáng Sinh, khắp nơi hoa tử la lan đều nở, giữa sắc trắng bát ngát của tuyết, thấp thoáng những đốm nhỏ màu tím hồng của hoa.

Từ sau khi tới Phần Lan, JaeJoong không ở ký túc xá của trường mà thuê nhà ở ngoài cùng một bạn học. Tiền thuê nhà không đắt lắm, phòng ở cũng thoải mái, hơn nữa bạn cùng nhà với JaeJoong vì biết JaeJoong là người nước ngoài nên rất chiều chuộng cậu.

JaeJoong không cùng YoonHo liên hệ, không phải không lo lắng hay sợ hãi, nhưng trong lòng cậu có sự tin cậy dành cho YoonHo. Cậu tin anh, tin lời hứa của anh sẽ chờ cậu.

Giáng Sinh chỉ cách Năm mới có mấy ngày, cả hai ngày lễ này JaeJoong đều không về nhà, cũng không nói người nhà bay qua thăm cậu. Chỉ đơn giản ở nhà trọ ngủ một giấc, tỉnh dậy liền ra khỏi nhà, đi dạo trên đường, còn đi cả nhà thờ lớn Helsinki, tuy rằng tận đáy lòng rất rất muốn gặp YoonHo, nhưng lúc ở trong thánh đường cậu cũng không cầu nguyện gì. Sau đó JaeJoong lại về nhà trọ.

Khoảnh khắc cậu tra chìa vào ổ khoá cửa, đột nhiên bị một người từ phía sau ôm lấy. JaeJoong không vùng vẫy, vì cậu đã cảm nhận được hương vị quen thuộc của người ấy. Thấy người ấy ôm lấy cậu, hôn lên môi cậu, dùng thanh âm cậu vẫn tưởng niệm bấy lâu nay nói,

“JaeJoong, anh tới kể chuyện cổ tích cho em nghe đây.”

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhung-thang-ngay-tuoi-tre>